

M. KOVO 24 D., TREČIADIENIS

PIRMININKAVO: J. BUZEK

Pirmininkas

(Posėdis pradėtas 15.05 val.)

1. Sesijos atnaujinimas

Pirmininkas. – Skelbiu, kad Europos Parlamento posėdis, atidėtas 2010 m. kovo 11 d., ketvirtadienį, yra atnaujintas.

2. Ankstesnio posėdžio protokolo tvirtinimas (žr. protokolą)

3. Bendro sprendimo procedūros metu priimtų teisės aktų pasirašymas (žr. protokolą)

4. Komitetų ir delegacijų sudėtis (žr. protokolą)

5. Pateikti dokumentai (žr. protokolą)

6. Anuliuoti rašytiniai pareiškimai (žr. protokolą)

7. Tarybos perduoti susitarimų tekstai (žr. protokolą)

8. Žodiniai klausimai ir rašytiniai pareiškimai (gauti dokumentai) (žr. protokolą)

9. Asignavimų perkėlimas (žr. protokolą)

10. Darbų programa

Pirmininkas. – Išdalyta galutinė darbotvarkės projekto, kurį 2010 m. kovo 11 d. posėdyje pagal Darbo tvarkos taisyklių 137 straipsnį parengė Pirmininkų sueiga, versija.

Frakcijoms sutikus, norėčiau pasiūlyti šiuos pakeitimus:

Mario Borghezio (EFD). – *(IT)* Aš tik norėjau pranešti pirmininkui tai, apie ką jau informavau raštu – kad ypatingasis finansų krizės komitetas neteisėtai pašalino žinomą demografijos specialistą profesorį Bourcier de Carbon iš ekspertų be jokios priežasties, nurodęs, kad tai netinkamas asmuo.

Manau, kad kai viename iš Europos Parlamento komitetų asmuo pašalinamas iš eksperto pareigų ideologiniu pagrindu, yra ypač rimtas atvejis.

(Pirmininkas nutraukė kalbėtoją)

Pirmininkas. – Pone M. Borghezio, tai nėra plenarinio posėdžio darbo tvarkos klausimas. Tokius klausimus prašom kelti komiteto posėdžiuose, kuriuose jie svarstomi, bet ne plenariniame posėdyje; darbo tvarkos klausimai turi būti susiję su mūsų darbu posėdyje, o ne su darbu komitetuose.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Pone pirmininke, kovo 11 d., vykstant diskusijoms dėl Arkties politikos, kai dar buvo likęs ketvirtis man kalbėti skirto laiko, ALDE / liberalų demokratų frakcijos narė, pirmininkavusi posėdžiui, išjungė mano mikrofoną. Toks elgesys turbūt neturi precedento.

Pone pirmininke, aš jau siunčiau jums raštą, į kurį negavau atsakymo, tad norėčiau paklausti, kokia taisykle remiantis buvo išjungtas mikrofonas ir kodėl reikėjo tą taisyklę taikyti. Aš tik reiškiau teisėtas ir tikrai pagrįstas

politines pastabas, su kuriomis pirmininkė iš ALDE frakcijos nesutiko. Todėl ir buvo išjungtas mikrofonas. Jei Europos Parlamentas taiko cenzūrą politiniams komentarams, jis jau nebe Parlamentas.

Pirmininkas. – Parlamento pirmininko pavaduotoja, tuo metu pirmininkavusi posėdžiui, teisingai taikė Darbo tvarkos taisyklių 20 straipsnio 2 dalyje nurodytą tvarką. Į jūsų laišką atsakysiu raštu.

Ketvirtadienis

Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcija paprašė, kad balsavimas dėl Pirmininkų sueigos pasiūlymo dėl rezoliucijos dėl Lisabonos sutarties įsigaliojimo padarinių nebaigtoms institucijų sprendimų priėmimo procedūroms būtų atidėtas kitai sesijai. Taigi dabar apie balsavimo atidėjimą.

József Szájer (PPE). – Pone pirmininke, atidėti balsavimą dėl šio pasiūlymo mes paprašėme Parlamento labui. Iš pradžių sutikome, kad jis būtų įtrauktas į darbotvarkę, darydami prielaidą, kad viskas gerai. Tačiau procedūra buvo skubi, ir tuo metu sužinojome, kad ne su visais komitetais buvo tinkamai pasitarta šiuo klausimu. Tai PPE frakcijos pasiūlymas, bet kai kurie komitetai nori, kad šiam labai svarbiam ir sudėtingam klausimui būtų skirta daugiau laiko, kad ir koks jis būtų skubus. Todėl prašome atidėti balsavimą dėl šio klausimo.

(Parlamentas šiam prašymui pritarė)

(Priimta darbų programa) ⁽¹⁾

11. Oficialus pasveikinimas

Pirmininkas. – Turiu jums ypatingos informacijos. Norėčiau nuoširdžiai pasveikinti Visos Afrikos Parlamento delegaciją, kuriai vadovauja jos pirmininko pavaduotoja Mary Mugenyi. Jie yra mūsų posėdyje. Pasveikinkime juos.

(Plojimai)

Antroji Visos Afrikos Parlamento pirmininko pavaduotoja ir delegacijos ryšiams su Europos Parlamentu pirmininkė. Mūsų Parlamentai glaudžiai bendradarbiauja, ir mums malonu, kad šiandien esate su mumis.

Norėčiau pasinaudoti proga ir padėkoti jums už kvietimą kalbėti Visos Afrikos Parlamento posėdyje, kuris vyks po trijų savaitių. Deja, negalėsiu atvykti, bet atsiųsiu jums tą proga laišką. Esu įsitikinęs, kad dar turėsime progų susitikti.

Dar kartą nuoširdžiai jus visus sveikinu.

12. Rengimasis Europos Vadovų Tarybos susitikimui (2010 m. kovo 25–26 d.) (diskusijos)

Pirmininkas. – Kitas klausimas – diskusijos dėl Tarybos ir Komisijos pareiškimo dėl rengimosi Europos Vadovų Tarybos susitikimui (2010 m. kovo 25–26 d.).

Diego López Garrido, einantis Tarybos pirmininko pareigas. – (ES) Pone pirmininke, pastaruosius kelis 2010 m. mėnesius matome neįprastai dinamiškas tendencijas Europos Sąjungoje, nors esame apimti sunkiausios ekonomikos krizės, kokios nebuvo jau aštuoniasdešimt metų. Tuo pačiu metu įgyvendiname naująją Sutartį, Lisabonos sutartį, kuriame naujas institucijas ir plačiu mastu reorganizuojame mūsų ekonomikos sistemas.

Kartais tai daroma netvarkingai, skubant reaguoti į kylančius iššūkius, pvz., šiuo metu problemų kelia Graikijos finansų sistemos padėtis. Tačiau Europa sugeba reaguoti į šią padėtį, visose srityse kurdama naujas ekonominės politikos priemones.

Todėl kartais per mišką nematyti medžių, bet kuriamas visiškai naujas būdas, kaip spręsti ypač sudėtingus XXI amžiaus ekonomikos uždavinius, ir tai daroma taikant europinį požiūrį.

⁽¹⁾ Dėl kitų darbų programos pakeitimų žr. protokolą.

Būtent šis būdas buvo taikomas reaguojant į labai sunkią krizę: Europos ekonomikai buvo nedelsiant skirtos viešosios lėšos, dėl to atsirado didelis biudžeto deficitas.

Tuo pačiu europiniu būdu buvo imtasi vykdyti (ir mes čia, Parlamente, susirinkome, kad tam pritartume) visišką finansų sistemos priežiūros reformą.

Tokiu pat būdu koordinuojama ekonominė politika. Komisija pažymėjo, kad pateiks pasiūlymą dėl ekonominės politikos koordinavimo, iš esmės euro zonoje. Be to, matome labai ryžtingus ir aiškius Europos Sąjungos veiksmus finansiniam stabilumui euro zonoje palaikyti. Šis politinis įsipareigojimas buvo priimtas vasario 11 d., siekiant sustiprinti ir išlaikyti finansinį euro zonos stabilumą.

Yra dar viena iniciatyva, kuri neabejotinai yra visų šių pasiūlymų dalis: įsipareigojimas sukurti naują ekonomikos augimo ir aukštos kokybės darbo vietų kūrimo strategiją. Tai bus pagrindinė ši savaitgalį vyksiančio Europos Vadovų Tarybos susitikimo tema: strategija, kurią Europos Komisija aiškiai išreiškė ir išplėtojo kovo 3 d. dokumente ir kurią valstybių ir vyriausybių vadovai iš esmės nagrinės pavasario Tarybos posėdyje, labiausiai vadinamuosius „strateginius tikslus“. Tame dokumente Europos Komisija nurodė šiuos strateginius tikslus: užimtumas, investavimas į mokslinius tyrimus ir plėtrą, klimato kaita ir energetika, ankstyvas pasitraukimas iš mokyklos, švietimas apskritai ir skurdas. Be to, Europos Vadovų Taryba spęs valdymo klausimą; valdymas, mūsų nuomone, yra viena iš silpnųjų vadinamosios Lisabonos strategijos pusių. Taryba nori, kad iš esmės vadovautų jos politiniai lyderiai, o Komisija prižiūrėtų, kaip valstybės narės vykdo priimtus įsipareigojimus. Tai, žinoma, bus daroma glaudžiant bendradarbiaujant su Parlamentu ir Parlamentui, žinoma, ir Europos Sąjungos institucijoms, viską stebint.

Štai toks bus pagrindinis ši savaitgalį susitikiančios Europos Vadovų Tarybos tikslas, įskaitant vienodai svarbią sritį – kovą su klimato kaita, kurioje ES tebėra lyderė. Europos Sąjunga išlaiko lyderės vaidmenį kovojant su klimato kaita; ji turi ir toliau išsaugoti šią lyderystę. Be to, dar yra skaičiais išreikštas įsipareigojimas, vadinamoji „greita pradžia“. Tad tikėkimės, kad Europos Vadovų Taryba skaičiais įvertins ir dar kartą patvirtins tą įsipareigojimą dar kelerius metus padėti besivystančioms šalims kovoti su klimato kaita. Išsivysčiusios šalys yra įsipareigojusios plačiai bendradarbiauti su dar neišsivysčiusiomis šalimis, kad į labai svarbią konferenciją Kankūne mes visi atvyktume kuo geriau pasirengę. Šioje konferencijoje Europos Sąjunga privalo, kartoju, išsaugoti dabartinį lyderės vaidmenį, be kurio nebūtų buvę pasiekti Kopenhagos susitarimai, kurių, mūsų įsitikinimu, nepakanka.

Valstybės narės vienbalsiai dar kartą patvirtino, kad visiškai pritaria šiems tikslams ir kad tvirtai nori Kankūno konferencijoje Meksikoje priimti teisinius įsipareigojimus.

Valstybių ir vyriausybių vadovai daugiausia nagrinės šiuos klausimus. Dar gali būti, – o tai priklausys nuo dabartinių įvykių, kai Europos institucijos apskritai aiškinasi, kaip įveikti krizę, susijusią su vadinamuoju Graikijos atveju, – kad jie nagrinės Graikijos finansinės padėties ir Graikijos valstybės skolos perfinansavimo klausimą. Šis klausimas, be abejo, iškils ir šioje konferencijoje, nes jis yra politinio įsipareigojimo, kurį Europos Sąjunga vasario 11 d. patvirtino valstybių ir vyriausybių vadovų lygmeniu, dalis. Tai buvo politinis įsipareigojimas remti finansinį euro zonos stabilumą, o tai reiškia, kad jeigu būtina priimti konkrečias priemones finansiniam stabilumui išsaugoti, tokios priemonės bus priimtos.

Bet kuriuo atveju tai principas, kuriuo tikrai bus remiamasi ši savaitgalį vyksiančiame Europos Vadovų Tarybos posėdyje.

José Manuel Barroso, *Komisijos Pirmininkas*. – Pone pirmininke, šiandien mums pačiu laiku, likus vienai dienai iki svarbaus pavasario Europos Vadovų Tarybos susitikimo, suteikta puiki proga susitikti. Mūsų laukia daug iššūkių. Sprendžiant šiuos uždavinius labai svarbu tvirtas Europos Parlamento palaikymas. Todėl norėčiau padėkoti Parlamentui ir pasveikinti jį prieš dvi savaites Strasbūre priėmus rezoliuciją dėl strategijos „Europa 2020“, kuriai pritarė daugelis frakcijų.

Be to, noriu pasinaudoti proga ir padėkoti pirmininkaujančiai Ispanijai už tai, kad ji palaikė strategiją „Europa 2020“. Šią paramą ji aiškiai išreiškė įvairiose Ministrų Tarybose.

Dabar atėjo laikas Europos Vadovų Tarybai. Kiekviena Europos Vadovų Taryba, mano nuomone, turi atlikti du darbus: įrodyti, kad reaguoja į konkretaus meto poreikius, ir tobulinti Europos ilgalaikės strategijos gaires bei ilgalaikius strateginius tikslus.

Krizė sukėlė nemažai problemų bendruomenėms, darbuotojams ir verslo įmonėms visoje Europoje. Nacionaliniai viešieji finansai, kaip žinome, negirdėtai išeikvoti. Europos Sąjunga, be abejo, turi išspręsti šiuos klausimus, tarp jų ir finansinio stabilumo problemą. Vėliau grįšiu prie šio klausimo.

Europa neturi padaryti klaidos – nepaisyti būtinybės ilgalaikių pokyčių siekti dabar. Būtent dėl to Europos Vadovų Taryba spręs šiuos du ilgalaikius uždavinius: mūsų ekonomikos ateities ir klimato kaitos.

Šiame Parlamente mes kartu jau svarstėme strategiją „Europa 2020“. Jūsų pagalba ir jūsų įsipareigojimas būtinai reikalingi mūsų pažangaus, tvaraus ir integracinio augimo siekiams įgyvendinti. Prie to turi prisidėti ir Europos Vadovų Taryba.

Mūsų siekių platumas turi priklausyti nuo būsimų uždavinių masto. Turime parodyti, kad turime viziją ir norą darniai veikti. Ir turime sugebėti apie tai pranešti, parodyti žmonėms, kad mūsų veiksmai lems pokyčius. Todėl manau, jog labai svarbu, kad Europos Vadovų Taryba šią savaitę aiškiai susitartų dėl tikslų.

Komisijos pateikti tikslai buvo kruopščiai pasirinkti. Jie susiję su būtinybe didinti užimtumo lygį, daugiau investuoti į mokslinius tyrimus ir inovacijas, įgyvendinti 2020 m. klimato kaitos ir energetikos tikslus, gerinti mokymosi rezultatus ir kovoti su skurdu.

Šie penki pagrindiniai tikslai yra prioritetiniai Europos gyventojams; jie rodo, kad Europos Sąjunga daro įtaką reformoms tose srityse, kurios, kaip visi žino, yra svarbios. Jie atspindi ir politinę valią spręsti sunkias problemas.

Šie tikslai, žinoma, turi būti pasiekiami. Palyginti su *status quo*, jie, aišku, pareikalaus daugiau pastangų, valstybių narių pripažinimo, kad pokyčiai būtini, ir aš stengsiuosi perteikti Europos Vadovų Tarybai, kaip jie svarbūs esant dabartinei Europos ekonominei padėčiai ir kaip reikalingos reformos, kad Europos ekonomika būtų tvaresnė, o ekonomika ir visuomenė – labiau grindžiamos įtrauktimi.

Ir kas tikrai svarbu – tai priemonės, kurių kiekviena valstybė narė imsis, kad padidintų augimo tempą ir pašalintų trūkumus, kurių, kaip visi žinome, yra. Nacionalinėms problemoms spręsti turime taikyti nacionalines priemones, apibrėžtas atsižvelgiant į nacionalines aplinkybes, griežtai laikantis subsidiarumo principo, bet ir bendrųjų Europos gairių taip pat.

Finansų krizės pamoka yra ta, kad mes visi, gyvenantys šiame pasaulyje, esame tarpusavyje susiję. Taigi negalime pripažinti tarpusavio priklausomybės pasaulio mastu, bet neigti ją Europos lygmeniu.

Be to, turime veikti pagal bendrą sistemą, kuri yra remiama ir turėtų būti skatinama konkrečiomis Europos Sąjungos priemonėmis, mūsų dokumente vadinamomis „pavyzdinėmis iniciatyvomis“.

Šie pavyzdiniai pasiūlymai parodys Europos Sąjungos veiklos labai svarbiose srityse, pvz., skaitmeninės darbotvarkės, inovacijų, išteklių efektyvumo ir pramonės politikos, lygį ir kai kuriais atvejais, be abejo, padės pasiekti tikslus nacionaliniu lygmeniu.

Siūlome naują politikos liniją. Turima Lisabonos sutartis leidžia mums pereiti prie naujo požiūrio į ekonomikos koordinavimą, sustiprintą ekonomikos valdymą Europoje – tokį, kuris suteiks laisvę siekti nacionalinių tikslų, bet ir turės stiprų europinį aspektą; Europos lygmeniu bus naudojamos visos priemonės, galinčios duoti impulsą ekonomikai. Šio požiūrio priėmimas bus tikras išbandymas Europos Vadovų Tarybai.

Mane padrąsino neoficialaus Europos Vadovų Tarybos susitikimo rezultatai. Tikiuosi, kad Europos vadovai dalyvaus ir ištars „taip“, kai reikės priimti šiuos iššūkius kolektyviai.

Klimato kaitos klausimu žinau, kad šis Parlamentas palaiko mano įsitikinimą, jog klimato kaita nėra ta tema, kurią galima atidėti. Jai turi būti skirta svarbiausia vieta mūsų darbotvarkėje.

Europos Sąjunga pirmavo ir dabar pirmauja ta prasme, kad tik ji konkrečiais mechanizmais parėmė įsipareigojimus mažinti šiltnamio dujų išmetimą; esame pagrindiniai pagalbos besivystančioms šalims teikėjai klimato klausimams spręsti. Taigi nustokime graužtis dėl Kopenhagos ir vėl imkimės iniciatyvos.

Mums reikalinga aiški, bendra ir plataus užmojo pozicija. Būtent dėl to Komisija pasiūlė komunikatą, kuriame išdėstė priemones naujoms tarptautinėms deryboms sužadinti. Kartu Komisijos narys C. Hedegaard pradėjo konsultacijas su mūsų pagrindiniais partneriais.

Taigi turėtume labai pasistengti pasiekti pažangos Kankūne, remdamiesi tikruoju susitarimu Kopenhagoje turiniu. Turėtume išlaikyti darbotvarkėje Kioto susitarimą, bet kartu aiškiai pasakyti, kad jis gali būti vertinamas tik atsižvelgiant į pasaulinio masto susitarimą, ne anksčiau. Turėtume paspartinti bendradarbiavimo plėtojimą ir sukurti pasitikėjimą, ypač su besivystančiomis šalimis, ir dėl to mums taip svarbu laikytis įsipareigojimų dėl pirminio finansavimo („greitos pradžios“).

Ir kartu, žinoma, toliau įgyvendinsime 20-20-20 paketą; svarbiausia, turime įrodyti, kaip tai dera su strategijoje „Europa 2020“ nurodytu ekonomikos modernizavimu ir reforma.

Šios dvi sritys aiškiai rodo, kaip europiečiai laukia Europos Sąjungos politinės vadovybės veiksmų. Esu įsitikinęs, kad, jei turėsime valios būti drąsūs, galėsime parodyti, kad Europos vaidmuo kuriant mūsų piliečių ateitį yra lemiamas.

Ta pačia dvasia supažindinsiu Europos Vadovų Tarybą su svarbiausiais iššūkiais didžiajam dvidešimtukui (G20), kuris birželio mėn. susirinks Kanadoje. Neturėtume pamiršti, kad kai kurie iš šių klausimų susiję su Europa, bet juos reikėtų spręsti ir pasauliniu lygmeniu.

Finansinio stabilumo ir Graikijos ekonominės bei finansinės padėties klausimas neįtrauktas į oficialią šios Europos Vadovų Tarybos susitikimo darbotvarkę. Tačiau, atvirai kalbant, neišvaiduoju, kaip valstybių ir vyriausybių vadovai, ypač euro zonos, galėtų išvengti šio klausimo svarstymo. Todėl leiskite pareikšti Komisijos poziciją šiuo klausimu.

Graikija šiuo metu mažina savo perviršinį valstybės biudžeto deficitą. Svarbiausia, kad šis deficitas būtų mažinamas labai energingai, ir Graikija imasi tokių priemonių. Visų pirma, Graikija taiko priemones, kurios deficitą šiais metais padės sumažinti 4 proc. nuo BVP. Šios fiskalinės priemonės atitinka Komisijos ir Tarybos rekomenduotus veiksmus, kaip kovo 16 d. pripažino Taryba. Graikija turi ir toliau taikyti fiskalines priemones; tai vienintelis būdas garantuoti ilgalaikį skolos finansavimo sąnaudų mažėjimą.

Reaguodami į Graikijos ekonominę ir finansinę padėtį valstybių ir vyriausybių vadovai vasario 11 d. vykusiam neoficialiam susitikime pareiškė (cituoju): „euro zonos valstybės narės prirėkėms imsis ryžtingų ir suderintų veiksmų, kad užtikrintų visos euro zonos finansinį stabilumą“.

Komisija mano, kad dabar būtų tikslinga euro zonoje sukurti suderintų veiksmų priemonę, kuri galėtų būti taikoma skiriant pagalbą Graikijai, jei to reikės. Turėtų būti aišku, kad tokio mechanizmo sukūrimas nereikš, jog ši priemonė bus taikoma automatiškai. Tokio mechanizmo sukūrimas – tai ir atsakomybės bei solidarumo klausimas.

Solidarumas reikalauja abiejų pusių pastangų. Graikija šiuo atžvilgiu deda ekonomines pastangas, o mes, jas remdami, ne tik padedame Graikijai, bet ir prisidedame prie visos euro zonos stabilumo. Suderintų veiksmų gaires reikėtų laikyti saugumo tinklu, kuriuo turi būti naudojamos tik tada, kai išmėgintos visos kitos krizės išvengimo priemonės, pirmiausia išnaudojus visus politinius veiksmus nacionaliniu lygmeniu.

Be techninių aspektų, bet koks galimas sprendimas turi sustiprinti euro zonos vienybę ir darną bei jos valdymą. Pasaulio ekonomikai trūksta stabilumo. Euro zona yra stabilumo ramstis, ir svarbu, kad jos gebėjimas teikti stabilumą būtų ir toliau didinamas. Mums gali tekti imtis tarpvyriausybinių priemonių kai kuriems klausimams spręsti, bet jas reikia įtraukti į bendrą europinę sistemą.

Esu tvirtai įsitikinęs, kad atsakas į konkrečius iššūkius bus išbandymas ir Europos vadovams, ir jų įsipareigojimui Europos Sąjungai ir pinigų sąjungai. Bet ant kortos pastatytas esminis – finansinio stabilumo – principas, kuris kartu su euro klausimu, yra svarbiausias; o euras yra vienas svarbiausių Europos projekto ir Europos kūrimo rezultatų.

Tikiuosi, kad šis klausimas bus išspręstas atsakingai ir solidariai. Toks yra europinis sprendimų priėmimo būdas.

(Plojimai)

Joseph Daul, PPE frakcijos vardu. – (FR) Pone pirmininke, pone Lópezai Garrido, Komisijos Pirmininke, ponios ir ponai, Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcija tikisi, kad Europos Vadovų Taryba neabejotinai vėl patvirtins Europos solidarumą, o kartu privers kiekvieną rimtai pažiūrėti į savo pareigas.

Be to, PPE frakcija tikisi, kad valstybių ir vyriausybių vadovai parengs savo planus, kaip ištraukti Europą iš krizės. Kokiu mastu jie nori bendradarbiauti ir kokių ribų nenori peržengti? Ar jie tiki, kad ekonomikos augimas ir užimtumo didėjimas priklauso nuo teisingų bendrų veiksmų ir tam reikalingų išteklių, o gal jie labiau pageidauja veikti savarankiškai tokiose srityse kaip inovacijos, švietimas, mokymas, parama MVĮ ir kova su nedarbu bei skurdu ir patirti visus gerai žinomus padarinius?

Norėčiau priminti, kad 2000 m. visos valstybės narės pritarė Lisabonos strategijos prioritetams. Bet kadangi pačios ištekliais nepasirūpino, nes į tikslus rimtai nežiūrėjo, dabar esame atbloškę daug metų atgal ir visa, kas, kaip sakėme, atsitiks, atsitiko, bet ne Europoje.

Todėl mano frakcija tikisi, kad Europos Vadovų Taryba neapsiribos žodžiais, o rimtai apsvartys mūsų bendrus ekonominius tikslus, remdamasi Komisijos pasiūlymais 2020 metams, kurių pataisytą variantą Parlamentas pateiks birželio mėn.

Grįžtu prie solidarumo. Apie jį jau kelias savaites daug kalbama, ir jis iš tikrųjų yra Europos integracijos galutinis rezultatas, pradedant nuo bendrosios rinkos sukūrimo, tęsiant – euro įvedimu ir baigiant bendra gynyba. Šis solidarumas pasireiškė nuo pat finansų krizės pradžios, ir jo neturi būti atsisakyta mūsų draugų graikų ar bet kurios kitos sunkumus patiriančios ES valstybės atžvilgiu.

Šią savaitę Europa turi būtinai rasti sprendimą, kaip išeiti iš krizės, ir tai turi būti Bendrijos masto sprendimas, kartoju, Bendrijos masto sprendimas, kurį būtina numatyti laikantis Europos taisyklių ir Europos finansinės pagalbos mechanizmų. Be to, jei norime, galime įtraukti netgi Tarptautinį valiutos fondą, bet tik laikydamiesi Europos taisyklių. Būtų visiems naudinga, kad garantuotume Europos ir Europos valiutos sistemos stabilumą.

Ponios ir ponai, Europos solidarumas yra vienas lazdos galas, atsakomybė – kitas. Ši atsakomybė reiškia, kad kiekviena valstybė narė turi garantuoti tikslas ir patikimas valstybės sąskaitas. Be to, laikinų mokėjimo sunkumų turinčių valstybių piliečiai turi aukotis, kartu su visais dalyvauti bendrose priemonėse, kad valstybės finansai grįžtų į vėžes, ir pritarti reformoms, kurios būtinos norint tai pasiekti, kad ir kokios griežtos jos būtų.

Kitais žodžiais tariant – taip, Europa turi būti solidari su Graikija. Ji turi užtikrinti, kad Graikija ištvers šį sunkų laikotarpį. Tačiau Graikija taip pat turi vykdyti vidaus reformas, kurias būtina įgyvendinti per trumpą ar per vidutinį laikotarpį, kad pateisintų šį solidarumą, ir iš tikrųjų ji vakar jas pasiūlė Parlamentui. Dabar Graikijai belieka jas įgyvendinti.

Pone pirmininke, ponios ir ponai, krizė verčia mus daryti pokyčius. Pirmiausia turi keistis Komisija, kurią aš raginu visiškai ir pirmiausia autoritetingai atlikti savo, kaip Sutarčių sergėtojos, vaidmenį. Turi būti taikomi Stabilumo ir augimo pakto kriterijai, o Komisija turi užtikrinti jų taikymą. Parlamentas padės jai vykdyti šią nelengvą užduotį.

Antras pokytis susijęs su mūsų viešųjų finansų valdymu. Ekonomikos augimo laikotarpiu paprastai jaučiama, kad kiekvienas turi teisę tvarkyti savo biudžetą, fiskalinę ir socialinę politiką, nesisirūpindamas dėl kitų. Tačiau krizės laikotarpiu tie, kurie išleido daugiausia, kviečia solidarizuotis tuos, kurie, sakykime, buvo sveikesnės nuovokos.

Ar tai gali tęstis? Nemanau. Taigi atėjo laikas valstybėms narėms geriau koordinuoti savo biudžetą, fiskalinę ir socialinę politiką ir nebijokime pasakyti – norime didesnio Europos valdymo! Toks koordinavimas tik padės lengviau, sąžiningiau ir natūraliau įgyvendinti solidarumu pagrįstus principus.

Tarybos pirmininke, kviečiu jus imtis iniciatyvų šioje srityje. Kaip žinote, turiu šiek tiek patirties: per krizes mechanizmas paleidžiamas veikti. Kiek tai susiję su mūsų piliečiais ir dabartine padėtimi, esame tikros krizės viduryje ir turime būti politiškai drąsūs.

(Plojimai)

Martin Schulz, *S&D frakcijos vardu*. – (DE) Pone pirmininke, Europos aukščiausiojo lygio susitikime turi būti ir bus sprendžiama krizės Graikijoje problema, tai neabejotina. Šios dienos „International Herald Tribune“ vedamajame straipsnyje yra įdomus sakiny: „Graikija pažadėjo atlikti namų darbus ir subalansuoti savo biudžetą.“ Euro zonos valstybės narės solidarumą su Graikija padarė sąlyginį – Graikija turi paklusti jų reikalavimams.

„International Herald Tribune“ rašo, kad Graikija reikalavimus įvykdė. O euro zonos valstybės narės – ne, ypač Vokietijos Federacinė Respublika, kuri atsisako laikytis savo pažado. Tai pirmas dalykas.

(Plojimai)

Komisijos Pirmininkas visai teisingai pasakė apie saugumo tinklą. Kalbame ne apie Vokietijos, Prancūzijos, Italijos ar bet kurios kitos valstybės mokesčių mokėtojų pinigų pervedimą į Graikijos fondus. Ne toks tikslas. Graikijai turi būti suteikta galimybė skolintis pinigų tarptautinėse rinkose tomis pačiomis palūkanomis, kokiomis skolinasi kitos šalys. Palūkanų norma paprastai svyruoja nuo 2,5 iki 3 proc. Dėl spekuliacijų, kilusių neparodžius solidarumo Graikijai, ta šalis moka 6 proc. Paprastai tariant, iš Graikijos pastangų subalansuoti biudžetą pelnosi tarptautinių finansų rinkų spekuliantai.

(Plojimai)

Vadinasi, Graikijos žmonės apiplėšiami. Tai neprotinga, nes, jei tai sukurs precedentą, – jei nebus parodytas solidarumas ir bus sudarytos sąlygos spekuliuoti euro zonoje esančios valstybės, kurios biudžeto deficitas yra toks, kad vidaus solidarumas galiausiai tampa netvarus ir turi įsikišti Tarptautinis valiutos fondas, atžvilgiu, – Graikija bus tik prologas. Tada spekuliantai savo dėmesį nukreips į Italiją, JK ir Ispaniją. Jei nenorime sulaukti visuotinio sukrėtimo, dabar turime būti solidarūs su Graikija.

Todėl solidarumas su Graikija prasmingas ekonomiškai, ir šią žinią svarbu perduoti pirmiausia Vokietijos kanclerei. Tai nėra pagalbos Graikijai suteikimo klausimas.

(Plojimai)

Todėl negalime atleisti J. M. Barroso nuo minėto įsipareigojimo pasakydami, kad dabar tai turėtų sureguliuoti Tarptautinis valiutos fondas. Būtent Komisija turi pasiūlyti, kaip mums protingai stabilizuoti padėtį euro zonoje. Komisija pateikė gerus pasiūlymus, ir Taryba, manau, turi su jais sutikti. Tarp jų nėra pasiūlymo kreiptis į Tarptautinį valiutos fondą. Kodėl nėra? Mes patys galime išspręsti šią euro zonos problemą.

Be to, esu nustebęs dėl to, kad kanclerė A. Merkel nori įtraukti Tarptautinį valiutos fondą. Vokietijos Bundesbanko, kuris Vokietijos konservatoriams yra tas pats, kas katalikams Vatikanas, mėnesinėje kovo mėn. ataskaitoje rašoma: „Tačiau Tarptautinio valiutos fondo finansinė parama struktūrinėms problemoms spręsti, pvz., tiesiogiai biudžeto deficitui finansuoti arba banko kapitalo atkūrimui finansuoti, nesuderinama su jo valiutos banko mandatu.“ Tai citata iš Vokietijos Bundesbank. Priešingai finansų ministrės pareiškimams, Vokietijos kanclerė sako, kad problemą turėtų išspręsti Tarptautinis valiutos fondas. Tai nėra teisingas kelias.

Svarbiausia, ką dabar turime padaryti – pasiųsti tarptautinėms rinkoms šį signalą: galite spekuliuoti, bet euro zonos nesuskaldysite. Spekuliacijos baigsis tik tada, kai pasiūsime šį signalą. Kad būtų aiškiau, apie kokias spekuliacijas kalbama, reikia dar kartą atkreipti dėmesį į kredito įsipareigojimų neįvykdymo apseidimo sandorius arba CDS. Tai tik žaidimas. Aš apsidraudžiu nuo gaisro kaimyno name. Jei kaimyno namas sudegtų, daugiau draudimą. Jei man reiktų tai padaryti, būčiau asmeniškai suinteresuotas tuo, kad jo namas sudegtų.

Negalime Europos Sąjungoje taikyti Florijono principo: „Šventasis Florijonai, pasigailėk mano namo, sudegink kitų.“ Dėl to solidarumas su Graikija yra veiksmas, kuriuo euro zonoje stabilizuojamas euras. Pagaliau turite nuspręsti, ar norite, kad Europa būtų solidari, ar jums reikia nuo gyvenimo atitrūkusios politikos. Nenoriu primesti savo nuomonės, bet siūlyčiau atidžiai išsiklausyti į šią Wolfgango Münchau citatą iš „Financial Times Deutschland“: „Susiklosčius padėčiai, kai Europos poreikiai prieštarauja vokiečių populizmui, pasirinkime Europos poreikius.“ Beje, tai nėra socialistų žurnalas, o ir šių eilučių autorius nėra socialistas.

(Plojimai)

Guy Verhofstadt, ALDE frakcijos vardu. – (FR) Pone pirmininke, manau, kad išvada, jog mes visi –Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų), frakcijos, Žaliųjų, Socialistų, Liberalų ir visų kitų frakcijų nariai – galime padaryti, kad Europos Vadovų Taryboje būtų reikalaujama daugiau aiškumo. Išskirčiau euroskeptikų frakcijas, kurias greičiausiai tenkina tai, kas dabar vyksta Europoje.

Jau kelias savaites ne Europos institucijose vyksta įnirtinga kova dėl to, ką reiktų daryti, siekiant padėti Graikijai ir euro zonai. Niekada anksčiau to nebuvo: ištisas savaites ne priimami sprendimai, o ginčijamasi dėl priemonių, kurių reiktų imtis, ir sakoma bet kas.

Ir dar, pone pirmininke. Jaučiu, kad per keturias dienas kai kurie Tarybos nariai žalos Europos projektui padarė daugiau nei visi euroskeptikai per ketverius metus. Taip man šiandien atrodo.

(Plojimai)

Vienintelis būdas tai pakeisti arba sustabdyti – priimti tvirtą sprendimą remiantis Komisijos pasiūlymu. Džiaugiuosi, kad šiandien J. M. Barroso paskelbė ketinantis pasiūlyti Tarybai sprendimą, kuris (atkartoju J. Daulio žodžius) turi būti europinis, Bendrijos lygmens, kuriame neprašoma to, ko jau buvo prašoma kelis mėnesius, t. y. kad pinigai būtų paimti iš mokesčių mokėtojų kišenės ir atiduoti Graikijai. Kalbama ne apie tai. Iš tikrųjų pasiūlymas yra susijęs su būtinybe turėti europinę priemonę, kuri padėtų sumažinti Graikijos vyriausybės obligacijoms taikomas palūkanų normas. Geriausias būdas tai padaryti – valstybines obligacijas išleisti ne tik vienoje šalyje, Graikijoje, bet ir Europos lygmeniu, kadangi Europa turi likvidumą ir patikimumą.

Likvidumas ir patikimumas yra du svarbūs rodikliai, leidžiantys spręsti apie palūkanų normą. Europos patikimumas ir likvidumas yra reikiamo lygio, ir tuo remiantis bus įmanoma sumažinti Graikijos palūkanas nepervedus jai nė vieno euro iš mokesčių mokėtojų kišenės. Tai būtina, pone pirmininke, nes šiandien kainų skirtumas – t. y. skirtumas tarp Vokietijos normos, kuri šiandien lygi 3,05 proc., ir Graikijos normos, kuri

dabar lygi 6,5 proc. – yra 350 bazinių punktų. Vienintelis problemos sprendimo būdas – iš tikrųjų taikyti šią europinę priemonę.

Antroji priežastis, paaiškinanti šį reikalavimą, yra ta, kad veiksmai, kurių Graikija ketina imtis (privalo ir yra įpareigota), turi pasitarnauti tikslui. Nes jeigu nebus pasirinktas europinis sprendimas, jei šios palūkanų normos nebus sumažintos, visos graikų pastangos galiausiai pasitarnaus kapitalo rinkai. Taip ir atsitiks, jei Taryba nepriims ryžtingo sprendimo. Graikija dės pastangas, taupys, o kam tai bus naudinga? Spekuliantams, kapitalo rinkoms ir t. t., nes jie gaus daug didesnes palūkanas.

(Plojimai)

Būtent dėl to Europa ir turi įsikišti. Europa turi įsikišti, kad užtikrintų, jog Graikijos konsolidavimo priemonės apsimokėtų. Jos būtinos, bet taip pat turi apsimokėti. Dėl to mes remiame ir visas Parlamentas dabar turi remti pasiūlymą, kurį Komisiją ketina pateikti, ir turime tikėtis, kad Tarybos nariai laikysis ramiai ir jį patvirtins. Privalome to tikėtis.

Rebecca Harms, Verts/ALE frakcijos vardu. – (DE) Pone pirmininke, trumpai norėčiau visiems dar kartą priminti, kaip greitai, dažnai per naktį, nusprenddavome išgelbėti Europos bankus, kai jie atsidurdavo bėdoje.

Tačiau mes tik dabar diskutuojame dėl sąlygų, kuriomis suteikiama ši parama. Mes dar neišsiaiškinome paramos sąlygų ir atsakomybės, nenustatėme, kaip bus kontroliuojami bankai. Atsižvelgdama į tai, privalau pažymėti, kad ši Graikijos krizė – eurui gresianti krizė – iš tikrųjų yra Europos krizė ir kad savaitės bei mėnesius trunka diskusijos, o europiečiai patys neįstengia susitelkti ir priimti būtinų sprendimų; mano nuomone, tai tiesiog gėdinga. Man, EP narei iš Vokietijos (tikiuosi, W. Langen mane girdi), gėda dėl savo šalies vyriausybės.

Šiandien rašoma, kad Briuselyje vyksta specialus aukščiausiojo lygio susitikimas, kuriame sprendimai dėl Graikijos bus padaryti atsižvelgiant į kanclerės A. Merkel pageidavimą, į tai, ko ji nori, ir į Berlyną ji galės grįžti kaip nugalėtoja; su kitais geri sprendimai nebus svarstomi. Manau, kad tai negarbinga. Tai reiškia, kad laimėjo bulvariniai laikraščiai ir kabinetinė, nuo tikrovės atitrūkusi, politika. O aš manau, kad turėtume labai atsargiai apgalvoti, – ir jūs taip pat, pone W. Langenai, savo vokiečių delegacijoje, – ar solidarumo „buvimas ar nebuvimas“ Europos Sąjungoje turėtų priklausyti nuo viešosios nuomonės apklausos, kurią šiuo metu atlieka Vokietijos partija, kuriai priklauso Vokietijos kanclerė, galvojant apie būsimą sėkmę Vokietijos federacinėje valstybėje.

Manau, kad čia labai kvepia pernelyg dideliu populizmu, ir netoleruotina tai, kad dar nenustatyta, jog valstybių ir vyriausybių vadovai per nuolatinius ketvirtadienio ir penktadienio Tarybos posėdžius susitars, kaip euro zonos valstybės turi tvarkytis su krize Graikijoje.

(Plojimai)

Labai atidžiai sekiau diskusijas Vokietijoje, be to, paskutinę savaitę buvau Graikijoje ir savo šalies piliečiams norėčiau dar kartą aiškiai pasakyti apie Graikiją ir apie ES, kad atėjo laikas solidarizuotis, bet Graikija nuo šiol kreditą galės gauti tik palankiomis sąlygomis, jei tai nebus vienašališkas veiksmas. Būdama Graikijoje supratau, kad Graikijos žmonės dabar turi galimybę pagerinti padėtį. Graikijos valstybė turi pasinaudoti krize ir įvykdyti rimtas reformas. Mes niekam nedarysime malonės, jei parodysime solidarumą, neragindami G. Papandreou vykdyti dar radikalesnių reformų, nei iki šiol buvo skelbtos. Kaip sakiau, graikai nusipelnė šio to geresnio.

Kadangi, mano nuomone, šis populizmas Vokietijoje toks paplitęs ir aš laikau jį gana pavojingu, norėčiau tai argumentuoti iš kitos perspektyvos: pagal mūsų tyrimą ilgalaikį euro, kaip bendros valiutos, buvimą gali garantuoti tik europiečių susitelkimas ir jų ekonominės politikos integravimas. Priešingu atveju konkurencija dėl vadinamųjų „didelių interesų“, kilus abejonėms, mums visada sukels sunkumų, su kokiais susiduriame dabar. Tada turėsime daug ką padaryti, o reikalai dar sykį apkars, pone W. Langenai. Turime savo piliečiams paaiškinti integracijos būtinybę.

Mes gerai atlaikėme audrą svarstydami konstituciją. Esame tokie patenkinti, kad pagaliau įsigaliojo Lisabonos sutartis, o kai po to susidūrėme su pirmuoju iššūkiu, leidome bulvarinei spaudai ir kabinetų politikams nugalėti protą ir argumentus. Kanclerė A. Merkel turi gerų patarėjų, tarp kitų ir jus, mano piliečiai vokiečiai iš Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcijos, kurie pataria naudoti stabdžius. Nuo šiol reikia svarstyti ekonominės politikos integravimo klausimą. Turime remtis ne bulvarine spauda, pvz., „BILD-Zeitung“, o skaidrumu, protu ir argumentais ir pateikti šiuos argumentus savo piliečiams. Kitaip, kaip šiandien rašo W. Münchau, greitu laiku kanclerė A. Merkel iš Briuselio grįš nugalėta. Tada „BILD-Zeitung“ rašys: eurą reikia panaikinti – privalome grįžti prie vokiškos markės. Ką tada darysime?

Dar ne per vėlu. Vokietijos sprendimas yra lemiamas. Tikiuosi, kad N. Sarkozy nenusileis ir bus nuovokesnis nei kanclerė A. Merkel.

Michał Tomasz Kamiński, *ECR frakcijos vardu.* – (PL) Pone pirmininke, ne be pagrindo šiandien šioje salėje kalbame apie Graikiją, nepaisant to, kad Graikijos, deja, nėra šio posėdžio darbotvarkėje. Šioje salėje norėčiau išreikšti pritarimą Graikijos vyriausybei. Ši vyriausybė šiandien susiduria su protestais gatvėse. Gali būti, kad šiuos protestus organizuoja vyriausybėje esančių socialistų elektoratas, bet ši vyriausybė protingos ekonomikos ir Europos solidarumo labui priima ryžtingus sprendimus ir nesilanksto populizmui. Apgailestauju, kad ne visi Europos lyderiai šiandien sugeba nepasiduoti tokiam populizmui.

Man atrodo, kad Graikijai reikalingas mūsų solidarumas, nes Europa sukurta remiantis solidarumo principu, bet, aišku, neturime leisti, kad bet kuris bet kurios šalies politikas ekonominę politiką laikytų apsipirkimu kreditine kortele be jokių apribojimų, nes atsitiks taip, kaip atsitiko Graikijoje. Ateityje valstybėms narėms turėtume tvirtai nustatyti sąlygas, užtikrinančias, kad jos vykdytų protingą ekonominę politiką, nes racionaliais pagrindais nepagrįsta politika baigiasi tuo, kuo jau baigėsi.

Deja, turiu pasakyti, kad šiandien susiduriame su dar viena problema, tokia dažna Europoje, būtent: ideologija ir politika laikomos svarbesnėmis už ekonomiką. Ir matome, kuo tai pasibaigia. Turime pavyzdį su euro įvedimu. Šiandien galime sakyti, kad Graikija turbūt per anksti įsivedė eurą, bet kadangi politika buvo svarbiau už ekonomiką, esame krizėje. Norėčiau pasakyti, kad tikiu, jog J. M. Barroso vadovaujama Europos Komisija bus Europos solidarumo ir išmintingos Europos ekonomikos sergėtoja, kadangi mums reikia šio išmintingumo ir solidarumo.

Be to, norėčiau pažymėti, kad, reaguodami į krizę, kurioje atsidūrėme, neturėtume ieškoti vaistų, kurie tik pablogins padėtį. Nemanau, kad didesnė biurokratija, integracija ir reguliavimas Europoje galėtų prisidėti prie mūsų didžiausio tikslo (tokio, koks jis yra ir turėtų būti) – konkurencingumo didinimo. Neturėtume manyti, kad pareigūnai gali nuspręsti, kaip pasiekti gerovės mūsų žemyne; palikime tai ekonomikai. Be to, turėtume gerbti tai, kad įvairių Europos valstybių ekonominė ir socialinė politika skiriasi; tai lemia skirtinga šalių istorija, kultūra ir kiti veiksniai. Galime ir turėtume prašyti Europą būti solidariai su Graikija, ir aš tikiuosi, kad šioje salėje išgirsiu Graikijos vyriausybei skirtus palaikymo žodžius.

Lothar Bisky, *GUE/NGL frakcijos vardu.* – (DE) Pone pirmininke, man retai pasitaiko sutikti su Parlamento Pirmininku ir Komisijos Pirmininku. Tačiau kai jie abu kviečia solidarizuotis su Graikija ir išpėja dėl renacionalizacijos, tada aš sutinku su jais, nes jie sako tiesą. Be to, neseniai Strasbūre girdėjome J. M. Barroso dalijantis mintimis apie tai, ar nereiktų iškart uždrausti spekuliacijas finansų rinkose. Jau neįmanoma nepastebėti Europos Sąjungoje ir valstybėse narėse vis didėjančių socialinių skirtumų, tačiau pirmojo po Lisabonos sutarties įsigaliojimo valstybių ir vyriausybių vadovų aukščiausiojo lygio susitikimo darbotvarkėje nėra su tuo susijusių skubių klausimų.

Diskusijos apie ekonominę strategiją „Europa 2020“ darbotvarkėje jau, žinoma, numatytos. Kaip žinote, mano frakcija nesižavi šia strategija, kurios projektą parengė Komisija, nes ji pagrįsta nesėkminga konkurencijos ideologija, sukėlusia krizę. Mums reikalinga tokia Europos strategija, kurioje prioritetu laikomi socialiniai ir ekonominiai poreikiai, o ne konkurenciniai interesai. Strategija „Europa 2020“ nuo to labai nutolusi. Tačiau kai pavieniai Federacinės Vokietijos vyriausybės nariai pakyla ir iškeikia kelis privalomuosius strategijos „Europa 2020“ tikslus, pvz., dėl užimtumo lygio, mokslinių tyrimų ir švietimo ir kovos su skurdu, tai jau šį tą reiškia. Ir tai vyksta Europos kovos su skurdu metais! Tikiuosi, kad šis požiūris nebus vyraujantis tarp vyriausybės vadovų.

Niki Tzavela, *EFD frakcijos vardu.* – (EL) Pone pirmininke, mano šalis Graikija turi daug bendro su Kalifornija. Mūsų klimatas puikus, mūsų žemė yra mūsų turtas, mūsų miškai degė kaip ir Kalifornijoje, ten vyko olimpinės žaidynės ir pas mus taip pat, ir dabar susiduriame su tomis pačiomis problemomis.

Įdomu, ar Kalifornija turėtų skolinimosi sunkumų, jei JAV centrinė administracija paliktų ją spekuliantų valioje...

(Pranešėjo kalbą pertraukė triukšmautojas)

Taip, tai ekonomika. Suprantu. Todėl ką tik ir pasakiau tai, ką pasakiau.

– (EL)... o gal JAV centrinė administracija išspręstų jos problemą? Turime mes Europos Sąjungos centrinę administraciją ar neturime? Ar mes tikri, kad Graikija, kurios ekonomika sudaro 2 proc. Europos ekonomikos, sukėlė tokią didžiulę euro problemą? Ar ji suardė euro zonos darną ir kelia pavojų Europos vienybei?

Taigi aišku, kad vyksta Europos valiutos ir dar svarbesnis – Europos Sąjungos vadovų ketinimų – stiprumo išbandymas. Jei pažvelgsime atgal, pamatysime, ką pasiekėme (prieš 30 metų buvau jauna Darbo ministerijos darbuotoja ir buvau mokoma čia, Briuselyje, Europos bendrosios rinkos). Sukūrėme bendrą Europos rinką. Įsivedėme eurą. Nemanau, kad dar kažką pasiekėme bendrai. Dėl to matote mane kartu su euroskeptikais.

Tikiu, kad rytoj įrodysime, kad iš tikrųjų pasiekėme harmonijos ir kažką bendro.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Visi, kalbėję iki manęs, paminėjo, kaip išspręsti Graikijos krizę, kai valstybių ir vyriausybių vadovai, pone J. M. Barroso, šio klausimo netgi neįtraukė į aukščiausiojo lygio susitikimo darbotvarkę. Ar tai nėra prieštaravimas, veidmainystė? Nes oficialioje darbotvarkėje šio klausimo nėra. Žinoma, 2008–2009 m. ne tik Graikija pateko į sunkią padėtį. Vengrija atsidūrė beveik ties bankroto riba iš dalies dėl rimtų klaidų, kurias padarė jos vyriausybė. Toje šalyje buvo pritarta TVF paskolai; šio veiksmo padariniai gyventojams buvo ypač sunkūs. Mums reikia atkreipti dėmesį į finansų krizės padarinių klausimą. Ar tiesa, kad viskas tarpusavyje susiję? Ne. Tikrąją pamoką suformulavo ministras pirmininkas George Papandreou. Jis pasakė, kad per pastaruosius dvidešimt metų krito Berlyno siena, krito ir Volstrytas. Taip, ši pasaulinė finansų sistema, atsiskyrusi nuo ekonomikos, yra svarbiausias kaltininkas to, kad šalys atsidūrė tokioje padėtyje.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Pone pirmininke, Tarybos pirmininke, jūs geriau nei kiti žinote, kaip partija, kuriai aš priklausau, norėjo padėti pirmininkaujantčiai Ispanijai sėkmingai dirbti. Mes ir toliau norime tai daryti, bet jūs turite padaryti kai kuriuos pakeitimus ir iš karto tęsti vadovavimą Europos Sąjungai.

Vadovauti Europos Sąjungai reiškia ieškoti sprendimo Graikijai. Visi taip sakė, ir aš neketinu to kartoti. Vadovauti Europos Sąjungai reiškia kuo greičiau patvirtinti direktyvą dėl alternatyvių investicijų fondų valdytojų – tai ir padarė pirmininkaujanti Ispanija. Vadovauti Europos Sąjungai reiškia kuo greičiau patvirtinti finansų priežiūros paketą, o ne bet kokia kaina palaikyti Tarybos susitarimą, kuris yra daug konservatyvesnis už Komisijos pasiūlymą ir dar konservatyvesnis už J. de Larosièrę ataskaitą, kuri yra jo pagrindas.

Parlamentas pateiks pirmininkaujantčiai Ispanijai susitarimą dėl priežiūros, kuris gali būti apibendrintas dviem žodžiais: daugiau priežiūros ir daugiau Europos. Esu įsitikinęs, kad Ispanijos vyriausybė, visada skelbusi šias idėjas, parems Parlamentą, o ne kitą požiūrį, kuris kyla iš kitos Lamanšo pusės.

Vadovauti Europos Sąjungai reiškia stiprinti biudžetinę drausmę, o stiprinti biudžetinę drausmę reiškia siūlyti naujas idėjas, stiprinančias prevencinį aspektą. Ispanijos ministras pirmininkas žino, kad ką tik minėtų keturiolikos stabilumo planų peržiūra buvo visiškai biurokratinė procedūra, kai nebuvo geresnės idėjos.

Prevencinė funkcija turėtų atsižvelgti į ūkių konkurencingumą, kadangi be turto neįmanoma subalansuoti valstybės sąskaitų; taip pat turėtų būti atsižvelgta į užsienio valstybių sąskaitų būklę. Be to, reikėtų taikyti griežtesnes sankcijas, kad susitarimas būtų iš tikrųjų įpareigojantis.

Vadovauti Europos Sąjungai reiškia iškelti naują idėją valdymo klausimu, apie kurį neseniai rašė laikraščioje. Ispanijos ministras pirmininkas čia mums sakė, kaip jis nori daugiau valdymo, kai įsigaliojo Lisabonos sutarties 121 ir 136 straipsniai, kuriais pirmininkaujanti Ispanija dabar remiasi.

Kas dar įeina į vadovavimą? Pasakykite mums, kas į jį įeina, ir mes jums padėsime. Tačiau kad galėtume padėti, mums reikia žinoti, ko jūs tikėtės ir norite, nes neapibrėžtos, beprasmiškos ir tuščios idėjos Parlamente ilgai neišsilaiko.

PIRMININKAVO: R. ANGELILLI

Pirmininko pavaduotoja

Stephen Hughes (S&D). – Ponia pirmininke, manome, kad šią savaitę pavišintas Tarybos išvadų projektas galėtų reikšti labai realų pavojų Europos Sąjungai.

Išvados kalbama apie tai, kad būtų laiku atsisakyta išskirtinių paramos priemonių. Ką tai reiškia iš tiesų? Praeitą savaitę Ekonomikos ir finansų reikalų (ECOFIN) tarybos išvados parodė jos norą atsisakyti paramos darbo rinkai priemonių nuo 2010 m. pabaigos. Gruodžio mėn. Taryba kalbėjo apie būtinybę valstybėms narėms sugrįžti prie Stabilumo pakto kriterijų iki 2013 m. pabaigos.

Manome, kad grafikas yra beviltiškai optimistinis. Jeigu laikysimės nurodymo griežtai sugrįžti prie Stabilumo pakto kriterijų iki 2013 m. pabaigos, bus smarkiai mažinamos biudžeto išlaidos ir viešosios paslaugos, išaugs

nedarbo lygis, bus sumažinta mokesčių našta, ir įžengsime į vangaus augimo, galinčio privesti prie realaus Europos Sąjungos ekonominio pajėgumo sumažėjimo ne vieniems metams, laikotarpį. Tai kelias į katastrofą.

O mums reikalinga apgalvota atsakingos fiskalinės politikos ir nuolatinės paramos darbo rinkai pusiausvyra. Mums reikia ilgalaikės socialinės ir tvarios pasitraukimo strategijos.

Šiandien Danijos darbo institutas pateikė duomenis. Jo teigimu, dar 4,5 mln. Europos piliečių be reikalo papildys bedarbių gretas iki 2013 m. pabaigos, jeigu bus laikomasi 20 valstybių narių ir Komisijos patvirtintos skubaus pasitraukimo strategijos. To galima išvengti. Mes turime to išvengti. Todėl, be kita ko, raginame įvesti dvejų metų paramos priemonių panaikinimo moratoriumą.

Tarp kitko, šią savaitę taip pat siūlysiu naują Europos finansinio stabilumo mechanizmą. Vyliausi, kad Europos Komisijos Pirmininkas J. M. Barroso vis dar bus čia, nes norėjau pasakyti, kad mes visiškai neprieštarautume, jeigu jis pasisavintų mūsų idėjas ir rytoj jas pateiktų Tarybai kaip rekomendaciją.

Lena Ek (ALDE). – Ponia pirmininke, Taryba rytoj rinksis aptarti Europos ateities, kurią pasitinkame turėdami milžiniškų sunkumų. Šiuo metu sprendžiame finansų krizės, dėl kurios kartu kyla darbo vietų ir klimato krizė, problemą.

Ekonomikos augimas, turintis socialinį ir aplinkosaugos pagrindą, – svarbus akstinas Europai, bet bijau, kad Tarybos ir Komisijos pasiūlymai dėl valdymo, nors ir sveikintini, bus per daug migloti ir nepadės pasiekti nustatytų tikslų. Jeigu strategija „Europa 2020“ bus vykdoma tokia, kokia ji yra dabar, ji taps dar viena Lisabonos strategija, kitaip tariant, nesėkme.

Užuot laikiusis tokios strategijos, Europa turėtų išdrįsti susigrumti su šiais sunkumais įgyvendindama drąsius pasiūlymus dėl valdymo.

Pirma, reikia atsakyti neveiksmingo atviro koordinavimo metodo. Komisija turėtų nustatyti įpareigojančius tikslus ir jų laikytis remdamasi Lisabonos sutarties nuostatomis.

Antra, jeigu finansavimas priklausytų nuo valstybės narės pareigų įvykdymo pagal 2020 m. strategiją, negalime ir toliau leisti mokesčių mokėtojų pinigų vyriausybėms, kurios meluoja ir apgaudinėja pasitelkdamos statistiką – mes už solidarumą, jeigu jis grindžiamas skaidrumu.

Trečia, Komisija turėtų pateikti Parlamentui metines ataskaitas kartu su rekomendacijomis dėl politikos prieš tai, kai jos pradedamos svarstyti Taryboje.

Atviras procesas užtikrintų skaidrumą ir leistų piliečiams jame dalyvauti. Mes, Europos politikai, formuodami politiką visuomet turėtume didžiausią dėmesį skirti piliečiams. Todėl įgyvendinkime šį pažadą ir paverskime Komisijos kačiuką tigrą, tigrą, turinčiu dantis.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Dėkoju, poniam pirmininke. Solidarumo klausimą turime spręsti ne tik Graikijos atveju, bet ir formuodami ilgalaikę Europos Sąjungos politiką, ir tą sakau atsižvelgdamas į tai, kad iš Tarybos tikimės susitarimo dėl 2020 m. strategijos tikslų. Komisijos planas man kelia susirūpinimą tuo, kad šioje strategijoje dėmesys neskiriamas ekonominei ir socialinei sanglaudai. Jeigu šį klausimą svarstytume atsižvelgdami į 2014–2020 m. finansinę prognozę, realybėje šios ekonominės sanglaudos sąvokos pinigine išraiška tampa gerokai silpnesnė. Kitaip tariant, tai reiškia, kad iki 2020 m. ekonominių skirtumų sulyginimas bus mažiau dinamiškas. Iš tiesų gali atsitikti priešingai, t. y. 2020 m. ekonominiai skirtumai Europos Sąjungoje gali būti didesni nei 2010 m. Ar būtent tai norime matyti ir ar taip suprantame solidarumą Europos Sąjungoje? Norėčiau paraginti Tarybą atkreipti didelį dėmesį į šį politinį susitarimą, taip pat pabrėžti ekonominės sanglaudos tikslą. Dėkoju.

Takis Hatziogeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Ponia pirmininke, manau, kad jau pakankamai ir tinkamai apsvaistėme Graikijos klausimą. Norėčiau aptarti klausimą, susijusį ir su kitomis šalimis. M. Schulz minėjo, kad šiuo metu Europoje palūkanų norma sudaro 2–3 proc. Norėčiau pasakyti, kad dabartinė palūkanų norma Kipre yra 6 proc. Didesnė palūkanų norma parklūpdys bankus, ir niekas šios padėties pakeisti negalės. Manome, kad ateityje Taryba turėtų dirbti ir šia kryptimi, kad kitose šalyse nekiltų tokia pat netvarka, kaip Graikijoje.

Norėčiau pateikti du pasiūlymus.

Bankams davėme milijardus, kad jie veiktų toliau. Ar nebūtų buvę geriau valstybei šias lėšas skirti paskolos pagrindiniam būstui palūkanoms vartotojams mokant bankui įmokas?

Antrasis mano pasiūlymas toks: ar negalėjome pagalvoti apie mokesčio įvedimą stambioms tarpvalstybinėms valstybių narių sandoriams?

Norėčiau kai ką pasakyti apie vienos minutės kalbas, ponias pirmininke. Apgailestauju, bet norėčiau pasakyti, kad vienos minutės nepakanka padėčiai apibrėžti. Galiausiai, žemina tai, kad turime griebtis šūkių.

Pirmininkė. – Suprantu, kad per vieną minutę daug nepasakysi, tačiau dabar žodį minutei suteikiu M. Borghezio.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, visiems akivaizdu, kad su kiekviena diena darosi vis sunkiau valdyti euro zoną.

Valstybės bankroto rizika neišnyko, ir nepaisant savaitinių ir aukščiausiojo lygio lyderių ir finansų ministrų susitikimų aiškaus sprendimo dar nėra. Tikiuosi, kad mums nekliuvo neįmanoma misija. Valstybės narės finansinė pagalba gali neatlaikyti galimo kreipimosi į konstitucinį teismą Vokietijoje. Visa tai reikia turėti omenyje, nes nemanau, kad šie klausimai buvo iškelti per diskusijas.

.

Tačiau norėčiau pasinaudoti proga ir paminėti, kad finansinėmis priemonėmis Europos Sąjunga turėtų tvirtai ir faktiškai pabrėžti mažųjų ir vidutinių įmonių sektoriaus veiksmingo atsigaivimo klausimą, kuris buvo užmirštas.

Kokia bankams duotų didelių sumų dalis iš tiesų pasiekia mažųjų įmonių sektorių, pvz., mano šalyje, Italijoje? Kokia struktūrinių fondų dalis? MVĮ atstovaujančių institucijų teigimu, kai kuriuose regionuose MVĮ sektoriuje panaudojama tik 1–2 proc. Tai realios problemos, veikiančios realiąją ekonomiką, kurias Europa turėtų spręsti labai rimtai ir skubiai.

Werner Langen (PPE). – (DE) Ponia pirmininke, norėčiau pradėti kalbą pagirdamas Graikiją. Sprendžiant Graikijos krizės problemą Graikijoje būtina imtis griežtų reformos priemonių. Šis būdas teisingas. Visi kiti čia pateikti pasiūlymai prieštarauja Europos Sutartims, todėl tikiuosi, kad tiek Komisijos Pirmininkas, tiek Parlamentas laikysis Sutarčių ir neteiks joms prieštaraujančių pasiūlymų.

M. Schulzui norėčiau pasakyti, kad nepakanka kalbėti garsiau, reikia žinoti faktus. Graikijos problemas sukėlė ne spekuliantai. Jas sukėlė vidaus taisyklės – faktas, kad valstybės narės nebuvo pasirengusios vykdyti Stabilitumo ir augimo pakto. Kalta ne Graikija, o Vokietija ir Prancūzija, kurios 2003 m. ir 2004 m. likusioms valstybėms narėms parodė blogą pavyzdį. Ne kas nors kitas.

Nekritikuoju Graikijos, tačiau jeigu nepakeisime taisyklių, ir valstybės nebus pasirengusios laikytis savų taisyklių, euro zoną ištiks problemos. Dabar tvirtinama, kad kalti spekuliantai. Mažiau nei trečdalis Graikijos valstybės skolos yra garantuota kredito įsipareigojimų neįvykdymo apsikaitimo sandoriais. Mažiau nei viena tūkstantoji viso pasaulio kredito įsipareigojimų neįvykdymo apsikaitimo sandorių išvestinių finansinių priemonių siejamos su Graikija. Tai tik pasiteisinimas.

Kol nesugebėsime įgyvendinti taisyklių ir jų laikytis, o už tai reikia kaltinti finansų ministrus, vis susidursime su sunkumais. Toks yra problemos sprendimo būdas; o ne priekaištauti konkrečiam vyriausybės vadovui, kuris laikosi Europos Sutarčių ir savo šalies konstitucijos.

(Plojimai)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, gana akivaizdu tai, ką minėjo W. Langen – Graikija privalo atlikti namų darbus. Mano nuomone, gana aiškiai pasakyta ir tai, kad reikia solidarumo. Solidarumo, kuris padės Graikijai pabaigti tai, ką ji turi padaryti. Kad ir kokie būtų procentiniai skaičiai, spekuliacijos negalima kaltinti dėl Graikijos krizės, tačiau jai tenka kaltė dėl milžiniškos ir bereikalingos naštos, kuri užgriuvo Graikijos pečius. Tai esminis dalykas.

Be to, pone W. Langenai, dienraštyje „The Financial Times“, kurio politinės pažiūros artimesnės jums nei man, aiškiai parašyta, kad skirtumas tarp kanclerio H. Kohlio ir kanclerės A. Merkel yra. Kancleris H. Kohl būtų pasakęs taip: „Išspręskime problemą kartu su Graikija.“ Kanclerė A. Merkel bėga sakydama: „Na, kas teigiama Sutartyje? Ką sako Teisingumo Teismas, kas teigiama Vokietijos konstitucijoje?“ Toks tas skirtumas, nepaisant to, ar jūs politiškai palaikote Europos integraciją, ar visada žvelgiate atgal, kas vyksta namuose, ar turite užsienio reikalų ministrą, sakantį: „Dar neketiname padėti pinigų ant stalo.“ Niekas ir neprašė padėti pinigų ant stalo.

Jeigu visuomet veiksime populistškai, negalvodami apie bendrą Europos ateitį, pasieksite tik nedarnos. Arba, kaip kitame artimesnių jums pažiūrų dienraštyje „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ rašoma, nauja diena – dar vienas pasiūlymas. Tai taikytina ne tik Vokietijai, bet ir visai Europos Sąjungai. Duotas atsakymas, arba jo nedavimas, nėra priimtina. Turime griebtis pažadų ir rimbo. Graikijoje reikia imtis priemonių, dėl to nekyla klausimų, o jos bus griežtos, labai griežtos. Be to, reikia bendradarbiauti Europos lygmeniu, ypač siekiant užkirsti kelią tokioms problemoms ateityje. Tai pavyks, nesvarbu, ar dalyvaujant Europos valiutos fondui, kaip pasiūlė W. Schäuble, ar kitais būdais, jeigu būsime solidarūs. Todėl tikiuosi, kad aukščiausiojo lygio susitikime Europos solidarumas bus pademonstruotas geresnės ateities labui.

Fiona Hall (ALDE). – Ponia pirmininke, pavasario aukščiausiojo lygio susitikimas turėtų būti skirtas energetikai.

Jeigu Kopenhagos konferencija būtų pasibaigusi visuotiniu susitarimu, dabar jau būtume svarstę techninius išlankų kiekio sumažinimo 30 proc. klausimus, o tą visgi reikia padaryti.

Pirma, todėl, kad šių dienų ekonomikos sąlygomis 2007 m. pavasario aukščiausiojo lygio susitikimo užmojai turėtų būti gerokai didesni nei išlankų kiekio sumažinimas iki 20 proc. Praėjusią savaitę labai atsargios Tarptautinės energetikos agentūros (TEA) vykdomasis direktorius Nobuo Tanaka pasakė EP nariams, kad TEA 2009 m. pasaulio energetikos perspektyvoje numatoma, jog ES sumažins išlankų kiekį 23 proc., nors dar geriau būtų jį sumažinti 30 proc.

Antra, jeigu esame rimtai nusiteikę iki 2050 m. įgyvendinti tikslą iki 95 proc., pagal veiksmų planą iki 2020 m. išlankų kiekį reikia sumažinti bent 30 proc.

Ir galiausiai, bet ne mažiau svarbu yra tai, kad Europos ekonomikos atsigavimą ir darbo vietų sukūrimą gali užtikrinti tik ES virtimas tvaria mažai anglies dioksido išskiriančia ir veiksmingai išteklius naudojančia ekonomika.

Strategijos „Europa 2020“ esmė – ekologiškos darbo vietos. Todėl Taryba turėtų palaikyti Komisijos narę C. Hedegaard ir pripažinti, kad dabar teisinga siekti išlankų kiekio sumažinimo iki 30 proc., taip pat Taryba turėtų pripažinti, kad pigiausias ir lengviausias būdas dar labiau sumažinti išlankų kiekį – energijos vartojimo efektyvumas, konkrečiai, įpareigojančio tikslo pasiekti energijos vartojimo efektyvumo įgyvendinimas.

Šiame 2010 m. pavasario aukščiausiojo lygio susitikime ES vadovų pozicija turi būti tokia pat aiški, kaip ir 2007 m. pavasarį.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Užuoat svarščius strategijos „Europa 2020“ įgyvendinimo klausimą, siūlau dėmesį sutelkti į tas sritis, kuriose turime realios įtakos. Žinoma, galime padėti apsaugoti bendrąją rinką nuo protekcionizmo. Žinoma, galime supaprastinti Europos teisę verslininkams, kad ji neribotų Europos ūkio konkurencingumo. Geresnė teisėkūra, žinoma, yra konkreči šių rūmų, šio Parlamento pareiga.

Valstybės narės persitvarkys, jeigu patirs pasaulio ekonomikos spaudimą. Štai kodėl svarbu suteikti valstybėms narėms didžiausią galimą laisvę apmokestinimo sistemų, socialinių sistemų ir ekonomikos teisės konkurencingumo srityse. Derindami šias sritis tik palaikome Europos socialinio modelio ydas. Teisingas atsakas į krizę – laisvė, o ne tolesnės strategijos.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Ponia pirmininke, nėra jokio skubaus tinkamo sprendimo dėl Graikijos, ir iš tiesų, šiuo metu tai nėra problema, nes net Graikijos ministras pirmininkas šiame Parlamente sakė, kad šalis nori susitvarkyti savo namų ūkį. Išties, pagal Stabilumo ir augimo pakto pagrindines taisykles ši procedūra yra teisinga ir pati savaime yra solidarumo išraiška.

Bet problema yra. Eurais krinta, tačiau iš esmės ši klausimą galima priskirti viešai sostinių diskusijai, iš kurios susidaro įspūdis, kad negalime rasti sprendimo. Privalome diskusiją užbaigti dabar, ir tikiuosi, kad tai padarysime rytoj. Mano nuomone, šiuo metu mums reikia skubios priemonės, kuri galėtų suvienyti Europos Komisiją, valstybes nares ir Tarptautinį valiutos fondą (TVF). Reikėtų tik skubių paskolų ir nieko daugiau.

Ponia pirmininke, tikiuosi, kad rytoj diskutuosime ne tik apie šią krizę. Tikiuosi, kad taip pat aptarsime ir vidutinės trukmės ir ilgalaikius sprendimus. Privalome sustiprinti prevencinę Stabilumo ir augimo pakto galią. Be to, kaip minėjo ir kiti, naujoji strategija „Europa 2020“ gali būti sėkminga tik tuomet, jeigu iš tiesų pavyks įtvirtinti pagrįstą Europos ekonomikos valdymą. Ir tam reikia ne tik, kad valstybės narės kartu susirinktų į aukščiausiojo lygio susitikimą, bet ir kad Europos Komisija pasinaudotų visais Lisabonos sutartimi jai suteiktais įgaliojimais, visais įgaliojimais iš tiesų veikti ir vykdyti. Galų gale, kaip jau minėjo L. Ek, kiekvienam atvira diskusija nėra kelias į sėkmę.

Labai tikiuosi, kad dėl skubios priemonės bus susitarta iki rytdienos aukščiausiojo lygio susitikimo, kad galėtume sutelkti dėmesį į tai, kaip ištraukti Nyderlandus iš krizės taikant pagrįstą 2020 m. strategiją ir rasti sprendimą dėl tolesnių veiksmų po Kopenhagos aukščiausiojo lygio susitikimo.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Ponia pirmininke, remiantis paskutiniais pareigūnų pareiškimais ir straipsniais spaudoje, pasirodo, kad labiausiai tikėtinas Graikijos ekonomikos gelbėjimo scenarijus yra Europos Sąjungos valstybių narių ir Tarptautinio valiutos fondo bendros pastangos. Panašu, kad A. Merkel taip pat siekia to paties.

Leiskite man pasakyti, kad šis scenarijus yra blogiausias ir socialiniu požiūriu nepalankiausias tiek Graikijai, tiek euro zonai. Kalbant apie Europos Sąjungą, bet kokia tokia galimybė pažeidžia Bendrijos teisėtumą, ir sakau tai tiems, kurie ją gina, atsižvelgiant į tai, kad jokioje sutartyje ar teisiniame tekste nenumatomas toks Tarptautinio valiutos fondo ar kitos tarptautinės organizacijos įsikišimas į tokias procedūras. Be to, sukuriama politinis ir teisinis precedentas, Stabilumo paktas tampa dar griežtesnis, o Jungtinėms Amerikos Valstijoms atsiveria užpakalinės durys į euro zoną.

Kalbant apie Graikiją, kiekviena tokia galimybė smarkiai paskatintų vyriausybę imtis užimtumo ir socialiniu požiūriu nepalankių priemonių, priemonių, kurias vadiname drąsiomis ir dėl kurių išaugo skurdas, nedarbas, neliko augimo perspektyvų ir vilties, kad Graikija išsivaduos iš krizės.

Tokia perspektyva laukia kitų šalių, kurios spaudžiamos imtųsi tokių priemonių.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Ponia pirmininke, pone Lópezai Garrido, Komisijos nary, ar normalu, kad reikia dviejų Europos Vadovų Tarybų euro zonos šalių solidarumo su Graikija klausimui išspręsti?

Girdėjau, kaip W. Langen aiškino Sutartį. Taip, yra sutartis, raidė ir dvasia. Be to, sprendžiant iš 143 ir 122 straipsnių nė vienas iš Sutarties autorių nepagalvojo, kad perėjus prie euro galėtume susidurti su tokia problema, su kokia susidūrėme šiandien. Štai kodėl turi būti kūrybingi ir parodyti solidarumą. Mums, kurie tarptautiniu lygmeniu siekia išlikti atsakingi ir nuoseklūs europiečiai, mintis nukreipti Graikiją į Tarptautinį valiutos fondą atrodo visiškai nesąmonė.

Yra vienas dalykas, kurį privalome padaryti, – ir tikėtis, kad ir Europos Vadovų Taryba tai padarys, – pasiūsti solidarumo su Graikija ir atsakomybės už ekonomikos valdymą žinią. Šį klausimą reikia svarstyti dabar, jis rimtas ir neišspręstas. Privalome jį spręsti ramiai, sumažinti spaudimą ir nepradėti nuo prielaidos, kad turime iš esmės įtvirtinti Stabilumo ir augimo paktą, priemonę, kuri kol kas yra neveiksminga, nes pirma buvo imtasi represinių priemonių, o ne siekta bendradarbiavimo.

Reikia siekti valdžios sektoriaus deficito ir skolos mažinimo tikslų, bet taip pat reikia sukurti euro zonos valstybių narių bendradarbiavimo ir pridėtinės vertės sąlygas. Europos Vadovų Taryba susidūrė su tokia problema, ir tikiuosi, kad į ją reaguos atsakingai.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Ponia pirmininke, Europos Vadovų Tarybos susitikimo, kuriame bus nustatyta naujoji Europos Sąjungos ekonomikos strategija, išvakarėse turėtume pasimokyti iš Lisabonos sutarties nesėkmės ir dirbdami kartu turėtume teisingai pažvelgti į valstybes nares. Kad būtume konkurencingi pasaulio rinkose, turime būti novatoriški, tačiau pagrindinės mūsų biudžeto lėšų dalies perskirstymas išskirtinai šiam tikslui reikštų daugelio Centrinės ir Rytų Europos šalių, įskaitant ir Lenkiją, diskriminaciją *de facto*.

Yra didelė tikimybė, kad panaudojant ES lėšas, kaip ir anksčiau Ispanijoje, Portugalijoje ir kitose Europos Sąjungos šalyse, išsiplės oro, kelių ir geležinkelio transporto infrastruktūra ir internetas. Pirmenybę reiktų teikti pagalbai rytiniams Europos Sąjungos regionams, pvz., Liublino regionui Lenkijoje, kuriam reikėtų skirti atskirą biudžeto eilutę strategijoje „Europa 2020“.

Europos Vadovų Tarybos susitikimas neturi parodyti, kad neturtingi Europos Sąjungos regionai finansuos idėjas, daugiausia naudos atnešančias tik Europos Sąjungos senbuvėms.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Ponia pirmininke, strategija „Europa 2020“, kuri bus svarstoma susitikime ir seka iš Lisabonos strategijos, įrodo, kad prieš paprastus žmones nukreiptos priverstinės priemonės, kurias mūsų šalyje skatina visų helenistinių valstybių socialistinio judėjimo (PASOK) vyriausybė su visų politinių kapitalo jėgų ir europietiškių partijų esminiu pritarimu, nėra būdingos vien Graikijai.

Jas iš anksto patvirtina Europos Sąjungos valstybių narių politinis elitas ir vyriausybės. Jos sudaro bendrojo strateginio kapitalo plano dalį ir yra vienodai skatinamos visoje Europos Sąjungoje stiprinant ideologinį

terorizmą ir klaidinant darbo ir paprastų žmonių judėjimą. Buržuazinių vyriausybių, europietišųjų jėgų, atstovų melas ir demagoginiai pareiškimai, kad Europos Sąjunga ir Ekonominė ir pinigų sąjunga (EMU) apsaugos nuo krizės, pasakos apie 480 mln. Europos rinką, didžiąją Europos šeimą, Bendrijos solidarumą ir kitos panašios idealistinės kalbos nuėjo perniek. Europos Sąjunga – imperialistinė daugiašalė kapitalo ir monopolijų sąjunga, kuri, pasitelkdama bendrą strategiją, puola žmones ir stoja į kovą dėl grobio dalies.

Ekonominės ir politinės problemos Graikijoje, Europos Sąjungos valstybėse narėse, bus išspręstos darbo ir paprastų žmonių judėjimo kova, kova ir žmonių solidarumu. Akivaizdu, kad įvykiai Graikijoje yra tiesiogiai susiję su aršia imperialistinių valstybių ir Europos Sąjungos, JAV, Kinijos ir kitų besivystančių šalių konkurencija.

Todėl, žvelgdamos į kapitalo strategiją, darbo ir paprastų žmonių klasės privalo sukilti į savo strateginę kovą, kad sugriautų šią prieš paprastus žmones nukreiptą politiką ir patenkintų šiuolaikinius darbo klasės ir paprastų žmonių šeimos poreikius.

Gunnar Hökmark (PPE). – Ponia pirmininke, yra du dalykai. Pirmas susijęs su valstybės finansais, antrasis – su konkurencingumu.

Praėjusiais metais tokiu metu šiame Parlamente svarstėme, kaip susitvarkyti su krize. Buvo tokių, kurie sakė: „sutikime krizę išleisdami daugiau ir su didesniu deficitu“, ir tokių, kurie teigė: „dabar turime kontroliuoti valstybės išlaidas, kad užtikrintume stabilumą ateityje“.

Štai dabar matome rezultatus. Kai kurios valstybės narės vadovavosi išlaidų ir didesnio deficito politika, ir padarinius matome visi: išaugusi valstybės skola ir didesnės valstybės skolos aptarnavimo aukštesne palūkanų norma sąnaudos. Tokia tad realybė, kuri išspaudžia lėšas socialinei apsaugai ir investicijas daugelyje valstybių narių.

Manau, kad turime iš to pasimokyti: reikia laikytis galiojančių taisyklių, tobulinti Stabilumo ir augimo paketą ir geriau pasirengti krizėms ateityje.

Tačiau dabar kalbame apie tą patį, nes kai kurie dabar sako, kad turėtume atidėti pasitraukimo strategiją ir valstybės biudžeto deficito panaikinimą. Tai neteisingas sprendimas, nes tuomet sumažės mūsų gebėjimas atsigauti ir išaug valstybių narių išlaidos palūkanoms.

Antra, konkurencingumas neatsiejamas nuo mūsų gebėjimo turėti stabilius valstybės finansus ir imtis realių pokių, apie kuriuos kalbėjome dešimtmečiais. Tai vyriausybės vadovų užduotis šią savaitę.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Ponia pirmininke, pone G. Hökmarkai, manau, kad pastaraisiais metais sėdėjome skirtinguose parlamentuose, nes parlamentas, kuriame dirbu aš, skiriasi nuo parlamento, kuriame dirbate jūs! Aš dirbau parlamente, kur kai kurie teigė, kad turime atidžiau stebėti reitingų agentūras, rizikos draudimo fondus ir privataus kapitalo korporacijas. Privalome juos reguliuoti, tikrinti svarbiausius finansų rinkų dalyvius ir pagrindinius produktus, kad nepasuktume tarptautinio fiasko keliu. Taip pat girdėjau kitus sakant nesikišti: rinką pati susireguliuos, mums nereikia nieko daryti. Arba kaip pasakė C. McCreevy, rezultatas visada prastesnis, kai įsikiša politika. Rezultatus matėme.

Tarptautinis fiasko – per didelio Europos Sąjungos valstybių narių įsiskolinimo priežastis. Tačiau negalime šiandien čia stovėti ir teigti, kad buvo neteisinga vykdant augimo politiką dėmesį skirti užimtumui ir ekonominei veiklai. Šis klausimas diskusijose nereikšmingas, lygiai kaip su diskusijomis nesusijusi ir W. Langeno pastaba, kad kanclerė A. Merkel suprato Europos sutartį. Ne, ji jos visiškai nesuprato. Blogiau, kad ji yra greičiausiai linkusi pajungti Europos sutartį ir jos tikslus Europai savo baimei pralaimėti regioninius rinkimus Šiaurės Reino-Vestfalijoje.

Europos Sąjungoje mums reikia ne vadovavimo įgūdžių. Komisijai sakėme, kad strategija „Europa 2020“ yra pernelyg silpna. Jai trūksta esmės. Pateikite įrodymų, kad galite surinkti daugiau lėšų. Kovokite už finansinių sandorių mokestį. Kovokite už didesnę ekonominę aktyvumą ir geresnes augimo perspektyvas Europos Sąjungoje, suteikdami progą mažosioms ir vidutinėms įmonėms bei darbininkams. Tačiau dabar beveik užjaučiame jus, nes turite išgelbėti Europos Sąjungą su tokiomis vyriausybėmis, kurias turime dabar, tokiomis vyriausybėmis, kokioms atstovauja kanclerė A. Merkel. Likti stipriems ir kurti Europos priemones! Tokia mūsų žinia aukščiausiojo lygio susitikimui, nes tik tuomet žmonės gali tikėtis, kad surasime tinkamus atsakymus.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, M. Schulz sakė, kad Graikija veiksmy jau ėmėsi, ir dabar eilė Europai. Įdomu, ar Europa iš tiesų turi šiomis dienomis padėkoti, jeigu euro zonos valstybės

narės tiesiog laikosi taisyklių, kitaip tariant, jeigu jos sugeba įvykdyti 3 proc. kriterijaus reikalavimą. Taip pat norėčiau žinoti, ar buvo koks nors skirtumas, kai pernai Airija atsidūrė tokioje pačioje padėtyje ir ėmėsi smarkių suvaržymų. Tuomet niekam nekilo mintis kreiptis į Europos valiutos fondą.

G. Verhofstadt teigia, kad spekuliantai darbuojasi. Akivaizdu, kad šiuo atžvilgiu daromas spaudimas, tačiau faktas tas, kad, priklausydama euro zonai, Graikija turėjo palankias palūkanų normos sąlygas. Po prisijungimo prie euro zonos mūsų kolegos Italijoje panaudojo palankią palūkanų normą konsolidavimui. Graikija šias lėšas sunaudojo. Todėl iš tiesų galime sakyti, kad šiandien geras yra ne tas europietis, kuris padeda ant stalo savo pinigus, o tas, kuris iš tiesų laikosi taisyklių, kurias visi patvirtino ir sutiko, kad jų būtų laikomasi Europos Sąjungoje.

Antra, norėčiau palaikyti Komisiją, kadangi pateikti ilgalaikiai pasiūlymai rodo, kad einame teisingu keliu. Sutarėme dėl 3 proc., todėl reikalinga tvirta Komisija, kuri ateityje kontroliuos ir reikalaus, kad būtų laikomasi nustatytos 3 proc. ribos. Stebėjome, kaip euro zonos valstybės narės nesugeba viena kitos kontroliuoti ir laikytis 3 proc. ribos. Todėl pirmenybę teikiu stipriai Komisijai, kuri ateityje sugebės užtikrinti, kad būtų laikomasi kriterijų.

Turiu dar vieną mintį. Apie eurą turėtume kalbėti teigiamai. Susidūrėme ne su valiutos, o su ekonomikos krize. Euras – didelis pranašumas visiems. Jeigu mūsų vadovai Europos Sąjungoje to nebekartos, jeigu to nepabrės Taryba, žmonės apie tai ir nežinos. Štai kodėl palankiai vertinu šią pagrindinę tvirtą valiutą.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, Graikijos krizė – dabartinė problema, o augimo ir aplinkosaugos krizės yra ilgalaikės problemos, kurias būtina dinamiškai spręsti Europos Vadovų Tarybos sprendimais.

Strategijoje „Europa 2020“ teisingai teigiama, kad augimas turi būti pažangus, tvarus ir visa apimantis. Tačiau iš Tarybos išvadų matau, kad jos yra kur kas siauriau orientuotos ir apsiriboja tik klasikine augimo strategija, strategija, kuri nepavyko ir su kuria nepasiekėme daug. Augimas negali būti pažangus, jeigu nėra tvarus, jis nėra pažangus ir jeigu nėra visa apimantis. Štai kodėl norėčiau paprašyti Tarybos ir Tarybai pirmininkaujančios valstybės, kad būtų išsaugoti šie trys esminiai principai. Tai tolesnė plėtra, kurios reikėtų siekti dabar.

Džiaugiuosi, kad Europos Sąjungos pavyzdžiu taps išteklius ir energiją tausojantis augimas. Žinoma, apie tai kalbame seniai. Iš tiesų mums tai padės sumažinti išlaidas, priklausomybę ir išspręsti ne vieną problemą.

Tikiuosi, kad 2010 m. Komisija pateiks veiksmų planą, nes tai bendra pačios ES ir valstybių narių pareiga, o daugelis sričių neturi tvirto pagrindo, joms trūksta aiškumo. Visų pirma, reikia, kad sumažinti energijos vartojimą 20 proc. taptų privaloma. Šis tikslas siekti energijos vartojimo efektyvumo turi būti teisiškai privalomas, kad kiekvienas žinotų, ko siekiama, o pramonė galėtų atitinkamai investuoti.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, jeigu sau užduočiau Italijoje pusėje barų dažnai užduodamą klausimą, paklausčiau, kokia Europos esmė, ir iškart nuoširdžiai atsakyčiau.

Kokia Europos esmė, jeigu ne padėti Graikijai šiuo metu? Nemanau, kad ši mintis beprotiška, nes tai užkoduota mūsų DNR, tai mūsų politinio projekto esmė, politinio projekto esmė, nes apima solidarumą. Tačiau tuo pat metu esu priblokštas, nes tie, kurie teigia, kad nori kovoti su finansine spekuliacija, ją ketina pakeisti politine spekuliacija.

Iš tiesų, kaip jie gali galvoti apie kovą su kanclere A. Merkel? Kitaip tariant, kaip jie gali galvoti, kad mėginimo parodyti solidarumą su Graikiją tikslas – pulti kitą valstybę narę todėl, kad ji tik primena mums, kad solidarumo politika turi būti neatsiejama nuo atsakingumo politikos? Būtent apie tai sau dažnai vienbalsiai primindavome, nes žinome, kad solidarumas ir atsakingumas leis mums pasiekti, kad politinis Europos projektas būtų įgyvendinamas visiems.

Turime būti tikri, kad tai, kas mus vienija, yra stipriau už tai, kas skiria, ir turėdamas tai omenyje, turiu paprašyti Komisiją nuo rytdienos veikti ryžtingai ir reikalauti iš valstybių narių reikiamo griežtumo ir gebėjimo parodyti solidarumą projektu, kuris ilguoju laikotarpiu galės Europos projektui suteikti apčiuopiamą formą.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, akivaizdu, kad Graikijos krizė yra opiausia problema, kurią sprendžia Europa, ir nėra abejonių, kad ji kilo nepakankamai griežtai tvarkant valstybės biudžeto išlaidas.

Tačiau Europos institucijų delsimas imtis veiksmų šiai valstybei narei susidūrus su sunkumais yra nesuvokiamas ir nepriimtinas. Be to, toks delsimas jau turėjo neigiamo poveikio: ištis, jis atvėrė duris

spekuliacijai, Europos Sąjungoje sukėlė abejonių dėl kai kurių valstybių ketinimų Europos ateities atžvilgiu (nepamirškime, kad tai pirmas pagrindinis klausimas, kurį turime spręsti po Lisabonos sutarties įsigaliojimo), paryškino problemas, su kuriomis susidūrė Graikijos vyriausybė, turėjusi įgyvendinti nepopuliarias priemones (ne įprastus ar antraeilius klausimus), paveikusias milijonus gyventojų, ir tą dariusi nebūdama tikra, kad sulauks pagalbos.

Be to, jis akivaizdžiai sumenkino solidarumą, kuris yra kertinis akmuo ir idėja, kad mes visi dalijamės Europos Sąjunga, saistomoji jėga. Todėl būtina, kad mūsų įsikišimas būtų nespekuliacinis. Norėčiau priminti M. Mauro, kad Vokietija neabejotinai yra viena iš valstybių, kurios turėjo daugiausia naudos iš euro įvedimo ir jo įtakos palūkanų normai.

Turime veikti greitai ir padėti Graikijai. Europa privalo tai padaryti savo pačios interesų labui.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Europos Sąjungos Vadovų Taryba su entuziazmu palaikė Komisijos komunikatą dėl strategijos „Europa 2020“.

Reikia pripažinti, kad šis dokumentas būtinas, būtent todėl, turime atidžiai išnagrinėti jo turinį. Mano nuomone, jam trūksta finansinio nuoseklumo.

Tarybos pareiga – kreiptis į Komisiją, kad ši patikslintų biudžeto išteklius ir jų naudojimą pagrindiniams biudžeto punkтам.

Mano nuomone, prieš sudarant biudžetą reikia reformuoti bendrą žemės ūkio politiką ir sanglaudos politiką.

Trūksta vienos iš pagrindinių ES vystymąsi ir stabilumą palaikančių sričių – tiek transporto, tiek energetikos infrastruktūros.

Transporto ir energetikos infrastruktūrų plėtojimas Europos Sąjungoje ir jų derinimas su kaimyninėse šalyse egzistuojančiomis infrastruktūromis gali tapti galinga varomąja jėga, skatinančia tvarų augimą ir užtikrinančia stabilias darbo vietas. Tokiu būdu Europos Sąjunga taip pat užsitikrintų reikiamą saugumą tiek energetikos, tiek transporto sektoriuose.

Todėl Europos piliečių labai raginu Tarybą kreiptis į Komisiją su prašymu įtraukti šias svarbias sritis į strategiją „Europa 2020“.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Ponia pirmininke, vasario 11 d. Europos aukščiausiojo lygio susitikimas, turėjęs pranešti palaikymo Graikijai žinią, kad nuramintų rinkas, iš esmės buvo anuliutas dėl Europos Sąjungoje vyraujančio nesutarimo ir abejonių.

Europos Vadovų Taryba, kuri rytoj pradeda darbą, negali sau leisti tokios prabangos ir palaikyti susidariusią abejonių ir nesutarimo atmosferą. Dabar visi pripažįsta, kad Graikijos vyriausybė ėmėsi labai griežtų priemonių, dauguma kurių jau pradėtos įgyvendinti Graikijos žmonių sąskaita. Tačiau tuo pat metu ji ir toliau skolinasi išskirtinai aukšta palūkanų norma (paskutinį kartą kovo 5 d.), nes rinkose spekuliantai kraunasi turtus lažindamiesi dėl šalies bankroto ir galiausiai sudarydami tam sąlygas ir prielaidas.

Šiandien diskusijos vyksta dėl Graikijos, galbūt rytoj jos palies kitą valstybę narę. Ar Europos Vadovų Taryba jas sustabdys sukurdamą veiksmingą prevencinį Europos mechanizmą, kuris apsaugotų nacionalinę ekonomiką ir euro zonos stabilumą?

Europos Komisijos Pirmininkas kalbėjo apie atsakomybę ir solidarumą. Jis teisus. Ir viena, ir kita svarbu, kai priklauso tokiai šeimai, kaip euro zona. Nemanau, kad kam nors gali kilti abejonių, ar Graikija prisiėmė visą atsakomybę. Tačiau šiuo sunkiu metu viena ji negali susidoroti su rinkos šėlsmu. Prieš aštuoniolika mėnesių rinkos grasino parklupdyti pasaulio ekonomiką. Šiandien, žinoma, grėsmė kyla Graikijai.

Štai kur solidarumo sąvokos esmė, sąvokos, kuri turėtų būti akivaizdi ir neatsiejama nuo buvimo euro zonos dalimi.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, apie Graikiją buvo pasakyta pakankamai, todėl norėčiau pakalbėti apie ateitį. Komisija svarstymui pateikė svarbų dokumentą, strategiją „Europa 2020“, kurioje turėtų būti išdėstytos išsamios gairės dėl Europos Sąjungos ateities.

Tikiu, kad galų gale visi mes turėsime įgyvendinti bendrus tikslus, išdėstytus strategijoje „Europa 2020“. Tai buvo viena iš pagrindinių problemų dėl Lisabonos sutarties, kurią galiausiai spręsti turime visi. Tik jeigu visos valstybės narės iš tiesų vadovausis strategijoje apibrėžtais tikslais, galėsime kartu juos įgyvendinti. Jeigu

pati Europos Vadovų Taryba save laikys administracine institucija, ir viskas bus organizuojama paskutinę minutę, mums nepavyks. Pavyks tik tuomet, kai ši institucija iš tiesų atliks jai priklausančią politinio vadovo vaidmenį.

Iš tiesų pavyks, jeigu šioje strategijoje „Europa 2020“ bus iš esmės įtvirtintas solidarumo principas. Tai reiškia, kad visų pirma, kiekviena valstybė narė savo ruožtu turi prisiimti atsakomybę visose srityse, už kurias ji pati atsako. Tai apima darbo rinkos reformas, taip pat nacionalinio biudžeto politiką. Žinoma, tai taip pat reiškia kitų valstybių narių pareigą padėti, kitaip tariant, valstybės narės, kurios pateko į keblią padėtį ne dėl savo kaltės, taip pat sulauks pagalbos. Be to, pavyks, tik jeigu Komisija imsis politinio vadovavimo. Kitaip tariant, turime vengti visų Lisabonos strategijos klaidų. Praityje dažnai buvo sakoma, kad bendradarbiavimo strategija, apibūdinusi Lisabonos strategiją, žlugo. Komisija turi suformuluoti aiškius tikslus, ir tikiu, kad Parlamentas šiuo atžvilgiu Komisiją palaikys.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Ponia pirmininke, manau visi žinome, kad penki šimtai milijonų piliečių ypač dėmesingai seks kitą savaitę susitikiančios Europos Vadovų Tarybos veiksmus.

Priežastis ta, kad Europos Vadovų Taryba turės galimybę pranešti apie pasiryžimą išeiti iš krizės, ko taip trokšta labiausiai kenčiantys nuo krizės. Be to, apie išėjimą iš krizės, žinoma, turi būti kalbama ir pasižadėjime įgyvendinti strategiją, išėjimas iš krizės turi būti įtikinamas: reikia keisti augimo modelį ir pabrėžti ekonominius, socialinius ir aplinkosaugos aspektus.

Ekonominiu požiūriu išėjimas iš krizės turi atsispindėti įsipareigojime valdžiai. Socialiniu požiūriu jis turi atsispindėti įsipareigojime darbininkams, įsipareigojime užtikrinti socialinę apsaugą (modelį, kurio pagrindu tapome Europos piliečiais), o svarbiausia – lygybę, taip pat norėčiau pabrėžti, kad dokumento nuostatas dėl įsipareigojimo užtikrinti lygybę galima akivaizdžiai patobulinti. Be to, aplinkosaugos požiūriu jis turi atsispindėti įsipareigojime atgaivinti tą dvasį, kurios vedama Kopenhagos konferencijoje Europa tapo lydere prisiimant įsipareigojimą siekti aplinkos apsaugos tvarumo ir užkirsti kelią klimato kaitai, ir, visų svarbiausia, įsipareigojime pripažinti kartėlį dėl Kopenhagos konferencijos.

Tačiau visų svarbiausia Tarybos susitikime yra tai, kad Europa turi prisiimti įsipareigojimą palaikyti pinigų sąjungą koordinuojant fiskalinę, biudžeto ir ekonomikos politiką su pinigų sąjunga pariteto pagrindais.

Pranešimas apie solidarumą su Graikija nėra skirtas Graikijai, tai pranešimas Europai ir jos piliečiams. Tai ne Graikijos gelbėjimo klausimas, tai būdas Europai parodyti gyvybės ženklą, realybės pojūčio ženklą, istorinio įsipareigojimo, kurį simbolizuoja pinigų sąjunga, ženklą.

Todėl kartą ir visiems laikams supraskime, kad kalbame ne apie Graikiją, o apie mus visus.

Naujos institucijos vėlavo pradėti darbą, atsakymai, kurių europiečiai tikisi iš kito Tarybos susitikimo, neturi būti vilkinami.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Ponia pirmininke, tiesa, kad mano šalis, Graikija, nesugebėjo plėtoti savo ekonomikos, laikydamosi būtino saikingumo ir nuoseklumo. Tačiau dabar ji prisiėmė visą atsakomybę. Graikijos piliečiai už tai brangiai moka.

Tačiau neturime kišti galvos į smėlį. Graikija nėra vienintelė Ekonominės ir pinigų sąjungos valstybė, kuri susidūrė su rimtomis problemomis. Ji nebuvo vienintelė valstybė, kuri pasinaudojo tam tikrų kredito institucijų paslaugomis. Ji nėra ir nebus vienintelis spekuliantų taikynys.

Visi žinome, ir žinome puikiai, kad Graikijos problema yra ir Europos problema. Be labiau koordinuotos ekonomikos ir fiskalinės politikos ir, visų svarbiausia, be solidarumo Ekonominės ir pinigų sąjunga nebus vieninga.

Ši krizė, kaip ir bet kuri krizė, atneša pokyčių. Dabartinė krizė gali sustiprinti Europą, ir šiuo požiūriu Graikijai gali tekti pagalbiniškės vaidmuo. Tad nežlugdykime Graikijos. Bendromis pastangomis sužlugdykime spekuliantus, kurie siekia parklupdyti eurą – būtent tai Europos Vadovų Taryba ir turi padaryti rytoj.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Ponia pirmininke, norėčiau atkreipti Komisijos ir Tarybos dėmesį, kad jos neturi pamiršti šiuo metu veiksmingos politikos, t. y. sanglaudos ir bendros žemės ūkio politikos, kai bus nustatomi nauji strategijos „Europa 2020“ tikslai. Tai išmėginta ir teisinga priemonė, kuri, nors ir reformuotina, gali smarkiai paskatinti įgyvendinti naujuosius strategijos „Europa 2020“ tikslus. Deja, minėta labai svarbi Bendrijos politika nebuvo įtraukta į ankstesnę Komisijos pateiktą medžiagą. Vengrija ir naujosios valstybės narės mano, kad šios politikos suformulavimas, teisinis vidaus rinkos suderinimas ir infrastruktūros

ir energetikos saugumo trukdžių pašalinimas yra itin svarbūs klausimai. Galiausiai, ES strategija negali pakeisti atitinkamų diskusijų dėl biudžeto direktyvos, ir, mūsų nuomone, labai svarbu atsižvelgti ir į regioninį sanglaudos politikos aspektą. Dėkoju už dėmesį.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, diskusijos apie eurą, apie Graikiją apibūdino padėtį paskutinėmis dienomis. Dabar norėčiau jūsų dėmesį atkreipti į žinią, kuri mane pribloškė: 40 proc. vokiečių mano, kad euro įvedimas buvo klaida. Turėtume sunerinti, nes Bendrijos valiutos įvedimas nėra negrįžtamas procesas. Europos integracijos procesą galima apgręžti. Manau, kad turime laikytis Vokietijos žmonėms duoto pažado, kai jie atsisakė nacionalinės valiutos, o būtent, kad euras bus toks pat stabilus kaip ir Vokietijos markė.

Mano tvirtu įsitikinimu, Europoje turime diskutuoti apie socialinę rinkos ekonomiką ir reglamentavimo sistemą. Neturėtume kalbėti apie tai, kaip mažiname Vokietijos konkurencingumą. Turėtume kalbėti apie tai, kaip padidinti visos Europos konkurencingumą, kad ji galėtų tapti sėkminga pasaulio rinkų dalyve. Toks turi būti mūsų tikslas, štai kodėl raginu pradėti diskusijas dėl socialinės rinkos ekonomikos Europoje.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Ponia pirmininke, sutinku su visais, kurie šiuo metu siekia tvirtesnės Europos integracijos, ypač ekonomikos srityje, ir tikiuosi, kad šis klausimas bus aptariamas ne tik euro zonos aukščiausiojo lygio susitikime, bet ir Europos Vadovų Taryboje.

Tačiau tiesa ta, kad ir visuomenė, kaip ką tik minėjo mano kolega, mato neigiamą euro pusę. Įkūrus pinigų sąjungą buvo padaryta klaida – įvedėme bendrą valiutą, bet tuo pat metu nesugebėjome vieningiau suformuluoti ekonomikos politikos. Dabar turime pripažinti, kad tai buvo pagrindinė klaida. Proto balsas sako, kad dabar būtina įkurti solidarumo fondą, Graikijai taip pat, kad Graikijai būtų taikoma žemesnė palūkanų norma.

Tačiau šiose diskusijose per mažai buvo kalbama apie tai, kad pati Graikija turi ko nors griebtis. Vienas svarbus sprendimas būtų sumažinti biudžetą karo tikslams. Europos Sąjungai nereikia valstybės narės, išleidžiančios karo tikslams iš ginklams iš tokių šalių kaip Vokietija, Prancūzija ir pan., daugiau nei 4 proc. bendrų nacionalinių pajamų, todėl šioje srityje išlaidas reikėtų mažinti.

John Bufton (EFD). – Ponia pirmininke, norėčiau atkreipti dėmesį į klausimą, kurio šiandien negalėjote išspręsti. Beveik kiekvienas kalbėtojas aptarė krizės Graikijoje klausimą, tačiau pradžioje J. M. Barroso sakė, kad jis net nėra įtrauktas į Europos Vadovų Tarybos dviejų dienų darbotvarkę. Neįtikėtina. Visas pasaulis kasdien stebi įvykius šioje šalyje.

Tiesa ta, kad jūs ir vėl mėginate nuslėpti faktą, kad šis projektas neveiksmingas. Jis sparčiai žlunga. Jau girdėjome geruosius Vokietijos žmones sakant, kad jie nepatenkinti šia padėtimi. Bet ar ne Graikijos žmonės turėtų tarti galutinį žodį, o ne padėties diktatoriai? Žinoma, galbūt Graikijos piliečiai turėtų surengti referendumą dėl buvimo euro zonoje. Tai jų reikalas. Tai jų motyvas.

Man bloga nuo to, ką šiandien iš daugelio girdėjau. Išgirdau egoistinę kitų valstybių narių, besirūpinančių savimi, nuomonę. Šiuo metu Graikija yra problema. Nujaučiu, kad iš Graikijos ji persikels į Ispaniją, tuomet į Portugaliją, Italiją ir toliau. Traukinys pajudės. Įsidėmėkite mano žodžius: problema neišnyks.

Andrew Henry William Brons (NI). – Ponia pirmininke, Graikijos ir euro zonos problemos neturi būti laikomos išskirtiniu atveju. Akivaizdu, kad bendra valiuta tokioje didelėje ir ekonomiškai nevienalytėje pasaulio teritorijoje yra problemiška.

Valiutos vertė turėtų atspindėti valstybės ekonomikos būklę. Ekonomikos klestėjimo metu valstybės valiutos vertė auga. Prasidėjus ekonomikos recesijai, krinta ir valiutos vertė.

Esant tokiai Graikijos ūkio būklei, turi nuvertėti ir valiuta. Jeigu ji būtų nuvertėjusi, Graikija būtų gavusi naudos ir turistų antplūdžio.

Euras nėra pasaulio ekonomikos problemų sprendimo būdas. Jis pats yra problema.

Esmė ta, kad jeigu Graikija dabar pasitrauktų iš euro zonos, susigrąžintos valiutos vertės kritimas padidintų užsienio skolą. Ji išties tapo euro zonos kaline.

Tai turėtų įspėti valstybes, nepriklausančioms euro zonai. Rizikuosite, jeigu prisijungsite. Kartą prisijungę, įkliūsute amžiams.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Kalbėsiu labai trumpai, nes, žinoma, dauguma klausimų jau buvo paminėti.

Mano asmenine nuomone, padėtis Graikijoje, iš kurios mėginame ištrūkti jau kelis mėnesius, nėra vienintelė tokia, ir panašu, kad reikia naujo požiūrio į Stabilumo pakto vykdymą arba, kaip tai gali būti, nevykdymą. Iš esmės turime dvi galimybes: primygtinai reikalauti laikytis galiojančių aktų ir sutarčių nuostatų, prisiimant visą atsakomybę, arba suprasti, kad Stabilumas paktas, kaip ir bet kuris kitas dalykas, gali būti tobulinamas, todėl jį reikia iš dalies keisti, atlikti pakeitimus ir juos priimti, kad ne tik palaikytume augimą ir ekonomikos stabilumą euro zonos valstybėse, bet ir parengtume kitas ES valstybes nares, kurios nepriklauso euro zonai, prisijungimui, bet tose šalyse, pvz., nenaudodami didelių struktūrinių fondų lėšų.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Ponia pirmininke, turiu vieną pastabą ir tris pasiūlymus. Pirmiausia pastaba: nesuprantu, kodėl Pirmininkas H. Van Rompuy nedalyvauja tokiaame svarbiame posėdyje, ministre, jūs nesate Europos Vadovų Tarybos narys, ir manau, kad jis galėjo čia būti.

Mano trys pasiūlymai susiję su Graikijos atgaivinimo planu. Kalbant apie vidutinį laikotarpį, palaikau D. Cohno-Bendito mintį, kuri, beje, buvo ką tik paminėta: jeigu Europos Sąjunga galėtų sudaryti su Turkija paktą, kad išspręstų Kipro klausimą, galėtume padėti Graikijai atgauti 2 proc. BVP.

Antrasis mano pasiūlymas susijęs su finansais, kadangi neturime priemonių. Kodėl Europos Sąjunga nepalaiko finansinių įsipareigojimų, kurie padėtų sumažinti palūkanų normą ir kurių siekiama Europos Parlamento sutarimu?

Galiausiai, jau sakytą, kad Graikijos apskaita buvo ydinga. Apskaita ydinga ne tik Graikijoje. Siūlau sukurti viešojo sektoriaus apskaitos standartus visai Europos Sąjungai, kad visų valstybių narių finansinės ataskaitos būtų nuoseklios, sąžiningos ir patikimos.

Maroš Šefčovič, Komisijos narys. – Ponia pirmininke, pirma norėčiau pasakyti, kad man padarė įspūdį daugumos kalbėtojų aiškiai parodytas solidarumas ir raginimas prisiimti atsakomybę. Būtent to mums dabar ir reikia, nes labai akivaizdu, kad Europos problemai reikia europietiško sprendimo.

Kartais mąstau, kad dar nepakankamai pasimokėme iš savo veiksmų padarinių, jeigu neieškome europietiško sprendimų Europos problemoms spręsti ir mėginame rasti specifinį atsakymą, nors turėtume veikti kartu.

Manau, labai aišku, kad nesame tik šalių grupė. Mes – Europos šeima, ir jeigu vienas šeimos narys susiduria su problema, neabejotinai turime ateiti į pagalbą.

Komisija yra pasirengusi pasiūlyti koordinuotos pagalbos Graikijai priemonę, kuri visiškai atitiks Europos teisę, ir esu tikras, kad tai įmanoma.

Norėčiau padėkoti visiems jums už palaikymą dėl strategijos „Europa 2020“. Negaliu perdėti sakydamas, kaip mūsų piliečiai šiuo metu tikisi vadovavimo, mūsų veiksmingesnio darbo ir kaip jie tikisi, kad jiems vadovausime po krizės ir nustatysime itin tvirtą vidutinės trukmės strategiją, kaip tai daro mūsų tarptautinės partnerės: Kinija, Jungtinės Valstijos, Indija ir kt.

Atėjo laikas priimti sprendimą. Labai dėmesingai klausiausi raginimų dėl geresnio valdymo. Labai įdėmiai klausiausi kalbų apie geresnę pinigų ir ekonomikos priežiūrą ir kad turime geriau dirbti, kad įtvirtintume Stabilumo ir augimo paktą. Būtent tai Komisija ir turi omenyje, ir konkrečiai šie pasiūlymai bus netrukus pateikti.

Norėčiau padėkoti visiems jums, palaikiusiems Komisiją nustatant labai aiškius rytdienos Europos Vadovų Tarybos išvadų tikslus. Manau, labai svarbu turėti vidutinės trukmės strategiją, tačiau turime turėti labai aiškius savo darbo krypties ir tikslų rodiklius. Todėl Komisija primygtinai reikalauja, kad po ateinančių dviejų dienų svarstymų Europos Vadovų Taryba sutiktų su šiais konkrečiais svarbiausiais tikslais.

Mums reikia didesnio užimtumo, geresnės lyčių pusiausvyros ir geresnio švietimo. Labai aišku, kad turime daugiau investuoti į mokslinius tyrimus ir technologinę plėtrą, visiškai aišku ir tai, kad turime kovoti su skurdu.

Todėl Komisija reikalauja solidarumo, atsakomybės ir konkrečios strategijos Europai ir jos piliečiams.

Leiskite išreikšti viltį, kad ta teigiama atmosfera, kuri buvo čia, aiškaus solidarumo ir atsakomybės palaikymo atmosfera, vyraus ir rytoj mūsų vadovų svarstymuose.

Diego López Garrido, einantis Tarybos pirmininko pareigas. – (ES) Ponia pirmininke, manau, kad šios diskusijos labai svarbios – tai diskusijos labiausiai šiuo metu europiečiams rūpimu Graikijos klausimu ir dėl visos Europos Sąjungos ekonominės padėties, diskusijos, kuriose, beje, pone J. P. Audy, kaip sutarta Parlamente, dalyvavo Tarybai pirmininkaujanti valstybė, kuriai aš atstovauju.

Tarybai pirmininkaujanti valstybė turi labai aiškių minčių dėl Graikijos problemos, kuriai buvo skirta didžioji diskusijų dalis ir kuriai buvo skirtas didžiausias dėmesys. Pirma, Europa yra ekonomikos politikos integracija – mūsų ekonomikos integruotos. Antra, Europa remiasi solidarumu, todėl turi labai stiprų socialinį turinį. Trečia, Europa yra ekonomiškai ir finansiškai stabili.

Šie trys Europos bruožai aiškiai atsispindi Graikijos klausime. Štai kodėl šie trys Europos traktavimo būdai yra tarpusavyje susiję ir pasitvirtina labai svarbiame 2010 m. vasario 11 d. neoficialaus Europos Vadovų Tarybos susitikimo pareiškime. Manau, tai buvo vienas iš svarbiausių visų laikų Tarybos pareiškimų, nes tai pareiškimas, kuriame Graikijos problema analizuojama minint solidarumą ir visišką politinį įsipareigojimą užtikrinti finansinį euro zonos stabilumą, įsipareigojimą veikti, kada tik reikia, kad būtų užtikrintas stabilumas.

Esu tikras, kad šį savaitgalį vyksiantis Europos Vadovų Tarybos susitikimas, kuriame dalyvaus tie patys vasario 11 d. Europos Vadovų Tarybos nariai, padės sustiprinti ir išsaugoti stabilumą. Europos Vadovų Taryba išsakys tvirtą politinę poziciją dėl Europos, paramos jos ekonomikai ir valiutai, taigi, ir pranešimą dėl solidarumo, nes būtent to tikisi visuomenė, nors tiesa ta, kad daug euroskeptikų laukia nesėkmės. Ji neištiks Europos Vadovų Tarybos. Likusieji patikino, kad tokia nesėkmė neištiks ir kad bus vėl patvirtintas politinis įsipareigojimas siekti solidarumo Europos Sąjungos ir euro zonos širdyje.

Be to, ketiname pažvelgti toliau į priekį. Ketiname apsvarstyti trumpąjį ir ilgąjį laikotarpį. Ketiname ieškoti būdų, kaip parengti koordinuotą išėjimo iš krizės planą, turint omenyje, kad fiskalinių paskatų visiškai neatsisakysime, kol atsigaus ekonomika. Taip pat kalbėsime apie ilgalaikius tikslus, tikslus, kuriuos norėčiau išskirti, ypač ekonominę, teritorinę ir socialinę sanglaudą, kuri iš esmės yra solidarumas. Taip pat svarstysime, ar atsiras nauja ir kitokia nei Lisabonos strategijos priežiūros forma. Šiuo požiūriu bus akivaizdžių pokyčių: Lisabonos strategijoje Europos Vadovų Tarybai nebuvo numatyta vadovavimo funkcija.

Ekonomikos, užimtumo ir socialinės politikos koordinavimas, numatytas Lisabonos sutartyje, į Lisabonos strategiją nebuvo įtrauktas. Komisijos vaidmens – priežiūros, sekimo, stebėsenos, kontrolės reikalavimų tikslams pasiekti parengimo – svarba nebuvo įtraukta Lisabonos strategijoje. Į Lisabonos strategiją nebuvo įtrauktos struktūrinių fondų paskatų kūrimo priemonės. Akivaizdu, kad pažanga didelė.

Galiausiai, ponias pirmininke, grįšiu prie J. M. Garcías-Margallo kalbos, kuri vienintelė buvo skirta tiesiogiai Tarybai pirmininkaujančiai Ispanijai ir kuria buvo kritikuojamas vadovavimo Europos Sąjungai metodas.

Turiu pasakyti jums, pone J. M. Garcías-Margallo, kad Tarybai pirmininkaujanti Ispanija glaudžiai ir koordinuotai, Bendrijos metodais, dirba su Europos Vadovų Tarybos Pirmininku H. Van Rompuy, kad paspartintų pagrindinių tikslų įgyvendinimą. Ji taip pat glaudžiai bendradarbiauja su Komisija ir Parlamentu.

Daugiausia kalbėjote apie ekonominį aspektą. Norėčiau paklausti, ar jūs, pvz., manote, kad toks sprendimas, kokį priėmė Europos Vadovų Taryba, akivaizdu, kad dalyvaujant ir Tarybai pirmininkaujančiai valstybei, dėl Europos politinio įsipareigojimo siekti euro zonoje finansinio stabilumo, nėra vadovavimas Europos Sąjungai.

Norėčiau žinoti, ar manote, kad tai nėra nurodymas Europos Sąjungai prisidėti prie šio savaitgalio diskusijų ne mažiau svarbiu klausimu nei strategija „Europa 2020“, kurioje, beje, dauguma palaikė kalbas Parlamente. Diskusijos vyko ir dėl valdymo, šiuo požiūriu esminio veiksnio.

Norėčiau žinoti, ar jūs manote, kad tai nėra nurodymas Europos Sąjungai vesti šiame Parlamente šiuo metu vykstančias derybas dėl finansinės priežiūros paketo. Be to, norėčiau jus, pone J. M. García-Margallo, paraginti bendradarbiauti su Tarybai pirmininkaujančia valstybe, kad kuo greičiau pasiektume poziciją turinčios Tarybos ir Parlamento susitarimą. Beje, Ispanijos pirmininkavimo Tarybai laikotarpiu norime panaikinti direktyvą dėl rizikos draudimo fondų ir tą norime padaryti su kuo didesniu sutarimu. Nemanau, kad tai reiktų kritikuoti, netgi priešingai.

Taip pat manau, kad tai nurodymas Europos Sąjungai siekti susitarimo su Komisija ir bendradarbiauti su ja dėl pasiūlymo, kurį Komisija pateiks dėl ekonomikos politikos koordinavimo įgyvendinant Lisabonos sutarties 136 straipsnį. Be to, tai nurodymas Europos Sąjungai nustatyti bendrą išbridimo iš skolos politiką, skolos, kuri Europos Sąjungai turėjo didelės reikšmės krizės metu ir tuomet, kai socialiniu požiūriu reikėjo

susitvarkyti su krize ir apginti silpniausius. Ši skola neišvengiama, šį klausimą dabar būtina tinkamai spręsti pagal Lisabonos sutartį, siekiant sugrįžti prie Lisabonos sutartyje nustatytų kriterijų.

Tai vadovavimas Europos Sąjungai remiantis Bendrijos metodu. Tai vadovavimas Europos Sąjungai, o vadovauti Europos Sąjungai reiškia surengti šį savaitgalį Europos Vadovų Tarybos susitikimą, kuriame bus tvirtai parodytas palaikymas Graikijai ir Graikijos vyriausybei.

Pirmininkė. – Ne, jūs negalite kalbėti pagal mėlynosios kortelės procedūrą, nes ji skirta tik EP nariams. Todėl ministro kalba diskusijas ir baigiame.

Raštiški pareiškimai (Darbo tvarkos taisyklių 149 straipsnis)

Elena Băsescu (PPE), raštu. – (RO) Viena svarbi Europos Tarybos darbotvarkės tema yra susijusi su darbo vietų kūrimo ir ekonominio augimo strategija „Europa 2020“. Turime derinti Europos politiką, kad galėtume išspręsti šiuo metu mums kylančius uždavinius ir atitikti poreikius. Taip pat turime nusistatyti aiškius ilgalaikius tikslus. Tvarus Europos ekonomikos vystymasis turi būti laikomas prioritetu. Naujojoje Komisijos strategijoje ateinantiems 10 metų numatytos penkios veiksmų kryptys: naujų darbo vietų kūrimas, kova su skurdu, mokyklų nebaigusių asmenų skaičiaus mažinimas, investicijos į mokslinius tyrimus bei technologinę plėtrą ir šiltnamio efektą sukeliančių dujų išlakų mažinimas. Vėliausiai į ES įstojusioms valstybėms narėms reikia Europos Sąjungos išteklių ir pagalbos, kad jos galėtų pasiekti šiuos plataus užmojo tikslus. Rumunija remia tikslą „20–20–20“ dėl anglies dioksido išlakų sumažinimo 20 proc., iš atsinaujinančiųjų energijos šaltinių gaunamos energijos dalies didinimo 20 proc. ir energijos vartojimo efektyvumo didinimo 20 proc. Platesnio užmojo tikslas „30–30–30“, pagal kurį numatoma 30 proc. riba visose trijose srityse, neabejotinai siejamas su mano šaliai pernelyg didelėmis sąnaudomis. Šis tikslas būtų netikroviškas daugeliui Europos valstybių.

José Manuel Fernandes (PPE), raštu. – (PT) Europos projektas yra skirtas taikai, socialinei gerovei, laisvei ir augimui. Jis tapo pavyzdžiu dėl savo socialinio modelio, juo imtasi vadovaujamo vaidmens aplinkosaugos klausimais ir jam nėra lygių pasaulyje.

Dėl šiuo metu mūsų patiriamos ekonomikos, finansų ir socialinės krizės reikia imtis bendrų veiksmų Europos lygmeniu. Dėl krizės Graikijoje ir euro puolimo reikia imtis bendrų veiksmų, tačiau, deja, jų imtis delsiama. Siekiant išvengti šių nuolatinių spekuliacinių euro puolimų, galima ir pageidautina surasti Europos sprendimą.

ES yra patikima ir likvidi. Jeigu Europos lygmeniu būtų tinkamai suderintų veiksmų, jų pakaktų greitai nuraminti rinką ir padengti Graikijai reikiamos paskolos sąnaudas. Atėjo laikas valstybėms narėms ir Europos institucijoms parodyti solidarumą. Tai netgi garbės reikalas. Tikimasi, kad būsimoji Europos Vadovų Taryba imsis veiksmų, kad pasiektų integruotą ir suderintą solidarumą. Reikia laikytis tokio požiūrio, jeigu norime, kad Europos projektas judėtų į priekį. Sprendimų dėl kiekvienos valstybės narės deficito stebėsenos privalu ieškoti vėliau.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), raštu. – (PT) Dėl skirtingų ES valstybių narių patiriamų socialinių problemų, įskaitant nedarbo, darbo vietos garantijos stokos ir skurdo, sunkumo svarbu, kad pavasario Europos Vadovų Taryba į jas reaguotų rimtai ir visapusiškai. Vis dėlto nuogaustaujame, kad šie veiksmai visų pirma yra skirti tariamam viešųjų finansų tvarumui palaikyti, neigiant socialinio tvarumo priemones.

Reagavimas į padėtį Graikijoje yra svarbus klausimas, visų pirma dėl to, kad tai, kas vyksta šioje šalyje, prieštarauja viskam, apie ką buvo trimituojama dėl euro pranašumų ir dėl palaimos priklausyti euro zonai – būti apsaugotam turtingų šalių stiprios valiutos. Buvo sakoma, kad priklausymas euro zonai yra apsauga nuo finansų krizės, nes atitinkama šalis galės išvengti skolų ir gauti pinigų iš Tarptautinio valiutos fondo (TVF).

Pakako ir pradinės krizės, jog pamatytume, kad jokio tikro solidarumo euro zonoje nėra ir kad vadinamoji „ekonominė ir socialinė sanglauda“ tėra rinkimų kampanijų metu naudojama propaganda. Dabar A. Merkel net grasina, kad tos valstybės narės, kurios nesilaiko Stabilumo pakto reikalavimų, kaip antai Graikija ir kitos, bus išmestos iš euro zonos, pamiršdama, kad Vokietija buvo ir tebėra pagrindė stipriu euru pagrįstos politikos naudoto gavėja...

(Pagal Darbo tvarkos taisyklių 170 straipsnį sutrumpinto balsavimo paaiškinimas)

Othmar Karas (PPE), raštu. – (DE) Ekonomikos ir finansų krizė, taip pat Graikija reikalauja Europos veiksmų. Reikia padaryti galą viešosioms diskusijoms. Laukiame bendro aukščiausiojo lygio susitikimo sprendimo. Pritariame Graikijos vyriausybės taupymo ir reformos programai: Graikija yra rimtai pasiryžusi atlikti savo

namų darbus ir laikytis Europos taisyklių. Taip pat pritariame pinigų skolinimui tuo atveju, kai priešingu atveju iškiltų grėsmė reformos programai. Kita vertus, griežtai pasisakome prieš baudas ir šalies pašalinimą iš euro zonos. Visa tai tik sukeltų domino efektą, dėl kurio rinkos prarastų pasitikėjimą. Taip pat pritariame Komisijos nario O. Rehno pasiūlymui dėl Komisijos išankstinio pritarimo biudžetų projektams. Biudžeto ir ekonomikos duomenis privalo patikrinti Eurostatas ir Komisija. Reikalauju, kad būtų griežtai peržiūrėtos visų valstybių narių apskaitos knygos pagal bendrą kriterijų sąrašą. Mokesčių sistemos ir vidaus rinkai aktualūs mokesčių tarifai turi būti suderinti, o ekonomikos, biudžeto ir socialinė politika koordinuota. Reikalauju, kad būtų sukurtas „Europos 2020“ planavimo komitetas, į kurio sudėtį įeity Komisijos, valstybių narių, Europos investicijų banko, Europos centrinio banko ir Eurostato atstovai. Todėl reikalauju, kad valstybių arba vyriausybės vadovai oficialiai parodytų bendrą Europos norą nedviprasmiškai veikti. Graikija – tai pavyzdys, iš kurio Europa privalo pasimokyti. Reikia padaryti išvadas vietos, Europos ir pasaulio lygmeniu. Svarbiausi šiandienos klausimai – daugiau Europos bendradarbiavimo ir mažiau nacionalinio egoizmo.

Ivari Padar (S&D), raštu. – Norėčiau pakalbėti apie Europos skaitmeninę darbotvarkę. Iš Komisijos turimų skaičių matyti, kad esama kliūčių sukurti bendrąją skaitmeninę rinką: tik 7 proc. visų interneto sandorių yra tarpvalstybiniai. Nors internetas ir atitinkamos infrastruktūros tikslai yra svarbios ir būtinos tolesnės plėtros sąlygos, infrastruktūrą turi papildyti sukurta visos Europos reguliavimo sistema, taip pat paslaugų naudojimas ir IRT įgūdžių stiprinimas. Iki 2020 m. turi būti sukurta bendroji ir saugi Europos elektroninių paslaugų erdvė. Joje ES piliečiai galės lengvai ir saugiai prisijungti prie visų – viešųjų ir komercinių – skaitmeninių paslaugų. Valstybės narės turi parengti nacionalinius perėjimo prie skaitmeninių viešųjų paslaugų planus. Ypač daug dėmesio turi būti skiriama skatinti žemesniųjų socialinių ekonominių grupių dalyvavimą, nes didžiausia tikimybė, kad jos netaps skaitmeninės visuomenės dalimi. Tarpvalstybiniam e. autentiškumo patvirtinimui ir skaitmeniniams parašams turi būti būdinga teisinė ir techninė sąveika, kad tarpvalstybinį e. autentiškumo patvirtinimą naudotų visi paslaugų teikėjai ir vartotojai visoje Europoje. Išsamus požiūris į skaitmeninę bendrąją rinką turėtų apimti likusio finansinių paslaugų, logistikos, vartotojų apsaugos ir intelektualinės nuosavybės susiskaldymo mažinimą. Piliečiams turi būti nustatytas 100 % tikslas, kad jie ne tik turėtų galimybę pasinaudoti e. paslaugomis, bet ir gebėtų jomis naudotis.

Georgios Papastamkos (PPE), raštu. – (EL) Graikiją ištikus didelei finansų krizei, o kitoms euro zonos valstybėms narėms praradus finansų pusiausvyrą, kyla klausimas dėl statiško ir dinaminio EPS struktūros stiprumo. Negalime abejoti tuo, kad euro zonai priklausančios valstybės narės viešųjų finansų atkūrimas tenka jos pačios atsakomybei. Vis dėlto finansų krizė parodė visiškos ir visiems bendros pinigų sąjungos sąsają su netobula ES ekonomine sąjunga. Dėl jos paaiškėjo neatidėliotinas poreikis sukurti politinį Europos ekonomikos valdymą, siekiant ekonomikos politikos ir ekonomikos riziką padaryti europietišką, padengti struktūrinį EPS deficitą, pasiekti „daugiau Europos“ ir imtis solidarumu grindžiamų Europos veiksmų. Reikia Europos paramos mechanizmo ir Europos pinigų fondo, turinčio reikiamus išteklius ir galinčio imtis intervencinių priemonių. Reikia koordinuotos reguliavimo intervencijos siekiant apsaugoti bendrąją valiutą nuo spekuliacijos. Reikia nuodugniai išnagrinėti, kaip veikia kredito įsipareigojimų nevykdymo apseiktimo sandorių rinka. Kreipiamasi į Europos Vadovų Tarybą, kad ji pateiktų esminius atsakymus dėl krizės euro zonoje ir parodytų tikrąjį solidarumą su Graikija, siekiant įveikti finansų krizę. Graikija neprašo išmaldos. Ji reikalauja, kad nedidelės Graikijos piliečių atsargos neišnyktų tarptautinių spekuliantų kišenėse.

Rovana Plumb (S&D), raštu. – (RO) Ištikus dabartinei ekonomikos ir socialinei krizei, taip pat klimato krizei, ES parengė naują strategiją ateinantiems 10 metų. Strategija „Europa 2020“ turi padėti sukurti įtraukesnę Europą, kurios ekonomika būtų integruota ir tinkama aplinkai. Mokslinių tyrimų ir naujovių plėtra turi tapti prioritetu, kad galėtume kovoti su klimato kaitos poveikiu ir sukurti „žalias“, pažangias darbo vietas. Dėl šios priežasties nustatyti tikslai turi būti privalomi, kad užtikrintume tvarų augimą ir įtraukesnės darbo rinkos plėtrą bei tinkamas visų piliečių gyvenimo sąlygas.

Richard Seeber (PPE), raštu. – (DE) ES pavyks tik tuo atveju, jeigu žinome, kokia kryptimi norime krypti ekonomiką ir socialinę politiką. Dėl šios priežasties ypač daug dėmesio turi būti skiriama 2020 m. strategijai rengti. Valstybės narės privalo parengti aiškas koncepcijas, vizijas ir idėjas. Strategijos rengimas ateinantiems 10 metų yra neabejotinai plataus užmojo sumanymas, tačiau svarbu nepamiršti, kad jos tikslas nėra iki galo apgalvoti visas detales. ES turi pati savęs paklausti, kokią poziciją ji nori užimti ir kokius prioritetus ji ketina numatyti. Vienas tikslas, dėl kurio ilgai taip pat atsirastų teigiamų socialinių ir ekonominių padarinių, – sukurti tvarių energijos šaltinių derinį Europai. Šią sritį reikia persvarstyti – ir ne tik dėl nuolat mažėjančio organinio kuro ir neatsinaujinančiųjų energijos išteklių poveikio klimatui. Europa taip pat privalo atlikti pagrindinį vaidmenį aplinkai tinkamų technologijų srityje. Vis dėlto, mano nuomone, branduolinė energija nėra tinkama Europos tvarios energetikos ateitis.

Czesław Adam Siekierski (PPE), raštu. – (PL) Rytoj prasidėsiančio Europos Vadovų Tarybos susitikimo tikslas – aptarti bendruosius naujosios ES strategijos „Europa 2020“ pagrindus ir įvertinti išėjimą iš ekonomikos krizės ir padėties Graikijoje bei kitose euro zonos šalyse. Šios temos yra glaudžiai susijusios, o Europos Sąjungos ekonominio augimo ir užimtumo strategija yra susijusi su šiais klausimais. Vertindami dabartinę padėtį, turime atsakyti į klausimus, kaip skirtingose šalyse laikomasi Stabilitumo ir augimo pakto principų ir kokių vaidmenį šiame procese atlieka Europos Komisija. Galime daryti prielaidą, kad valstybių narių valstybių ar vyriausybės vadovai laikysis skirtingų požiūrių dėl strategijos „Europa 2020“. Tai yra atskirų šalių rimtų interesų konfliktų padarinys, kurį savo ruožtu lėmė skirtingas išsivystymo lygis. Dėl savaime suprantamų priežasčių per paskutinius du plėtros etapus prisijungusios šalys, ir ne tik jos, kovos dėl didesnio dėmesio sanglaudos politikai, infrastruktūros plėtrai ir žemės ūkiui, tačiau neturime pamiršti naujovių ir naujų technologijų. Sėkminga Europos plėtra ir grįžimas į augimo kelią kitą dešimtmetį priklausys ir nuo Komisijos pasiūlymuose nurodytų strategijos tikslų įgyvendinimo, ir nuo labiau tradicinių politikos krypčių tolesnio įgyvendinimo. Kad Europos Sąjunga galėtų įveikti sunkumus pasaulio arenoje, ji visų pirma turi sumažinti vidaus skirtumus, o šio tikslo negalima pasiekti nesilaikant sutarties solidarumo principo.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), raštu. – (RO) Pagrindinė pavasario Europos Vadovų Tarybos tema – strategija „Europa 2020“. Šių metų pradžioje nedarbo lygis siekė 10 proc., o tokiose šalyse kaip Ispanija ir Latvija jis pašoko iki beveik 20 proc. 67 proc. Europos piliečių mano, kad didžiausią rūpestį jiems kelia pavojus netekti darbo. Pagrindinis Europos vadovų dėmesys turi būti skiriamas esamų darbo vietų išsaugojimui ir naujų kūrimui, kad Europos piliečiai tinkamai užsidirbtų gyvenimui. Šį tikslą galima pasiekti tik užtikrinus dideles investicijas į ekonomikos ir socialinę plėtrą, transporto ir energetikos infrastruktūrą, žemės ūkį, mokslinius tyrimus, švietimą ir sveikatą. Būtent dėl šios priežasties Europos Vadovų Taryba turi ypač daug dėmesio skirti ES pramonės politikai. Remiantis Europos statistika, 2010 m. sausio mėn., palyginti su 2009 m. gruodžio mėn., pramonės produkcijos sumažėjo 2 proc. euro zonoje ir 0,2 proc. ES 27 lygmeniu. Bendrijos lygmeniu pramonė sukuria 26,4 proc. BVP, tačiau yra tokių valstybių narių, kurių pramonės produkcija sudaro tik 14 proc. BVP. Europos Sąjunga privalo išsaugoti savo pasaulinį konkurencingumą. Norint pasiekti šį tikslą, darbo vietos ir pramonės produkcija turi būti išsaugotos Europos Sąjungoje, o ne perkeltos į trečiąsias šalis.

PIRMININKAVO: M. A. MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Pirmininko pavaduotojas

13. Europos piliečių iniciatyvos, numatytos Europos Sąjungos sutarties 11 straipsnio 4 dalyje, plėtojimas (diskusijos)

Pirmininkas. – Kitas klausimas – Tarybos ir Komiteto pareiškimas dėl Europos piliečių iniciatyvos, numatytos Europos Sąjungos sutarties 11 straipsnio 4 dalyje, plėtojimo.

Norėčiau šiltai pasveikinti pranešėjų grupę iš mano regiono, Ispanijos Kastilijos-La Mančos. Iš pradžių ši grupė buvo spaudos galerijoje, o dabar lankosi ES institucijose.

Diego López Garrido, einantis Tarybos pirmininko pareigas. – (ES) Pone pirmininke, dėkoju Parlamentui, kad jis inicijavo šią diskusiją, mano manymu, dėl vieno svarbiausio ir aktualiausio demokratijos požiūriu aspekto – Europos Sąjungos ir europietiškumo plėtojimo Europos visuomenėje. Tai susiję su labai aktualių klausimų, kuriuo prasidėjo naujas etapas Europos Sąjungoje; kaip neabejotinai žinote, tai – piliečių iniciatyva. Kitaip tariant, tai – galimybė ne mažiau kaip vienam milijonui Europos piliečių, vyrų ir moterų, iš skirtingų valstybių narių pasirašyti teisės akto leidybos iniciatyvą.

Suprantama, kad teisės akto leidybos iniciatyva yra skiriama ir pateikiama Komisijai, kuri yra ES institucija, atsakinga už teisės aktų leidybos iniciatyvas.

Piliečių iniciatyva yra labai aiškus Tarybai pirmininkaujančios valstybės narės prioritetas. Labai aiškus. Tai yra vienas iš jos prioritetų, nes manome, kad tai yra vienas iš Europos prioritetų. Mūsų nuomone, kai valstybė pirmininkauja Europos Vadovų Tarybai, ji neturėtų siekti savo prioritetų ir tikslų kaip paprasčiausia valstybė tokio pirmininkavimo metu, tačiau ji turi aprėpti daugiau ir gebėti atstovauti Europos siekiams.

Piliečių iniciatyva, susijusi su tokiais Europos piliečiams, kurių yra apie penki šimtai milijonų, teikiamomis galimybėmis ir tokiais teisėmis, yra pagrindinis Europos siekis ir dėl šios priežasties ji yra vienas iš Tarybai pirmininkaujančios Ispanijos prioritetų – ne kaip atskiros valstybės, o kaip Europos prioritetas.

Piliečiai tikisi, kad Lisabonos sutartis bus kuo greičiau įgyvendinta po aštuonerių metų dėl institucijų abejonių prarasto laiko.

Turime kompensuoti prarastą laiką ir iš tikrųjų atsižvelgti į piliečius, nes jie nori dalyvauti. Kitaip tariant, turime laipsniškai pertvarkyti pusiausvyrą tarp tos Europos, kuri buvo sukurta XX amžiuje iš viršaus žemyn (nors tai buvo demokratinė Europa), ir tos, kuri yra kuriama iš apačios į viršų.

Būtent todėl manome, kad piliečių iniciatyva turi kuo greičiau įsigalėti, nes ji bus valstybių narių, Parlamento ir Europos Sąjungos institucijų politinės valios suteikti visuomenei balso teisę ir suteikti piliečiams galimybę dalyvauti Europos Sąjungos gyvenime įrodymas.

Ji taip pat veiks prieš tai, kas taip pat, deja, vyksta Europos Sąjungoje: dauguma politinių diskusijų daugiausia vyksta nacionaliniu lygmeniu ir tai – nacionalinės diskusijos. Čia, Briuselyje, arba Parlamente vyksta europinės diskusijos, tačiau kiekvienoje iš Europos Sąjungos valstybių vyrauja nacionalinės, o ne europinės diskusijos.

Piliečių iniciatyva yra nuostabi priemonė sėkmingai pradėti iš tikrųjų europinę diskusiją pilietinėje visuomenėje. Skirtingų šalių piliečių pateiktos iniciatyvos įžiebs europines diskusijas kiekvienoje šalyje ir tai nebus tik nacionalinės diskusijos.

Dėl šios priežasties, pone pirmininke, piliečių iniciatyvą laikome prioritetu. Kai tik Komisija pateiks savo reglamento projektą – beje, norėtume padėkoti Komisijai ir visų pirma Pirmininkui J. M. Barroso ir pirmininko pavaduotojui M. Šefčovičiui už jų rūpestį įtraukti šį klausimą kaip prioritetą į Komisijos darbotvarkę; taip pat esame dėkingi, kad tai įvyks netrukus ir labai greitai, kaip tuojau išgirsime iš M. Šefčovičiaus – turėsime tekstą, kuris suteiks mums teisę kartu su Taryba ir Parlamentu pradėti procesą, kurio neabejotinai tikisi Europos piliečiai, prieš pasibaigiant šiam šešių mėnesių laikotarpiui.

Dirbsime dėl kelių susijusių aspektų: vieni yra labiau techninio pobūdžio, kiti – labiau politinio, tačiau turime raginti, kad procesas vyktų.

Todėl, kai prasidės neformalus užsienio reikalų ministrų susitikimas *San Ildefonso La Granchoje*, kaip prisimins M. Šefčovič ir C. Malmström (jie vis dar eina Komisijos narių pareigas, nes naujoji Komisija dar jų neperėmė), iki pirmojo susitikimo su Komisija Madride (kai naujoji Komisijos narių kolegija perims pareigas) ir dabar, šią popietę Parlamente, mes labai norime palaikyti šią iniciatyvą. Paprašyčiau jų – norėčiau, kad šią žinią jie perduotų jums, gerbiamiems Parlamento nariams, – parodyti kuo didesnę susidomėjimą šia iniciatyva.

Žinau, kad jie paklausys. Be to, paprašyčiau jų kuo greičiau priimti tai, kas, mano manymu, gana lengvai jungia bendrą sutarimą dėl įvairių aspektų, susijusių su diskusijomis, rengtomis Taryboje, Komisijoje ir Parlamente, taip pat komitete, kuriame dalyvavau – pvz., Institucinių reikalų komitete. Todėl manau, kad šį aspektą galima praktiškai įgyvendinti, nes jis yra vienas iš naujojo etapo, kuris dabar prasideda Europos Sąjungoje ir kuris yra įdomiausias visuomenei, aspektų.

Maroš Šefčovič, Komisijos narys. – Pone pirmininke, iš tikrųjų norėčiau padėkoti Parlamentui, kad jis įtraukė šį svarbų klausimą į darbotvarkę. Asmeniškai norėčiau padėkoti savo draugui Diego Lópezui Garrido ir Tarybai pirmininkaujančiai Ispanijai, kad laiko šį klausimą prioritetiniu pirmininkaujančios valstybės klausimu, nes, mano nuomone, mūsų planuojama priemonė iš tikrųjų pakeis mūsų politikos įgyvendinimo būdus Europos Sąjungoje.

Ligi šiol Europos statinys buvo grįstas reprezentacine demokratija. Manau, kad šis pagrindas buvo labai gerai atspindėtas Lisabonos sutartyje, kurioje labai aiškiai nurodoma, kad Parlamento galios yra labai sustiprinamos ir kada mes labiau įtrauksime nacionalinius parlamentus į Europos teisėkūros procesą. Šį procesą turime papildyti į jį labiau įtraukti piliečius, pasitelkdami dalyvaujamosios demokratijos priemonę.

Prieš kurį laiką vyko diskusija apie tai, ar kita sąranga yra panaikinama ir ar žaidimas pradedamas nuo nulio. Tikrai taip nemanau, nes abu atstovaujamosios ir dalyvaujamosios demokratijos elementus laikau vienas kitą stiprinančiais ir manau, kad jie abu padeda kurti tikrąją Europos politinę ir viešąją erdvę.

Taip pat manau, kad pasitelkdami šią priemonę mes dar labiau pabrėšime Europos pilietybės svarbą europiečiams. Kaip Diego jau sakė, ir aš taip pat esu įsitikinęs, kad tai dėl jos atsiras ryžtingesnės ir geresnės tarptautinės diskusijos Europoje, labiau Europos tematika, o ne tik nacionaliniais klausimais, apie kuriuos dažnai diskutuojama mūsų valstybių narių sostinėse.

Komisija buvo ir yra dėkinga už Europos Parlamento jau atliktą darbą dėl Europos piliečių iniciatyvos. Jūsų praeitų metų gegužės 7 d. priimta rezoliucija mums buvo labai svarbios politinės gairės ir labai svarbi rodyklė, nurodanti kaip turime pasirengti šiai iniciatyvai.

Kaip žinote, Komisija, rengdama tokius svarbius teisės aktus kaip šis, nori įtraukti Europos visuomenę į kuo platesnę diskusiją. Todėl surengėme visuomenės diskusiją šiuo klausimu, remdamiesi praėjusių metų gruodžio mėn. išleista Žaliąja knyga.

Turiu pasakyti, kad gauti atsakymai mus labai maloniai nustebino. Gavome daugiau nei 300 atsakymų iš įvairių šaltinių: pavienių piliečių, organizacijų, valdžios institucijų ir net kai kurių nacionalinių parlamentų.

Įvertinome gautus atsakymus ir užbaigėme konsultavimosi procesą surengę viešąją diskusiją Briuselyje, kurioje dalyvavo daugiau kaip 150 dalyvių, įskaitant ir gerbiamus Parlamento narius.

Jeigu turėčiau apibendrinti šią diskusiją, pasakyčiau, kad buvo daug naujoviškų, įdomių ir teigiamų pasiūlymų Komisijai. Kokios buvo pagrindinės išvados? Kad piliečiai yra labai suinteresuoti, kad tokia iniciatyva būtų kuo greičiau įgyvendinta, kad jie norėtų, jog ji būtų kuo parankesnė naudoti, paprasta, nesudėtinga, suprantama, o svarbiausia – kad jie galėtų ja naudotis.

Pritartumėte man, kad tai – aiškūs ir labai svarbūs kriterijai teisės aktams rengti, nes tik atsižvelgiant į šiuos kriterijus galima užtikrinti, kad piliečiai naudotų šią priemonę geresniam bendravimui su Komisija ir Europos institucijomis.

Atsižvelgdama į šiuos konsultacijų rezultatus, taip pat į Europos Parlamento ir Komisijos pateiktus pasiūlymus, Komisija šiuo metu baigia rengti savo pasiūlymą. Tikiuosi, kad kovo 31 d. kolegija priims mūsų rengiamus pasiūlymus. Taip pat galiu jums pasakyti, kad tai, ko gero, negalėtų įvykti be didelio Tarybai pirmininkaujančios valstybės padaršinimo. Aišku, kad vienas iš svarbiausių pirmininkaujančios valstybės prioritetų turi būti gerbiamas, ir žinau, kad Ispanija yra rimtai įsipareigojusi mėginti pasiekti pažangą dėl šios iniciatyvos savo pirmininkavimo laikotarpiu.

Taigi labai tikiuosi, kad dėl pirmininkaujančios valstybės, Tarybos ir Parlamento dalykinio požiūrio priimsime šią naują ir labai svarbią priemonę dar prieš pirmąsias Lisabonos sutarties įsigaliojimo metines.

Íñigo Méndez de Vigo, PPE frakcijos vardu. – (ES) Pone pirmininke, būtent šiame Parlamente prieš beveik septynerius metus mums, Europos Parlamento nariams ir nacionalinių parlamentų nariams, konstitucinio konvento pabaigoje pavyko pateikti pasiūlymą, kuriam pritarė prezidiumas. Man teko garbė pateikti šį pasiūlymą prezidiumui ir mes jį priėmėme. Be to, norėčiau čia prisiminti dviejų žmonių, kurie parengė piliečių iniciatyvos, liaudies iniciatyvos, kuri šiandien yra įtraukiama į sutartis, pasiūlymą, pavardes – A. Lamassoure ir H. – P. Mayer.

Liaudies iniciatyva yra dalyvaujamosios demokratijos pavyzdys, ką M. Šeščovič labai gerai paaiškino, taip pat Europos demokratijos, nes klausimai, kuriuos turės apimti ši iniciatyva, turi būti Europos, o ne vietos reikšmės klausimai. Tai gi piliečių dalyvavimas ir Europos lygmeniu sprendžiami klausimai.

M. Šeščovič, kuris rengia pasiūlymą, papasakojo mums, ką jis apima. Jis sužadino mūsų apetitą. Savo frakcijos vardu, pone M. Šeščovičiau, norėčiau paprašyti, kad jis apimtų bent jau tris idėjas.

Pirma, jis turi būti aiškus ir paprastas. Kitaip tariant, neapsunkinkite padėties. Tai turi būti prieinama žmonėms, kad jie galėtų dalyvauti ir dėl to jiems nebūtų būtina baigti universiteto.

Antra, jame turi būti numatytas Europos institucijų ir nacionalinių valdžios institucijų bendradarbiavimas, nes, mano nuomone, nacionalinės valdžios institucijos turi atlikti svarbų vaidmenį organizuojant parašų rinkimą.

Trečia, siekdami išvengti nusivylimo, turime šviesti visuomenę, pasitelkdami Europos Komisiją ir Parlamentą, aiškindami, kaip pasinaudoti teisėkūros iniciatyva. Pateiksiu jums vieną pavyzdį, kurį mačiau internete. Jame buvo surengta peticija dėl visuomenės iniciatyvos panaudojimo, siekiant, kad Parlamentas posėdžiautų tik vienoje vietoje.

Na, tai neįmanoma, ir privalome apie tai pasakyti iš pat pradžių; tam reikėtų keisti sutartis ir šių pokyčių negalima pasiekti visuomenės iniciatyva.

Tai gi, ponios ir ponai, Komisijos ir Parlamento nariai, reikia atlikti didelį šviečiamąjį darbą dėl iniciatyvos, kurią remia Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcija, ir galima tikėtis sustiprinti priklausymo Europos Sąjungai jausmą ir paraginti visuomenę dalyvauti sprendžiant Europos Sąjungos reikalus.

Ramón Jáuregui Atondo, S&D frakcijos vardu. – (ES) Pone pirmininke, pone M. Šeščovičiau, man buvo malonu sužinoti, kad Komisija planuoja patvirtinti šį reglamento projektą kitą savaitę, kovo 31 d., ir ne

vėliau. Manau, kad tai puikios naujienos ir kad tinkama bei teisinga pasveikti Komisiją, M. Šefčovičių ir pirmininkaujančią Ispaniją, paskatinusius šią iniciatyvą ir sutikusius pateikti labai svarbų pasiūlymą šiam Parlamentui.

Pasiūlymas yra labai svarbus, nes manau, kad juo visų pirma stiprinamas Parlamento teisėtumas. Taip yra todėl, kad dėl jo piliečiams yra suteikiama tiesioginė prieiga prie Parlamento – ne per partijas, bet tiesioginiu keliu į mus, viso labo pateikus mus teisės akto projektą.

Tai yra tiesioginė visuomenės prieiga prie Parlamento ir juo tinkamai sustiprinamas jo teisėtumas. Juo yra stiprinamas pilietiškumo, o tai – pati Europos projekto esmė, supratimas. Nuo Maastrichto iki čia svarbiausias Europos projekte yra pilietis, kuris ima atlikti svarbiausią vaidmenį.

Trečia, turėčiau pasakyti, kad šiuo projektu ypač skatinamas institucijų ir piliečių ryšys, o to mes nuolat reikalaujame ir niekada nepasiekiame. Tai yra galimybė žmonėms iš tikrųjų priartėti prie Parlamento ir sužinoti, kuo jis gali būti naudingas. Dėl to taip pat norėčiau pateikti keletą rekomendacijų, kurios daugiausia yra panašios į anksčiau pateiktas I. Méndez de Vigo.

Manau, kad svarbu parengti tokį tekstą, kuris visų pirma būtų iš tikrųjų lankstus. Kitaip tariant, juo turi būti suteikta galimybė pasinaudoti teise; juo turi būti suteikta teisė daugeliui žmonių, nes turime nurodyti šalių skaičių, procentą ir parašų rinkimo sistemas. Prašau, būkite lankstūs! Padarykite galimybę pasinaudoti šia iniciatyva paprastą ir aiškią, tačiau nenuvilkite lūkesčių.

Prieš tai Komisija turi įvykdyti pagrindinę procedūrą, pagal kurią ji turi nustatyti, ar iniciatyvos projektas bus sėkmingas ir ar įmanoma jį priimti. Prieš renkant parašus turime pasakyti „taip“ arba „ne“, kad nenuviltume lūkesčių: šis projektas, ponios ir ponai, turi būti aiškus ir lankstus, ir, žinoma, buvo atliktas puikus darbas.

Anneli Jäätteenmäki, ALDE frakcijos vardu. – (FI) Europos piliečių iniciatyva yra svarbi, nes tai yra viena iš tų retų Lisabonos sutartyje įtvirtintų naujovių, dėl kurios, galime sakyti, iš tikrųjų atsiradę daugiau galimybių visuomenei pasisakyti. Akivaizdu, kad tai – tik mažas žingsnelis į priekį ir surinkti milijoną parašų yra didelis darbas; ir net juos surinkus galima tik pasiūlyti Komisijai, kad ji imtųsi veiksmų. Tuomet Komisija pagalvos ir nuspręš, ar jai reikia ką nors daryti, ar ne.

Jeigu piliečių iniciatyvos eksperimentas pavyktų, o aš tikiuosi, kad taip ir bus, didelė tikimybė, kad po to galėsime siekti daugiau pažangos tiesioginės įtakos srityje. Todėl labai svarbu, kad dabar sukurtume piliečių iniciatyvos pagrindus ir jie būtų taip apibrėžti, kad ją būtų galima lengvai įdiegti ir kad ji būtų aiški ir suprantama. Neturime griauti vilčių ir kurti nesusipratimų.

Buvo aptariama išankstinės atitikties procedūra. Manau, kad ją reikia atsakingai svarstyti. Galbūt ji apima gerus aspektus, tačiau nežinau, ar ji yra tinkama, kad sumažintų iniciatyvas tuo etapu. Tegu visuomenė taria savo žodį.

Mano nuomone, nustatyta riba skirtingoms valstybėms narėms – dalyvaujančių šalių skaičius – neturėtų būti pernelyg didelė: pakaktų ir ketvirtadalis, kad iniciatyva galėtų būti tęsiama ir kad atrodytų tikėtina, kad ji bus palaikyta. Turime užtikrinti, kad reglamentas nesukurtų nereikalingų kliūčių piliečių iniciatyvai įgyvendinti, o padarytų ją aiškią ir paprastą. Tikėkimės, kad iniciatyvų bus daugiau ir kad Komisija jas palaikys.

Gerald Häfner, Vets/ALE frakcijos vardu. – (DE) Pone pirmininke, pone D. Lópezai Garrido, Komisijos nary M. Šefčovičiaus, ponios ir ponai, manau, kad šiuo atveju atsirado didelė galimybė Europai, šiai mūsų bendrai Europai, kuri prasidėjo nuo valstybių sutarčių – klasikinės užsienio politikos priemonės, pagal kurią piliečiai buvo daugiau ar mažiau stebėtojai, – dar labiau tapti piliečių Europa.

Šiandien aptariame pirmąją priemonę, kurioje numatomas tiesioginis piliečių dalyvavimas Europos lygmeniu. Manau, kad visiems aiški joje siūloma galimybė sukurti ir laipsniškai išplėtoti tai, kas panašu į Europos visuomenę, Europos *demos*, kurio iš tikrųjų reikia šiai Europai, nes mes tebesvarstome klausimus Prancūzijoje, Italijoje, Portugalijoje, Vokietijoje ir pan. iš esmės daugiau mažiau atskirai. Kalbant apie piliečius, vargu ar apskritai vyksta Europos lygio diskusijos. O tokio pobūdžio Europos piliečių iniciatyva padėtų surengti tokias diskusijas ir ji padėtų iš dalies įveikti europiečių patiriamą jausmą, kad Briuselis yra toli ir kad jie, piliečiai, jame neturi balso. Čia mes kuriame pirmąją priemonę, kurią pasitelkę piliečiai galės būti išklausyti Briuselyje. Vis dėlto svarbiausias dalykas yra forma, kurią suteiksime šiai priemonei. Noriu labai aiškiai pasakyti, kad dar nėra nuspręsta, ar galiausiai ši priemonė bus sėkminga, ar dėl jos bus nusivilta. Tai priklauso nuo šiai priemonei parinktos formos.

Puikiai suprantu, Komisijos nary M. Šefčovičiaus, kad šiandien negalite mums pateikti išsamios informacijos, nes žinau, kad dar pats ne iki galo apsisprendėte. Iš tikrųjų turime galimybę čia galbūt kartu pateikti keletą pastabų. Taigi yra vienas svarbus klausimas, kurį norėčiau pateikti.

Mano požiūriu, šios priemonės sėkmė didės ir mažės dėl to, ar Komisijos pasiūlymas arba bent jau kas galiausiai bus čia nuspręsta kaip teisėkūros pasiūlymas ne tik apims kliūtis ir nuostatas, kurių privalės laikytis piliečiai, bet ir jame bus numatoma, kad Komisija turės rimtai nagrinėti ją pasiekusią piliečių iniciatyvą, nes, mano nuomone, atsirastų didelis nusivylimas, jeigu milijonas piliečių pasirašytų tokią iniciatyvą, o galiausiai ji būtų paprasčiausiai tyliai ir be ceremonijų išmesta į šiukšlių dėžę. Mums reikia trijų priimtino patikrinimo lygmenų. Pirmas, formalusis lygmuo: ar visi reikiami parašai surinkti? Antras, teisinis lygmuo: ar klausimas tenka Europos Sąjungos kompetencijai ir ar jis neprieštarauja galiojančioms teisės normoms? Galiausiai mums reikia patikrinti turinį ir šiuo atžvilgiu manau, kad svarbu, jog piliečiai dalyvautų šiame nagrinėjimo procese, kad būtų rengiamas klausymas, kad jie būtų vertinami ir jiems rūpimi klausimai būtų aptariami, užuot siuntus jiems kokį nors oficialų raštą iš viršaus. Tai skatintume.

Trumpai paminėsiu dar vieną skatinamą dalyką. Mano galva, – ir panašu, kad taip atrodo visiems Parlamento nariams, – trečdalis arba devynios valstybės narės atrodo per daug. Parlamentas pareiškė, kad jis palaiko ketvirtadalį, ir šis skaičius turi būti vertinamas neatsiejamai nuo antrosios kliūtis – kliūtis tarp valstybių narių. Mūsų derybų metu pasiūliau šią dalį susieti su valstybių narių dydžiu, nes yra didelis skirtumas, kokia valstybė, didelė ar maža, dalyvauja, ir matau, kad į mano pasiūlymą reaguojama atvirai.

Dėl laiko apribojimo negaliu aptarti kitų klausimų. Tikiuosi, kad kartu mes galėsime priimti šią pirmą tarptautinės demokratijos priemonę.

Syed Kamall, ECR frakcijos vardu. – Pone pirmininke, manau, kad dauguma mūsų turėtų palaikyti iniciatyvą, pagal kurią valdžia yra atimama iš Europos Sąjungos ir kitų politinių vyriausybių ir priartinama prie piliečio.

Dėl vieno aspekto norėčiau paprašyti daugiau lankstumo. Kodėl turime iš anksto apibrėžti klausimus, dėl kurių piliečiai gali teikti iniciatyvą? Jeigu jie nori iškelti klausimą, prisiimkime už tai atsakomybę ir pasakykime, ką apie tai manome. Jeigu, pvz., tai yra dėl Parlamento posėdžio vietos, turime atsakyti. Kodėl turėtume vengti šio klausimo? Spręskime tai, ką piliečiai prašo mus spręsti.

Vieną dalyką norėčiau aiškiai pasakyti, tai – skaidrumas. Bet kuriam vienam žmogui arba piliečių grupei patiems surinkti reikiamą parašų skaičių bus sunku. Todėl matysite, kaip keletas organizacijų rengia šių parašų rinkimą. Jų finansavimo šaltiniai turi būti skaidrūs, kad nebūtų organizacijų, kurios pasitelktų šį procesą iš esmės tam, kad reikalautų daugiau lėšų iniciatyvoms, kuriomis tiki. Tebūnie tai tikra piliečių, o ne pilietinių organizacijų ir NVO iniciatyva.

Søren Bo Søndergaard, GUE/NGL frakcijos vardu. – (DA) Pone pirmininke, mūsų piliečių nepasitikėjimas Europos Sąjunga didėja. Menkas ES rinkimuose dalyvavusių asmenų skaičius daug ką parodo. Jeigu Europos piliečių iniciatyva yra aiškinama taip, kad tik keletas galės ją pasinaudoti, padėtis tik pablogės. Todėl mūsų frakcija reikalauja, kad nebūtų parengtos per griežtos taisyklės. Pavyzdžiui, visai Europai gali būti aktualūs klausimai net ir tuo atveju, jeigu pirmą milijoną parašų pateiktų tik labai nedaug šalių. Vis dėlto būdami Europos Parlamento nariais mes taip pat galime ką nors padaryti, kad į piliečių iniciatyvą būtų žiūrima rimtai. Šiame Parlamente galime priimti sprendimą, kad, kaskart priėmus piliečių iniciatyvą, surengsime čia diskusijas, diskusijas, po kurių gali būti priimtas pareiškimas dėl atitinkamos iniciatyvos. Tokiu būdu mes taip pat rimtai atsižvelgsime į piliečių norus, ir tikiuosi, kad frakcijos galės dirbti kartu, kad priimtų ką nors panašaus, pvz., į darbo tvarkos taisyklių pakeitimą.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Pone pirmininke, klausiausi visko, kas čia buvo sakoma, ir žvelgiau į viską su aiškaus proto, o tai reiškia labai dideliu, skeptiškumu. Pagaliau mūsų patirtis, sukaupta per referendumus Nyderlanduose, Prancūzijoje ir galiausiai Airijoje, parodė, kaip eurokratija reaguoja į žmonių valią ir tokios valios išraišką. Kokia yra Europos piliečių iniciatyvos esmė? Iš esmės tai – paprasčiausia apsauga, apgaulė, kurios tikslas yra parodyti minimalų piliečių dalyvavimą įgyvendinant Lisabonos sutartį, iš tiesų to dalyvavimo neperkelus į sprendimų priėmimo procesą. Iš tikrųjų tai aišku iš viso to, ką jau esame matę: sudėtingos procedūros, temų apribojimai ir, jeigu galiausiai kas nors iš to išeis, visa tai bus ir toliau svarstoma, o svarbiausia – sprendžiama tuose pačiuose eurokratiškuose, ganėtinai nedemokratiškuose rateliuose. Europoje mums reikia privalomų referendumų, pvz., dėl Turkijos stojimo. Jie yra būtini, norint atkurti demokratiją, o Europos piliečių iniciatyva, deja, tėra paprasčiausiai išdardyta tokių dalykų karikatūra.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Pone pirmininke, ponios ir ponai, palaikau D. Lópezo Garrido ir M. Šefčovičiaus pareiškimus.

Naujoje Lisabonos sutartyje reikalaujama, kad nedelsdami imtumėmės sisteminės veiksmų krypties, skatindami piliečių iniciatyvą, kuri yra Europos tautos egzistavimo įrodymas. Iš tikrųjų labiausiai Europos Sąjunga yra kritikuojama už tai, kad ji nėra visiškai demokratinė struktūra. Lisabonos sutartimi ieškoma būdų sumažinti šį demokratijos deficitą keliais būdais, visų pirma numatant, kad ne mažiau kaip vienas milijonas Europos piliečių gali pateikti pasiūlymą dėl teisėkūros iniciatyvos.

Kad ši nauja priemonė būtų rimtas įrankis, jos teisinis poveikis turi būti svarus. Be abejo, jos vertė negali būti prilyginta jau esamoms peticijoms, kurias pasirašo įvairūs asmenys. Turi būti parodytas aiškus skirtumas ir todėl turi būti reglamentuota, kad būtų užkirstas kelias piktnaudžiauti šia priemone ir kad būtų galima rengti plataus masto diskusijas, nes tai būtų visuomenės sutarimas, pagrįstas žinojimu ir įrodymais.

Vis dėlto svarbiausias šios iniciatyvos aspektas, nustatytas Lisabonos sutarties 11 straipsnyje, yra jo simbolinė reikšmė: demokratijos stokos klausimas sprendžiamas ne tik patikėjus sprendimų priėmimo galią žmonių atstovams, bet ir pasitelkiant pačią Europos tautą, kuri nėra tik aritmetinė atskirtų tautų piliečių suma.

Taigi dėl taisyklių, kurias svarstome, man atrodo svarbiausi šie du aspektai: pirmasis yra susijęs su turiniu, kuris turi būti, kaip jau kažkas pasakė, dėl europinių klausimų; antrasis – tai minimalus pasirašiusių asmenų skaičius iš didelio valstybių narių skaičiaus, kuris turi sudaryti tinkamą kiekvienos šalies rinkėjų dalies procentą.

Tikiuosi, kad naujosios taisyklės padės Prancūzijos, Italijos, Vokietijos, Ispanijos ir kt. piliečiams pasijusti, kad jie visų pirma yra Europos piliečiai.

Zita Gurmai (S&D). – Pone pirmininke, Europos piliečių iniciatyva yra viena didžiausių Lisabonos sutarties naujovių, kurios tikslas – padidinti tiesioginę demokratiją Europos Sąjungoje. Nauja priemonė turi būti tinkamai taikoma, ją išnaudojant visapusiškai. Be to, turi būti užtikrinamas jos patikimumas.

Šiuo požiūriu reikia atsižvelgti į rimtus reikalavimus. Norėčiau trumpai paminėti tik du, žinodama, kad yra ir keletas kitų. Surinkti parašai turi būti tinkamai patikrinti. Tai yra svarbus klausimas, dėl kurio gali kilti rimtų sunkumų, nes mūsų valstybių narių teisės aktai yra labai skirtingi. Privalome rasti optimalų sprendimą – tinkamą pusiausvyrą tarp skirtingų taisyklių ir bendrų reikalavimų.

Antroji tema – iniciatyvos priimtinumai. Vėlgi šiuo atveju reikia atidžiai išnagrinėti kiekvieną aspektą, kad rastume geriausią būdą. Ar viešųjų diskusijų tema turi apsiriboti Europos Sąjungos vertybių gynimu, ar turi vyrauti saviraiškos laisvė? Ar šie principai vienas kitą apima?

Palaikau ir esu dėkinga už pažangų pirmininko pavaduotojo M. Šefčovičiaus ir Tarybai pirmininkaujančios Ispanijos darbą. Džiaugiuosi, kad suinteresuotieji subjektai turėjo galimybę vasario mėn. aptarti daugelį klausimų, kuriuos reikia išspręsti, kad piliečių iniciatyva galėtų veikti.

Iš tikrųjų norėčiau žinoti, kuo baigsis susitikimas. Kaip Komisija planuoja spręsti iniciatyvos patikrinimo ir leidimo ją teikti klausimą? Kuriuo etapu? Žinoma, kai čia, Europos Parlamente, parengiame ataskaitą, turime aiškiai nurodyti, kokio požiūrio laikysimės. Labai tikiu, kad čia esame tam, kad atstovautume Europos piliečiams, ir kad turime aiškiai nurodyti, jog galime nusiųsti labai svarbią žinią visų mūsų vardu.

Neabejoju, kad Tarybai pirmininkaujanti Ispanija puikiai dirba kartu su kitų pirmininkausiančių valstybių grupe, kurią sudaro mano geros draugės Belgija ir Vengrija. Taigi dar kartą ačiū, pone pirmininke. Puikiai padirbėjote. Tęskime šį darbą toliau.

Diana Wallis (ALDE). – Pone pirmininke, tai – didelį potencialą turinti priemonė, kuri galėtų nusiųsti svarbų demokratijos signalą Europai.

Prisimindama savo šalį, žinau, kad jeigu nori pajudinti teisėkūros iniciatyvą Jungtinėje Karalystėje, turi susirasti kokią nors Parlamento narį ir jam turi pasisiekti laimėti metų balsavime arba loterijoje ir tuomet yra tikimybė, kad tuo metu valdžioje esanti vyriausybė šį klausimą išgvildens.

Taigi manau, kad į Europos piliečių rankas įduosime kai ką labai svarbaus ir labai įdomaus. Dėl to didžiuojusi, tačiau ši priemonė turi būti tinkama naudoti, prieinama ir patikima, o tai reiškia, kad mes iš pat pradžių turėsime būti pakankamai griežti dėl atitikties ES kompetencijai ir žmogaus teisių laikymosi.

Turėsime gebėti ir norėti suteikti pagalbą propaguotojams, kad jie atitiktų techninius reikalavimus. Labai svarbu, kad parlamentariai būtų pasirengę dalyvauti kartu su iniciatyvos rengėjais. Dėl to nekyla pavojaus mūsų teisėms. Dėl to galime veikti išvien su piliečiais, tačiau jie turi nukreipti savo žinią Komisijai. Galime padėti ir tokiu būdu kartu galime sukurti tikrąją Europos demokratiją.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Pone pirmininke, mano kolega G. Häfner paminėjo keletą sąlygų, kurių reikia laikytis siekiant užtikrinti, kad ši iniciatyva, jo žodžiais tariant, būtų įmanoma, patikima ir teisėta.

Savo ruožtu norėčiau atkreipti šio Parlamento dėmesį į, viena vertus, Ekonomikos ir socialinės tarybos išvadą, kuri yra labai įdomi ir kuri taip pat galėtų nušviesti, kokius sprendimus reikia priimti, o, kita vertus, – pabrėžti, kad dalyvaujamoji demokratija pavyksta tuomet, kai visi – EP nariai, Taryba, pilietinės visuomenės organizacijos ir pavieniai asmenys, kuriems ši piliečių iniciatyva yra galimybė, – atlieka savo vaidmenį.

Šiuo atžvilgiu, Komisijos nary, vadovaujantis Sutarties 11 straipsniu, kuriame taip pat numatyta galimybė sukurti struktūrinį ir organizuotą dialogą su pilietine visuomene, norėčiau paklausti, kokią iniciatyvą numatote dėl Sutartyje nustatyto socialinio dialogo modelio, taip pat sužinoti, ar kartu su piliečių iniciatyva, kuri yra labai įdomi ir labai naudinga, jūs neketinate rengti dialogo su pilietine visuomene struktūrine ir tarpinstitucine tvarka?

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Pone pirmininke, dabar, kai Lisabonos sutartis jau įsigaliojo, piliečiai gali pateikti piliečių iniciatyvas. Tai rodo pažangą, nes piliečiai yra vis dar pernelyg nutolę nuo Europos ir juos sunku įtraukti į politikos rengimą. Man atrodo, kad Europos piliečių iniciatyva yra puiki galimybė sustiprinti piliečių paramą Europai.

Pone pirmininke, noriu ypač atkreipti dėmesį į neseniai pateiktą piliečių iniciatyvą. Tai – M. Kastlerio, kuris šiandien yra čia, iniciatyva ir ja reikalaujama, kad sekmadienis būtų laikomas poilsio diena, skirta šeimai ir apmąstymams. Visiškai ir be išlygų jam pritariu ir kartu su juo stengiuosi surinkti kuo daugiau parašų Nyderlanduose. Kreipiuosi į visus, prašydamas paremti ir paviešinti šią iniciatyvą. Iš tokių iniciatyvų matyti, kas piliečiams atrodo svarbu. Kreipiuosi į Parlamentą ir Komisiją, kad jos priimtų šį ženklą rimtai, nes Europa yra piliečiams, o ne atvirkščiai.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Pone pirmininke, išaugęs Lisabonos sutartimi suteiktas Europos Parlamento vaidmuo, taip pat Europos piliečių iniciatyva – tai labai svarbus žingsnis Europos demokratijos stiprinimo link. Vis dėlto siekiant, kad iniciatyva atliktų savo vaidmenį, turi būti procedūros, pagal kurias nuo pat pradžių nebūtų ribojamas demokratinis iniciatyvos pobūdis.

Iš tikrųjų Europos Parlamentas šiuo metu neatlieka jokio vaidmens piliečių iniciatyvos procese. Ankstesnis Parlamentas balsavo, kad Komisija nuspręstų, kurios pateiktos iniciatyvos bus priimtos, o kurios – atmestos. Manau, kad Europos Parlamento vaidmuo turi būti gerokai svarbesnis. Parlamentas turi dirbti kartu su Komisija, kad įvertintų ir pateiktų savo išvadas dėl teikiamų iniciatyvų. Tokiu būdu sprendimai dėl siūlomų iniciatyvų priimtino būtu ne tik vykdomosios valdžios, bet ir rinkėjų atstovų rankose. Šiuo metu Parlamentas yra vienintelė Europos Sąjungos institucija, renkama laisvuose ir demokratinuose rinkimuose, o piliečių iniciatyva iš tikrųjų atspindi žmonių problemas ir požiūrius. Jeigu Komisija, t. y. vykdomoji valdžia, kuri turėtų įgyvendinti iniciatyvą, ją atmestų, piliečiai to nesuprastų.

Taip pat svarbu, kad iniciatyvos organizatorius – visuomeninė ar nevyriausybinė organizacija – aiškiai ir atvirai nurodytų iniciatyvos temą ir tikslą, tačiau jam nebūtina teikti pasiūlymo dėl rezoliucijos. Be to, manau, kad procedūros dėl iniciatyvų turi būti suderintos valstybės narėse, nes dėl per didelės įvairovės mums bus sunku užsitikrinti paramą šioms iniciatyvoms.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Piliečių iniciatyva, būdama viena iš ES piliečių galių, reiškia didelę demokratijos ir tiesioginio platesnės visuomenės dalyvavimo politiniame gyvenime pažangą.

Komisijos nary M. Šefčovičiaus, labai vertinu ir pripažįstu jūsų požiūrį. Dabar norėčiau pakalbėti apie mano kolegės Zitės Gurmai pateiktus klausimus, nes taip pat manau, kad yra svarbu surasti į juos atsakymus. Vienas iš jų yra susijęs su įforminimo vieta ir būdu, kitaip tariant, vieta, kurioje pagal iškeltą iniciatyvą bus renkami parašai, – kokiam nors vyriausybės kabinete ar gatvėje. Šiuo atžvilgiu taip pat kyla klausimas, ar nebus prieštaraujama žmogaus teisėms, pvz., saviraiškos laisvei.

Antrasis klausimas yra dėl viso proceso finansavimo. Taigi kas bus atsakingas už piliečių iniciatyvų finansavimą? Europos Sąjunga ar valstybės narės, ar patys iniciatyvą iškėlę piliečiai? Blogiausiu atveju būtų pažeistas demokratijos principas, jeigu norint dalyvauti iniciatyvoje būtų nustatyta mokumo sąlyga.

Galiausiai labai svarbu, kad Komisija nurodytų konkretų terminą, per kurį parašai bus surinkti, arba kaip gali įvykti, kad jie būtų surinkti tinkamu būdu, visų pirma nepamirštant poreikio išsaugoti visą mechanizmo atvirumą ir skaidrumą, kad juo negalėtų piktnaudžiauti įvairios ES veikiančios interesų grupės.

Gerbiamasis Komisijos nary, nuoširdžiai jums dėkoju ir laikysiu kumščius, kad jums pavyktų.

Marian Harkin (ALDE). – Pone pirmininke, būdamas vienas iš tų, kuris du kartus agitavo balsuoti už Lisabonos sutartį ir kuris skatino piliečių iniciatyvą kaip teigiamą žingsnį, nepritariu savo kolegai. Nemanau, kad tai tėra figos lapelis. Taip, apribojimų esama, tačiau ji turi potencialą ir tai iš tikrųjų yra prasmingas žingsnis dalyvaujamąsios demokratijos link.

Aptariau šį klausimą su piliečiais. Padėjau piliečiams dalyvauti Komisijos konsultacijose ir Peticijų komiteto klausymuose. Vis dėlto turime ne tik pasitarti su piliečiais – mes turime įsiklausyti į tai, ką jie sako, ir turime užtikrinti, kad į jų nuomones būtų atsižvelgta rengiant bet kokią teisės aktą.

Tai yra galimybė ES institucijoms aiškiai parodyti, kad piliečių iniciatyva atspindės Europos piliečių nuomones nuo pradžios iki galo. Teisės aktai turi būti tinkami piliečiams ir jie turi būti gerai matomi. Be to, piliečiams, ketinantiems parengti peticiją, turi būti suteikta lengvai prieinama parama ir pagalba. Turi būti aiškiai parodyta, kur Komisija gali veikti ir kur Komisija negali veikti. Jeigu milijonas parašų būtų surinktas dėl peticijos ir paaiškėtų, kad tai nepatenka į ES kompetencijos sritį, tuomet piliečiai paprasčiausiai pateiktų dar daugiau kaltinimų dėl demokratijos stygiaus ir cinizmo ir pratrūktų pykčiu.

Taigi šiuo aspektu reikia visiško aiškumo ir mes turime parodyti iniciatyvą. Nors iš šio teisės akto turime „išspausti“ kiekvieną galimybę, vis dėlto neturime žadėti daugiau negu galime ištesėti. Piliečių iniciatyva – tai kaip naujagimis. Ji turi neribotą potencialą, tačiau su ja reikia elgtis atsargiai, kai žengiami pirmieji nedrąsūs žingsniai.

So we need absolute clarity on this and we need to be proactive. While we need to squeeze every possibility out of this legislation, we must not promise more than we can deliver. The citizens' initiative is like a newborn baby. It has unlimited potential but it must be handled with care when it takes its first tentative steps.

PIRMININKAVO: P. SCHMITT

Pirmininko pavaduotojas

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Pone pirmininke, kurdami šią priemonę, prisiimame milžinišką atsakomybę, nes nuo mūsų sprendimo priklauso europietiška mąstančių piliečių, kurie nori kelti ir spręsti Europos klausimus Europos lygiu, viltys. Visomis išgalėmis privalome vengti klaidų, kurios yra susijusios su peticijomis. Turime neleisti, kad Europos piliečių iniciatyva taptų paprasčiausia raudų siena, kur pateikęs skundą nesiimama jokių tęstinių darbų. Aktyvūs piliečiai laukia rezultatų; jie laukia, norėdami pamatyti, kokią formą suteiksime iniciatyvai.

Jei nustatysime per aukštus barjerus, sunaikinsime didžiulį Europos potencialą. Pagalvokite apie tai. Suinteresuotosioms šalims reikės milžiniškų pastangų, norint dėl tam tikro klausimo surinkti milijoną parašų. Ir jei šie parašai, tinkamai jų neapsvarsčius ir be tinkamų tęsiamųjų darbų, bus išmesti tiesiai į šiukšlių dėžę tada demokratijai Europoje padarysime tiesiog meškos paslaugą. Todėl labai svarbu, kaip Komisija išspręs šį klausimą. Man tai labai svarbus klausimas.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Pone pirmininke, ponai M. Šeščovič, ir D. López Garrido, ponios ir ponai, piliečių iniciatyva yra papildomas indėlis kuriant tikrąją Europos pilietinę visuomenę. Tai yra nauja galimybė Europos piliečiams turėti svaresnį žodį sprendimų priėmimo procese. Tikiuosi, kad šios priemonės įvedimas padės sustiprinti priklausomumą tai pačiai bendruomenei, mūsų Europai, jausmą, nes šiuo metu, toks priklausomumo Europai jausmas yra labai silpnas ir dažnai jo nėra visai.

Be techninių, administracinių ir praktinių su tikroju iniciatyvos įgyvendinimu susijusių aspektų, manau, kad mūsų žinia, pirmiausia, turi būti politinė. Tiesą pasakius, privalome nepamesti pagrindinio principo, kuriuo grindžiamas šios iniciatyvos įgyvendinimas: priartinti piliečius prie institucijų, skatinant piliečių domėjimąsi Europa, skatinant jų dalyvavimą ir darant juos Europos politikos suinteresuotosiomis šalimis. Būtent tai visuomet privalome turėti omenyje.

Ir kai kalbame apie mažiausią valstybių narių, kuriose renkami parašai, skaičių ir tų parašų rinkimą, patvirtinimą ir tikrinimą, ir kai kalbame apie iniciatyvų priimtinumą, privalome užtikrinti, kad nebus trukdoma piliečių norui pateikti iniciatyvą.

Pavyzdžiui, norėčiau pabrėžti, kad su notaro parašų patvirtinimu susijusios išlaidos turi būti protingos. Kai kurios tokios iniciatyvos tipą nacionaliniu lygiu įdiegusios valstybės narės kartais taiko pernelyg didelį apmokestinimą. Būtent tokios rūšies kliūčių turime vengti piliečių iniciatyvos atžvilgiu.

Galiausiai negalime pamiršti išaugusio mūsų parlamento vaidmens. Būdamas Europos piliečių demokratinės valios sergėtoju ir biudžeto skaidrumo garantu, parlamentas turi labiau dalyvauti iniciatyvos įgyvendinimo procese. Tik tokiu būdu Sąjungos sielos dalį paversime tikra demokratine širdimi.

Proinsias De Rossa (S&D). – Pone pirmininke, tai yra vienas svarbiausių Europos Sąjungos demokratijos žingsnių į priekį. Du trečdaliai Airijos gyventojų balsavo už Lisabonos sutartį ir viena tokio balsavimo priežasčių buvo ši piliečių iniciatyva. Pirmą kartą piliečiai gali tarptautiniu lygiu pareikalauti, kad Komisija pateiktų pasiūlymus. Tačiau tai turi būti skaidrus procesas. Privalome žinoti, kas organizuoja tokias iniciatyvas ir privalome žinoti, kas jas finansuoja. Negalima leisti, kad šias iniciatyvas užgrobėtų įmonių interesai.

Mano nuomone, Komisija, kuri turės priimti sprendimą dėl to, ar reikia imtis veiksmų dėl pasiūlymo, ar ne, negali būti institucija, sprendžianti dėl iniciatyvos priimtumo. Manau, kad šiuo tikslu turime išplėsti ombudsmeno galias, kad jis centralizuotai Europos lygiu nuspręstų, kas yra priimtina, ir kas – ne.

Taip pat manau, kad būtinas minimalus valstybių skaičius turėtų būti septynios, o ne devynios, kaip siūlo Komisija, ir noriu tvirtai pasakyti ir primygtinai pasiūlyti nedidinti sutartyje nustatyto vieno milijono parašų slenksčio. Ši riba neturi būti didinama nustatant aukštą piliečių santykį valstybėse narėse ir didelį valstybių narių skaičių. Labai svarbu, kad būtų laikomasi sutarčių.

Galiausiai norėčiau pasakyti, kad mano manymu, turėtų būti sudarytos sąlygos piliečiams registruotis internetu.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (ES) Pone pirmininke, pirmiausia norėčiau ispaniškai padėkoti Tarybai pirmininkaujančiai Ispanijai už priimtą sprendimą pateikti iniciatyvą anksčiau, nei buvo tikimasi iš pradžių. Labai už tai dėkoju.

(DE) Dabar kalbėsiu vokiškai. Norėčiau padėkoti Komisijai už jos pritarimą Tarybai pirmininkaujančios Ispanijos iniciatyvai ir už Komisijos atsakymą: „Gera, dirbsime greičiau, pateiksime pasiūlymą kitą savaitę“. Tikimės, kad iki vasaros bus užbaigtas pasiūlymas. Tai yra labai svarbu, norint patenkinti piliečių lūkesčius.

Kaip ir daugelis prieš mane kalbėjusiųjų, manau, kad planuojama devynių valstybių riba yra per aukšta. Mano pasiūlymas – pradėti nuo penkių, t. y. penktadalio visų valstybių narių. Nelengva surinkti milijoną parašų, netgi jei bus galima šiam tikslui naudoti internetą. Tačiau būtina parodyti žmonėms, kad mes norime, kad jie dalyvautų mūsų Europoje ir tikrose Europos diskusijose. Manau, kad svarbu, jog teisinis ir oficialus šio klausimo turinio nagrinėjimas vyktų nuo pat pradžių, o ne tuomet, kai žmonės jau pradeda rinkti parašus. Taip pat reikėtų remti iniciatyvas, pvz., vertimų požiūriu. Jei bus taip daroma, galėsime dar kartą paskatinti ir padidinti piliečių entuziazmą dėl mūsų bendros Europos.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Komisijos nary, dėkoju, kad nurodėte būsimų žingsnių gaires. Padarėme pažangą ir nuo sumanytų tikslų ir kelių eilučių Lisabonos sutartyje perėjome prie direktyvos, kuria bus reguliuojama ES.

Piliečių iniciatyva ES piliečiams rodo tolesnes Europos integracijos priemones. Valstybių narių piliečiai turės galimybę paveikti Europos institucijas. Tačiau reikėtų pabrėžti, kad piliečių iniciatyva gali būti demokratiška priemonė, tačiau ji taip pat atveria duris federalinei ES. Pritariu piliečių iniciatyvai, tačiau bus būtina į ją kuo labiau integruoti kompetentingas valstybių narių institucijas. Būtina suteikti viršenybę nacionalinėms konstitucijoms ir užtikrinti jų galiojimą.

Kaip sakė Komisijos narys, ši iniciatyva turi būti suderinta ir noriu dar pasakyti, kad jokia būdu negalima leisti, kad ši iniciatyva taptų pretekstu kelti grėsmę subsidarumo principui. Turi būti aiškiai apibrėžtas šios priemonės taikymo pagrindas, kad galėtume išvengti nerealių kai kurių institucijų ir, ypač, ES piliečių lūkesčių.

Judith A. Merkies (S&D). – Pone pirmininke, esu labai laiminga dėl piliečių iniciatyvos. Jei neprieštarausite, pereisiu prie olandų kalbos ir paaiškinsiu, kodėl esu tokia laiminga!

(NL) Pone pirmininke, džiaugiuosi dėl Europos piliečių iniciatyvos, nes šiuo metu piliečiai turi galimybę pareikšti savo norus tik vieną kartą per penkerius metus, o įdiegus šią priemonę piliečiai galės imtis tikro vaidmens Europos Sąjungoje ir pereinamuoju laikotarpiu. Todėl svarbu, kad jie žinos, jog gali ateiti ir pasibelsti į mūsų duris. Tiesą pasakius, ne į mūsų, bet į Europos Komisijos duris. Tačiau ar žino žmogus gatvėje, kada jis gali kreiptis į Komisiją? Būtina visapusiška informavimo kampanija, kad piliečiai tai žinotų. Turiu pasakyti, kad šiuo požiūriu yra būtina pabrėžti, kad piliečių iniciatyva bus brandi tik tuomet, jei visos Europos institucijos rimtai atsižvelgs į milijono piliečių balsus; šių balsų turėtų klausyti ir ministrai, ir valstybių ir

vyriausybių vadovai. Be abejo tai reiškia, kad jei vienas milijonas Europos piliečių norės atsisakyti Strasbūro posėdžių reikės atsižvelgti ir į tokį norą.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Pone pirmininke, ponios ir ponai, esu tikras, kad ši Europos piliečiams sutartimi suteikta iniciatyva sudarys sąlygas priartinti žmones prie Europos ir Europos institucijų labiau, nei brangios Sąjungos finansuojamos informavimo kampanijos, kurios iki šiol davė prastus rezultatus: tą patvirtina mažėjantis balsuojančiųjų skaičius.

Šia iniciatyva akivaizdžiai toliau stiprinama demokratija, nes ja sudaromos sąlygos piliečiams tiesiogiai siūlyti įstatymus. Kitaip tariant, tai yra tiesioginės demokratijos forma, papildanti parlamentinį atstovavimą.

Negalime leisti, kad ši galimybė išsprūstų iš mūsų pirštų. Komisija privalo šia iniciatyvos teisę padaryti paprastą, suprantamą ir prieinamą, padėti piliečiams ir juos remti nuo pat šio proceso pradžios, nuo parašų rinkimo pradžios, pvz., nustatant jų pasiūlymų priimtinumą. Tai yra praktinis indėlis į Europos demokratiją.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Pone pirmininke, dažnai kalbame apie tai, kad reikia didinti Europos piliečių dalyvavimą, kad mums reikia priartėti prie Sąjungos institucijų ir prie visų valstybių narių piliečių. Dėl to daug diskutavome per paskutinius Europos rinkimus, kai daugelyje valstybių narių matėme, kad dalyvavimas yra ypatingai nedidelis.

Per tą laiką įvyko vienas labai svarbus įvykis, kuris pakeitė pačią Sąjungos struktūrą ir veikimą. Be abejo, kalbu apie Lisabonos sutartį, svarbią sutartį, kurios epicentras yra pilietis, ir pagrindinį ramstį, pagal kurį visi mes, Parlamentas, Komisija ir Taryba, galime priartėti prie piliečių. Toks principas pateiktas kaip piliečių iniciatyva 11 straipsnio 4 dalyje. Tai yra svarbi ir išskirtinė nuostata, kuria skatinama demokratija, politinė lygybė ir skaidrumas.

Be abejo, norime, kad ši nuostata būtų taikoma teisingai ir veiktų praktikoje. Būtent čia kyla problemų. Mano kolegos nariai yra teisūs pabrėždami, kad ši procedūra turi būti patikima, kad reikia apibrėžti Komisijos ir Parlamento vaidmenį, ir visi privalome turėti galimybę dirbti taip, kad ši svarbi piliečių iniciatyva, surinkus parašus, nenueitų veltui.

Mano išvada yra tokia: visi esame atsakingi už šios iniciatyvos skatinimą. Visi esame atsakingi už šios dabar mūsų Europos piliečių turimos teisės paaiškinimą, už paaiškinimą, kad piliečiai gali asmeniškai teikti pasiūlymus dėl procedūrų, be jokio įsikišimo, Europos Sąjungos institucijų lygiu.

Svarbiausia, mūsų žinia turi būti aiški ir pateikta kaip paprasta, suprantama ir išsami procedūra, kuria galėtų naudotis piliečiai, Europos Parlamentas, Europos Sąjungos institucijos, valstybės narės ir visos šios procedūros suinteresuotosios šalys.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Vos prieš keletą mėnesių kai kurie žmonės kalbėjo, kad Lisabonos sutartis niekada neįsigalios. Tačiau dabar pradėdame galvoti apie tai, kaip ją įgyvendinsime ir aptariame kai kurias jos nuostatas.

Lisabonos sutartis yra svarbus indėlis kovojant su demokratijos deficitu. Kalbu apie parlamentų stiprinimą (Europos Parlamentų ir nacionalinių parlamentų). Dar svarbiau, kalbu apie investavimą į visuomenės Europą, nustatant taisykles laisvės, saugumo ir teisingumo srityje, taisykles dėl subsidiarumo priežiūros ir šios naujos iniciatyvos, kuri kyla iš visuomenės veiksmų, gimimą.

Pritariu tam, ką sakė daugelis mano kolegų parlamento narių, ypač mano kolega I. Méndez de Vigo, tačiau norėčiau pabrėžti, jog reguliuodami šią priemonę, privalome užtikrinti, kad tai iš tiesų bus Europos masto iniciatyva. Be abejo, privalome išvengti atvejo, kad tai bus tik vienos valstybės ar riboto valstybių skaičiaus, visuomenės valios išraiška. Tačiau privalome rasti sprendimą, kuriuo būtų skatinamas ir didinamas visuomenės dalyvavimas. Jei reikės rinktis iš labai griežto ir tikslaus modelio ir dosnesnio modelio, aš būčiau dosnesnio modelio šalininkas. Jei priimsime sprendimus, dėl kurių visuomenės dalyvavimui bus trukdoma, nesilaikysime Lisabonos sutarties dvasios ir paneigsime Europos visuomenę, nes, ponios ir ponai, mums reikia daugiau Europos ir labiau į visuomenę nukreiptos Europos. Reikia, kad Europos visuomenė labiau dalyvautų ir aktyviai naudotų savo pilietybės galimybes.

Milan Zver (PPE). – (SL) Norėčiau pareikšti savo pasitenkinimą ir džiaugsmą, kad šiandien diskutuojame dėl iniciatyvos, kuri, esu tikras, sumažins arba iš dalies panaikins vadinamąjį demokratijos deficitą.

Kalbant bendrai, šiandien demokratija mažėja. Kaip rodo kai kurie tyrimai, demokratiškas dialogas siaurėja ir demokratija apima tik demokratiškus rinkimus ir daugiau nieko. Visa tai daro poveikį mūsų piliečių

nuotakai, kurie tampa vis labiau pasyvūs ir tai matyti iš mažo rinkėjų aktyvumo ar netgi iš pasitikėjimo demokratijos institucijomis trūkumo.

Dėl šios priežasties labai svarbu, kad sugebėjome patvirtinti Lisabonos sutartį, nes ja išplečiamas parlamentų – ir nacionalinių, ir Europos Parlamento – vaidmuo. Svarbiausia, sutartyje nustatyta, kad piliečiai gali teikti iniciatyvas ir dėl to labai džiaugiuosi. Todėl dabar esame liudininkais fakto, kad Europos lygiu kuriamas Europos demokratijos projektas ir manau, kad šiuo požiūriu jau žengėme tvirtą žingsnį pirmyn.

Tačiau vadinamoji Europos demokratija, be abejo, turi būti didinama ir apimti kitas sritis, įskaitant, pvz., Europos Komisijos skyrimą. Trumpai tariant, yra nemažai sričių, kuriose galima didinti dalyvaujančių Europos institucijų demokratijos aspektą. Tvirtai manau, kad šis projektas, t. y. ši iniciatyva, gali smarkiai sustiprinti Europos demokratiją.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Pone pirmininke, ponios ir ponai, šiandien turime nuostabią galimybę: galimybę sukurti vertę, t. y. pagal Lisabonos sutartį piliečiams siūlomą dalyvaujamąsios demokratijos priemonę. Vien tai, kad dėl šios priemonės diskutuojame vos po kelių mėnesių, mano galva, yra tikra vertybė, kurią reikėtų apsaugoti.

Esu tikras, kad neabejotinai svarbu aiškiai ir tiksliai nustatyti, ką reiškia reikšminga valstybių narių dalis. Privalome taikyti kriterijų, kuris apimtų ir piliečių skatinimą dalyvauti institucijose, ir mūsų siekį šiai priemonei suteikti demokratinį patikimumą.

Aišku, procedūros turi būti supaprastintos, aiškos ir lanksčios. Per praėjusias kelias savaites lankiausi keliose mokyklose ir mačiau didelį norą klausytis, tačiau svarbiausia, sužinojau, kad vaikai nori imtis vis didesnio vaidmens Europoje, kuri keičiasi, ypač pagal Lisabonos sutartį. Todėl mums reikia skaidrumo, objektyvumo ir pokyčių, kad ši priemonė tarnautų visuomenei, tačiau kartu ir institucijoms. Todėl Parlamentas, kartu su Komisija ir Taryba, šiuo požiūriu raginami priimti sprendimą dėl supaprastintų procedūrų.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Pone pirmininke, ponios ir ponai, esu vienas iš žmonių, kurie teikė vieną pirmųjų piliečių iniciatyvų, kurios tema buvo sekma dienų apsauga. Šiandien turime malonumą diskutuoti – ir vėliau priimti sprendimą – dėl galimų piliečių įtraukimo į Europos politinio darbo procesą būdų. Tai reiškia, kad tai yra potenciali galimybė sukurti didesnę demokratiją ir kovoti su Europos nuovargiu.

Tačiau neesu čia tam, kad vien tik žarstyčiau pagyras. Turiu jums du prašymus, nes dabar šį reglamentą perkelsite į galutinį etapą. Pirmiausia, europiečiai yra technologiškai pažangūs žmonės. Norėčiau jūsų paprašyti padaryti internetą galutine šios priemonės terpe, kad būtų galima teikti elektroninius milijono piliečių parašus, kurie yra teisiškai įpareigojantys, turinčią iniciatyvą.

Antra, norėčiau pabrėžti, kad tai, ką darome šiandien, yra tik pirmas žingsnis. Norėčiau žengti dar vieną žingsnį. Dabar turime piliečių teisę teikti iniciatyvą. Tačiau norėčiau, kad ateityje turėtume Europos lygio referendumų teisę, kokia veikia mano namų regione Bavarijoje. Jei teikiama peticija dėl referendumo, kurią pasirašė pakankamas žmonių skaičius, tuomet rengiamas referendumas. Norėčiau, kad tokią galimybę turėtume ir Europos lygiu.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Pone pirmininke, ką tik baigtos viešos konsultacijos dėl Europos piliečių iniciatyvos, tačiau pasirodė, kad konsultacijos pritraukė tik 323 respondentus. Tai rodo, kad visos Europos Sąjungos institucijos turėtų pradėti rimtai skatinti šią naują priemonę, nes šiuo metu matyti, kad labai mažai žmonių žino apie šios priemonės veikimą. Tačiau konsultacijos rezultatai rodo kryptį, kurios, rengdama tinkamus vykdomuosius teisės aktus, turėtų laikytis Komisija.

Pirmiausia, labai svarbu nustatyti bendrus parašų rinkimo ir tikrinimo principus, kurie būtų taikomi visoje Europoje, ir užtikrinti, kad piliečiams būtų taikomi tokie pat reikalavimai, pvz., amžiaus požiūriu.

Kitas svarbus klausimas – tam tikros formos *ex ante* priimtinojo įvertinimo nustatymas, atsižvelgiant į tai, kad iniciatyvų iniciatoriai žino, jog priimtinojo oficialus pripažinimas nėra tas pats, kas Komisijos teisėkūros pasiūlymo teikimas dėl tam tikro klausimo.

Esu tikra, kad Europos piliečių iniciatyva gali tapti svarbia priemone, kuria remiantis ateityje bus rengiamos diskusijos – plataus masto diskusijos dėl visiems europiečiams aktualių klausimų. Dėl šios priežasties iš Komisijos nekantriai laukiu atitinkamo reglamento.

Andrew Henry William Brons (NI). – Pone pirmininke, referendumo – tiesioginės demokratijos – naudojimas nėra egzotinė demokratijos versija. Tai yra originali versija – žmonių vyriausybė ir vyriausybė žmonių vardu.

Taigi galbūt turėtume būti dėkingi ES už tokį žingsnį. Aš taip nemanau. ES patinka tik tokia demokratija, kurią ji gali valdyti ir kurti jos norimam rezultatui. Girdėjome, kad galios sušaukti tokį referendumą bus apribotos klastingomis nuostatomis, pvz., ES kompetencija ir ES nuosava žmogaus teisių versija, kuri iš tiesų reiškia politinę priespaudą, kalbos ir netgi minties laisvės apribojimą.

Galutinis aspektas – demokratija reiškia žmonių vyriausybę – nustatomą ir darnų vienetą – o ne iš savavališkai surinktų asmenų vyriausybę. Dėl masinės migracijos sunku tai pasiekti. Visa Europa tapo dar mažiau bendra tauta, negu būtų buvusi kitu atveju. Nepaisant to, tai yra geriau nei nieko ir galėtume bent jau parodyti, kad ši iniciatyva yra tuščias pažadas.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Manau, kad Europos piliečių iniciatyvos įtraukimas į Lisabonos sutarties nuostatas yra svarbus žingsnis Europos Sąjungos demokratijos didinimo link.

Kitas svarbus demokratijos naudojimo ir didinimo būdas yra referendumų naudojimas. Norėčiau šiek tiek nukrypti šiuo klausimu ir papasakoti, kad nuo 2004 m. Rumunijoje buvo surengti trys referendumai – paskutinis dėl perėjimo prie vienos įstatymų leidimo institucijos ir parlamento narių skaičiaus sumažinimo. Dalyvavimas siekė 51 proc. ir didžioji dauguma balsavo už pateiktą pasiūlymą.

Norėčiau pasveikinti Komisijos iniciatyvą dėl plataus masto viešųjų konsultacijų dėl reguliavimo pradėjimo internetu. Taip bus nustatytas mažiausias valstybių, kuriose turi būti surinkti parašai, skaičius, mažiausias reikalingas skaičius kiekvienoje valstybėje ir parašų tikrinimo taisyklės.

Baigdama norėčiau Komisijos paklausti, kada, jos nuomone, šis reglamentas įsigalios, nes esu įsitikinusi, kad jis turėtų būti baigtas kuo greičiau.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Komisijos nary, ponios ir ponai, per pastaruosius kelerius metus Europos Sąjunga patyrė savo piliečių pasitikėjimo ją krizę. Vienas tokios krizės ženklų – labai mažas Europos Parlamento rinkimuose dalyvavusių rinkėjų skaičius, kuriam įtaką padarė tai, kad plačiai paplito piliečių manymas, kad jie vis tiek savo balsais negali daryti įtakos ES įvykiams. Todėl labai džiaugiuosi dėl piliečių iniciatyvos galimybės, kuri ES piliečiams buvo atverta Lisabonos sutartimi ir dėl su tuo susijusių viešųjų diskusijų su Komisija ir dėl žaliosios knygos dėl piliečių iniciatyvos praktinio įgyvendinimo būdų. Iš esmės pritariu daugumai žaliojoje knygoje teikiamų pasiūlymų.

Tačiau jei tiesiame pagalbos ranką, neturėtume bijoti, kad ES piliečiai ją pagriebs. Todėl jei mums rūpi dialogo su piliečiais maksimalus panaudojimas, mano manymu, kai kurios nustatytos ribojančios nuostatos yra per griežtos. Turiu omenyje mažiausią valstybių narių, kuriose turi būti surinkti iniciatyvą pasirašančių piliečių parašai, skaičių ir vadinamosios reikšmingos valstybių narių dalies apibrėžimą. Pateiktas pasiūlymas, kad turėtų būti nustatytas vienos iš trijų, t. y. šiuo metu devynių, valstybių skaičius, mano nuomone yra pernelyg varžantis ir nerealus, žiūrint iš praktinės iniciatyvos teikimo pusės. Manau, kad sumažinę šį skaičių iki 20 proc. žengtume teisinga linkme ES plačiosios visuomenės atžvilgiu, kuri, pvz., pažymi, kad reikėtų labiau pabrėžti makro regionų vaidmenį kuriant ES politiką. Ir kodėl gi ne?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Europos piliečių iniciatyvos galimybė sudaro sąlygas skatinti viešųjų diskusijų dėl Europos klausimų plėtojimą ir taip kurti tikrą Europos viešąją erdvę. Pilietinės visuomenės atstovai gali spręsti tuos socialinius klausimus, kurių negali ar nenori kelti šiuo metu Europos Parlamente atstovaujamos politinės partijos. Norėčiau ypatingai pabrėžti vieną iš tokių klausimų. Mano manymu labai svarbu, kad kartu su išankstiniu pranešimu dėl pasiūlymų dėl rezoliucijos ir netgi prieš pradėdant rinkti parašus arba, galbūt, surinkus tam tikrą parašų skaičių, Komisija pagal savo kompetenciją ir remdamasi Bendrijos teise pateiktų nuomonę, ar teikiamas pasiūlymas galėtų būti priimtinas. Jei iniciatyva bus atmeta dėl formalių priežasčių arba nepakankamo teisinio pagrindo jau surinkus milijoną parašų, ne tik Komisija, bet ir visa Europos Sąjunga nušvis labai nepalankiomis spalvomis.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Lisabonos sutartis numato stiprinti pilietinės visuomenės vaidmenį Europos institucijose ir galimybę Europos piliečiams inicijuoti teisės akto pasiūlymą. Piliečių iniciatyvos teisė leistų ne mažiau kaip milijonui piliečių prašyti Komisiją imtis teisėkūros iniciatyvos konkrečioje srityje.

Tačiau tokį skaičių rinkėjų parašų surinkti yra tikrai sunku, todėl siekiant sukurti veiksmingą dalyvaujamąsias demokratijos mechanizmą bei užtikrinti šios iniciatyvos prieinamumą piliečiams turi būti suteikta galimybė inicijuoti pasiūlymą, žinant aiškią tvarką ir supaprastinta tinkama procedūra.

Deja, jau įsigaliojus Lisabonos sutarčiai piliečių iniciatyvos teisė nėra praktiškai įgyvendinama. Iki šiol visi piliečių iniciatyvos aspektai nėra aptarti, nėra konkretaus veiksmų plano, kaip garantuoti iniciatyvų skaidrumą ir demokratinę atskaitomybę, kad piliečiai netaptų didelių kompanijų interesų atstovavimo aukomis.

Taigi, pilietinis dialogas yra Europos ir Lietuvos, kaip mano šalies, demokratijos modelio svarbiausias elementas ir jam yra būtinas pagrindas, todėl raginau Komisiją imtis visų priemonių, kad ši piliečių iniciatyvos teisė būtų kuo greičiau konkrečiai įgyvendinama.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Pone pirmininke, mūsų kolegos nuveikė daug įdomių dalykų dėl šio klausimo ir jie vienbalsiai nutarė, kad tai yra nuostabi priemonė įteikti piliečiams į rankas.

Piliečių iniciatyva buvo galingas ir įtikinantis argumentas prieš balsus „ne“ referendume dėl Lisabonos sutarties Airijoje, ypač, kai taip balsuoti skatinusieji teigė, kad šia sutartimi Europos Sąjunga užgrobia galias, o ne bando tikrai demokratiškai įtraukti piliečius. Tačiau yra labai didelis skirtumas tarp nuostatos įtraukimo į sutartį ir jos praktinio įsigaliojimo, ir tai yra labai didelis iššūkis mums visiems.

Viena vertus, kyla pavojus – tikras pavojus – kad šį procesą gali užgrobti suinteresuotų įmonininkų grupės ir galingi lobistai, kuriems nekils jokių sunkumų surinkti vieną milijoną parašų. Todėl gali būti verta apsvarstyti mano kolegos P. De Rossa'os pasiūlymą dėl ombudsmeno dalyvavimo.

Kita vertus, šia iniciatyva atveriamos didelės galimybės piliečiams. Verta tinkamai apsvarstyti vieną mano kolegos P. de Castro pradėtą iniciatyvą dėl sekmadienio statuso, t. y. ar norime ilsėtis septintą dieną kaip mūsų Kūrėjas, ar šią dieną laikyti tokia pat diena, kaip kitos savaitės dienos. Tai yra svarbus klausimas.

Taigi manau, kad čia slypi daug galimybių ir laikiu šio klausimo plėtojimo.

Diego López Garrido, einantis Tarybos pirmininko pareigas. – (ES) Pone pirmininke, turiu pareikšti savo didelį pasitenkinimą dėl vykusių diskusijų. Be to, tai buvo Europos Parlamento prašymu įvykusios diskusijos, kuris norėjo šių diskusijų dėl piliečių iniciatyvos ir manau, kad buvo pasakyta virtinė pranešimų, kuriuose girdėjau visišką pritarimą šiam klausimui, kaip Tarybai pirmininkaujančios Ispanijos prioritetui. Be to, pritariama, kad šį klausimą reikia spręsti skubiai.

Šiuo požiūriu manau, kad ir jūs visi smarkiai apsidžiaugėte M. Šefčovičiaus pranešimu, kad reglamento tekstas bus paskelbtas kovo 31 d. Dar kartą dėkoju Komisijai už spartą, rūpestį ir entuziazmą šio klausimo nagrinėjimo atžvilgiu ir tai, kad mes jau dabar galime pradėti šią teisėkūros procedūrą. Tikiuosi, kad ji bus užbaigta kuo galima greičiau, pateikiant pasiūlymą dėl šios teisėkūros iniciatyvos, kuri beveik visų kalbėjusiųjų nuomone yra būtina, skubi ir nepakeičiama.

Be to manau, kad tai gali būti vertinama kaip visų parlamento frakcijų ir gerbiamų parlamento narių, įskaitant tuos, kurie, kaip S. Kamall, savo neeilinėje kalboje pritarė populiariai teisėkūros iniciatyvai, nes, jo nuomone, ji susilpnins Europos Sąjungą, pritarimas.

S. Kamallo čia nėra... Gaila, kad jo čia nėra, apgailestauju, kad turiu pasakyti jam blogų žinių ir jį nuvilti, nes ši iniciatyva sustiprins Europos Sąjungą, o ne ją susilpnins. Ji sustiprins ES, nes šia iniciatyva, trumpai tariant, stiprinamos dvi esminės Europos Sąjungos sąvokos: demokratija ir pilietiškumas. Tai yra du pagrindiniai Europos Sąjungos ramsčiai: demokratija ir pilietiškumas.

Tai yra iniciatyva, kuria, tam tikru lygiu bandoma kompensuoti mūsų matomą paradoksą: Europos Sąjunga turi vis daugiau galių ir tai įrodo parlamentas; kurio įtaka vis didėja; ir kad tai daro vis didesnę poveikį visuomenės gyvenimui. Kita vertus, Europos Sąjunga yra nesusijusi su diskusijomis, kurios vykdomos kiekvienoje valstybėje.

Šis paradoksas daro poveikį pačiai demokratijai. Šia piliečių iniciatyva, kaip sakė I. Méndez de Vigo, didinamas Europos svarbos diskusijų skaičius dėl Europos, o ne vietos klausimų. Taip yra todėl, kad šia iniciatyva verčiama bendrauti žmones iš skirtingų šalių – ji yra aiškiai europietiška savo veikimu. Neabejotinai tai yra vienas demokratijos ir kartu pilietiškumo ar Europos demonstravimo stiprinimo būdų, kaip sakė Teisės reikalų ir piliečių teisių komiteto, kuris didžiąja dalimi ir dirbs su šia iniciatyva, pirmininkas C. Casini.

Pilietiškumas, kurį savo pranešime stipriai pabrėžė R. Jáuregui, yra Europos Sąjungos šaknys; apie tai kalbėjo ir C. Sógor ir G. Häfner. Kaip sakė M. Kastler, šią iniciatyvą reikia taikyti. Tai yra kreipimasis į piliečius, nes Europos pilietinė tapatybė vystoma tuomet, kai ji taikoma praktikoje; ne kai paprasčiausiai suteikiama teisė, o kai ji pradedama taikyti praktikoje ir naudojama. Manau, kad būtent tai yra svarbu ir tai turėtų būti daroma, kai tik tai įsigalios piliečių iniciatyva.

Dar kartą dėkoju Komisijai ir parlamentui, kuris, esu tikras, šį klausimą spręs kruopščiai, išsamiai ir nuosekliai. S. Iacolino minėjo ypač skubią procedūrą, pagal kurią ši iniciatyva pradėtų veikti kuo įmanoma greičiau; E. Băsescu savo pranešime irgi ragino viską daryti greitai, nes norime, kad šis pasiūlymas dėl šios iniciatyvos būtų pateiktas skubiai.

Maroš Šefčovič, Komisijos narys. – Pone pirmininke, pirmiausia norėčiau padėkoti Diegui už puikų šios dienos diskusijų apibendrinimą. Norėčiau jums visiems padėkoti už jūsų pritarimą ir teigiamus lūkesčius, susijusius su piliečių iniciatyva. Galiu jus užtikrinti, kad būsiu laimingas pateikdamas jums pasiūlymą kuo anksčiau po jo patvirtinimo.

Kadangi turime mažai laiko ir kadangi pasiūlymas dar neužbaigtas, šiandien dar nenagrinėsiu smulkmenų. Tačiau esu labai dėkingas už jūsų požiūrį ir nuomones, nes jos iš tiesų sutampa su požiūriu ir nuomonėmis, kuriuos esame gavę anksčiau, rengdami Europos piliečių iniciatyvą.

Sutariame dėl daugelio dalykų. Pirmiausia, aišku, skaidrumas. Galiu jus užtikrinti, kad ieškome sprendimo, kuriuo būtų užtikrinta, kad Komisijai registruojant iniciatyvą, žinotume, kas yra iniciatyvos organizatoriai ir kaip ji yra finansuojama. Mums reikės labai aiškaus atsakymo į klausimą, ar iniciatyva iš tiesų yra tikra, ar ji yra tikrai piliečių iniciatyva ir ar ji iš tiesų yra Europos iniciatyva. Manau, kad iniciatyva privalo apimti visus šiuos elementus, norint kad būtų galima gerai ir sėkmingai išnaudoti šią naują priemonę.

Visi sutariame dėl praktiškumo. Norėtume vartotojui patogios sistemos. Norėtume sukurti sistemą, kurios atžvilgiu piliečiams nekiltų abejonių, kad rinkdami parašus ar pasirašydami, jie turės dalyvauti labai sudėtingoje procedūroje. Mes nagrinėjame šias galimybes ir, be abejo, tiriamo būdus, kaip galima panaudoti modernias IT technologijas, kurios yra labai įprastos mūsų amžiuje.

Akivaizdu, kad valstybėse narėse naudojamos skirtingos parašų tikrinimo sistemos. Per viešąją konsultaciją gavome vieną labai aiškų atsakymą – piliečiai norėtų, kad būtų naudojami tam tikri bendri parašų tikrinimo ir rinkimo kriterijai. Be to, valstybės narės aiškiai pareiškė, kad turėtume kurti sistemą, kuri nebūtų pernelyg sunki ar sudėtinga nacionalinės valdžios institucijoms, nes būtent valstybės narės turės patikrinti, ar piliečių iniciatyvai surinkti parašai yra tikri ir nesuklastoti.

Labai atidžiai klausiausi jūsų raginimų nustatyti labai aiškas procedūras, taikomas po to, kai nustatoma, kad iniciatyva yra sėkminga ir parašai yra surinkti. Norėčiau jus užtikrinti, kad mes neabejotinai tai padarysime. Pasiūlyme bus pateikti aiškūs terminai – kada, kaip ir per kiek laiko Komisija turės pateikti atsakymą, jei piliečių iniciatyva yra sėkminga.

Išklausę čia pateiktų nuomonių, man pritarsite, kad sudėtingiausias dalykas, kurį turime išspręsti, yra priimtino klausimas, t. y. kaip rasti sprendimą, kad būtų išvengta piliečių nusivylimo, kaip galime apsaugoti ES vertybes ir kaip galime išlaikyti šią Europos piliečių iniciatyvos priemonę rimta ir tikra. Galiu jus užtikrinti, kad nėra paprastų atsakymų į šiuos klausimus ir sprendimų šiems šiek tiek prieštaringiems reikalavimams.

Komisija nagrinėja galimybę apginti Europos vertybes ir žmogaus teises nuo pat pradžių. Taip pat norėtume turėti aiškų vaizdą, ar pasiūlymai piliečių iniciatyvai turi tikrų galimybių būti sėkmingi.

Norėtume išvengti galimo piktnaudžiavimo, pvz., gauti pasiūlymus dėl iniciatyvos kas antrą savaitę dėl beprasmiškų klausimų, dėl kurių vis tiek reikėtų skelbti nuomonę dėl priimtino ir tuomet būtų galima dėl tokio sprendimo teikti apeliaciją teismui, t. y. tokių iniciatyvų, kurių vienintelis tikslas – galimų politinės darbotvarkės neigimo organizatorių savireklama. Turime tai turėti omenyje. Tikiuosi, kad nustatysime tinkamą pusiausvyrą, kaip toki patikrinimą dėl priimtino išlaikyti proporcingą.

Trumpai atsakant į pirmininko pavaduotojos I. Durant klausimą dėl bendravimo su pilietine visuomene, manau, kad Europos piliečių iniciatyva yra geriausias atsakymas. Turime labai gerą struktūrinį Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto rengiamą dialogą ir vos prieš porą savaitių su jais labai ilgai diskutavau. Manau, kad teikiant protingus teisės aktų leidybos pasiūlymus vyksta tvirtos ir plataus masto viešosios diskusijos. Ateityje ketiname dar labiau išplėsti šių diskusijų naudojimą.

Laiko sumetimais, norėčiau baigti ir apibendrinamas pasakyti, kad iš tiesų tikiuosi greitai grįžti su pasiūlymu. Laukiu mūsų abipusių diskusijų dėl šio klausimo ir tikiuosi labai dinamiškų ir greitų procedūrų, kad galėtume kuo skubiau patvirtinti šią labai svarbią priemonę.

Pirmininkas. – Šis klausimas baigtas.

Raštiški pareiškimai (Darbo tvarkos taisyklių 149 straipsnis)

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), raštu. – (RO) Be jokios abejonės nauji teisės aktų pagrindai dėl Europos piliečių iniciatyvos yra sveikintini. Jau seniai reikėjo sudaryti sąlygas piliečiams prieiti prie tokios priemonės. Kita vertus, pritariu šiandien kalbėjusiems, kurie ragino patvirtinti paprastas, prieinamas, lengvai suprantamas ir kuo mažiau biurokратиškas taikyles, kurių pagrindu bus įgyvendinama piliečių iniciatyva. Tik tokiu būdu piliečių iniciatyva iš tiesų taps tinkama europiečiams prieinama priemone, kurią jie galės naudoti, kad jų balsas būtų girdimas. Tik tokiu būdu ES sėkmingai priartės prie savo piliečių ir taps demokratiškesnė.

Joanna Senyszyn (S&D), raštu. – (PL) Lisabonos sutartyje nustatyta teisė Europos Sąjungos piliečiams siūlyti teisės aktų leidybos iniciatyvą. Tai yra vienas svarbiausių žingsnių kuriant pilietinę demokratiją ir tiesioginį piliečių įtraukimą į ES sprendimų priėmimo procesą. Europos piliečių iniciatyva gali prisidėti prie institucijų ir piliečių atotrūkio mažinimo ir gali paremti Europos pilietinės visuomenės vystymą. Todėl labai svarbu skubiai patvirtinti taisykles, kuriomis būtų reguliuojamas šis procesas, tokios iniciatyvos teikimo sąlygos ir procedūros. Europos Sąjungos piliečiai nekantriai to laukia.

Europos piliečių iniciatyva iš esmės reiškia didesnę piliečių dalyvavimą kuriant Europos teisę. Todėl norėčiau kelti piliečių iniciatyvos skaitmeninių parašų, kaip susidomėjimo Europos politika didinimo kanalo, klausimą. Kadangi jau galime internetu balsuoti ir vykdyti bankines operacijas, neabejotinai galime sukurti saugią sistemą, pagal kurią galėtume nustatyti skaitmeninius parašus.

Taip pat labai svarbus yra procedūrų skaidrumas. Iniciatyvų rengėjai turi būti viešai atsakingi už skaidrumą, susijusį su parašams surinkti skirtos kampanijos finansavimu. Netgi nustačius aiškius tokios kampanijos eigos kriterijus, nebus užtikrinta apsauga nuo galimo euroskeptikų piktnaudžiavimo šia priemone, kuriems naudojant didelius finansinius išteklius, nekils didelių problemų surinkti milijoną parašų – tai įrodo paskutinė rinkimų į Europos Parlamentą kampanija. Vienu iš sprendimų galėtų būti įpareigojimas iniciatoriams išlaikyti interneto tinklalapį, kuriame būtų skelbiama finansinė informacija, pvz., pajamų šaltiniai, išlaidos ir finansinės ataskaitos.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), raštu. – (PL) Šios dienos diskusijos yra dar vienas žingsnis galutinės Europos piliečių iniciatyvos formos kūrimo keliu. Mintis sukurti priemonę, pagal kurią piliečiai turėtų galimybę geriau dalyvauti Europos Sąjungos demokratiškame gyvenime, kilo 2005 m., po nesėkmingų referendumų dėl konstitucijos Prancūzijoje ir Nyderlanduose. Referendumo balsavimas parodė, kad akivaizdžiai trūksta Europos Sąjungos ir jos piliečių bendravimo. Netgi dabar paskelbti socialinių konsultacijų dėl žaliosios knygos dėl Europos piliečių iniciatyvos rezultatai rodo mažą atskirų piliečių susidomėjimo lygį. Komisija gavo vos 159 atsakymus iš atskirų asmenų.

Piliečių iniciatyva mums sudaro sąlygas pakeisti tokią padėtį ir suteikti mūsų piliečiams labiau girdimą balsą, suteikiant jiems teisę tiesiogiai kreiptis į Komisiją, kad ji imtųsi naujų politinių iniciatyvų. Norėdami užtikrinti, kad ši iniciatyva netaptų politinio žaidimo priemone, neturime savo piliečiams nustatyti per griežtų reikalavimų. Tačiau privalome užtikrinti, kad bus apsisaugota nuo piktnaudžiavimo. Svarbu, kad Europos piliečių iniciatyva būtų tikra viršnacionalinė piliečiams patogi naudoti priemonė. Ji turėtų būti paprasta, suprantama ir lengvai prieinama. Jei iniciatyvos projektas neatitinka formalių reikalavimų, iniciatyvos idėja turėtų išlikti ir būti teikiama kaip peticija. Tokiu būdu į jos rengimą įdėtas darbas ir investuotos pastangos nebus sunaikintos. Išpildžius šias sąlygas, europiečiai pirmą kartą integruotos Europos istorijoje turės galimybę daryti tikrą ir tiesioginę įtaką Europos politikos kūrimui.

14. Padėtis Tibete (diskusijos)

Pirmininkas. – Kitas klausimas – Komisijos pranešimas dėl padėties Tibete.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – Pone pirmininke, matau, kad ES tarybai pirmininkaujanti Ispanija palieka posėdžių salę, todėl norėčiau pareikšti savo didelį nusivylimą, kad šiose diskusijose nedalyvaus nei Tarybai pirmininkaujanti Ispanija nei vyriausioji įgaliotinė ir kad jų kėdės bus tuščios.

Tai yra gėdingas veiksmas Europos Parlamento, kuris yra vienintelė Europos žmonių tiesiogiai renkama institucija, atžvilgiu, ir taip kuriamas labai blogas precedentas, ypač kai jau galioja Lisabonos sutartis.

Norėčiau, jūsų pone pirmininke, paprašyti perduoti čia nedalyvaujantiems, kad sprendimą dėl plenarinės sesijos darbotvarkės priima parlamentas, o ne Taryba ir ne ES Tarybai pirmininkaujanti Ispanija, ir kad nors vienos jų atstovas turėtų čia šiandien dalyvauti.

Pirmininkas. – Mane informavo, kad Tarybai pirmininkaujanti Ispanija jau prieš mėnesį pranešė, kad ji negalės ilgiau pasilikti ir dėl to labai apgailestauja.

Maroš Šefčovič, Komisijos narys. – Pone pirmininke, norėčiau padėkoti parlamentui, kad šiandien jis iškėlė šį klausimą diskusijai, nes manau, kad klausimas yra vertas diskusijos ir manau, kad turėtume pradėti pasakydami, kad mūsų santykiuose su Kinija – kuriuos laikome labai svarbiais ir strateginiais – per pastaruosius metus padaryta milžiniška pažanga. Esant tokiai tvirtai partnerystei turėtume – ir iš tiesų galime – spręsti visus, įskaitant pačius sudėtingiausius, klausimus.

Sukūrėme įspūdingus aukšto lygio santykių pagrindus, kuriuose nuolat sprendžiame pasaulinius iššūkius, su kuriais susiduria mūsų piliečiai, neneigdami klausimų, dėl kurių mūsų nuomonės skiriasi – be abejo, Tibetas yra vienas iš tokių klausimų.

Akivaizdu, kad ir toliau skiriasi mūsų ir Kinijos nuomonės dėl Tibeto. Rimtai nuogaustaujame dėl žmogaus teisių padėties Tibete, dėl to, kad Tibetas ir toliau iš esmės uždarytas tarptautinei žiniasklaidai, diplomatomis ir humanitarinėms organizacijoms ir dėl to, kad trūksta pažangos Dalai Lamos ir Kinijos valdžios institucijų atstovų diskusijose.

ES pozicija nepalieka jokios vietos neteisingai interpretacijai. Todėl norėčiau pabrėžti: ES gerbia Kinijos, įsikaitant Tibetą, suverenitetą ir teritorinį vientisumą. Mes gerbiame „vienos Kinijos“ politiką.

Tačiau mes visuomet rėmėme taikų sutaikinimą vykdant Kinijos valdžios institucijų ir Dalai Lamos atstovų dialogą. Dialogas turi būti konstruktyvus ir visapusiškas, sprendžiant visus esminius klausimus, pvz., Tibeto unikalios kultūros, religijos ir tradicijų išsaugojimą ir poreikį sukurti reikšmingos Tibeto autonomijos Kinijos konstitucijoje sistemą.

Taip pat dialoge turėtų sprendžiamas visų tibetiečių dalyvavimas sprendimo priėmimo. ES požiūriu, Tibetas yra žmogaus teisių klausimas. Nuolat šią žinią sakome savo Kinijos kolegoms ir atidžiai klausomės jų požiūrio ir visuomet labai stengiamės suprasti jų poziciją abipusės pagarbos dvasioje.

Tačiau žmogaus teisės yra visuotinės ir padėtis Tibete teisėtai kelia tarptautinės bendruomenės susirūpinimą – tai nuolatos pabrėžiame savo Kinijos pašnekovams.

Kinijos ir Tibeto dialoge Tibetas neseniai pateikė atnaujintą memorandumą dėl tikros autonomijos Tibeto ateičiai. Džiaugiamės, kad Tibeto pusė pakartojo savo tvirtą pasiryžimą nesiekti atsiskyrimo ar nepriklausomybės.

Taip pat džiaugiamės, kad Dalai Lama ir toliau yra pasiryžęs laikyti vidurinio kelio ir dialogo metodo, kaip vienintelį priemonių siekiant abiem pusėms priimtino ilgalaikio sprendimo.

ES džiaugiasi dėl fakto, kad abi pusės ir toliau kalbasi, nors mes apgailestaudami pažymime, kad rezultatai ir pažanga yra nepakankami.

Norėčiau baigti kreipimusi į abiejų pusių atstovus, ragindamas tęsti ir stiprinti atvirą dialogą, siekiant ilgalaikio sprendimo dėl Tibeto. Savo ruožtu galiu užtikrinti, kad ES nuoširdžiai remia šį procesą.

Laima Liucija Andrikiienė, PPE frakcijos vardu. – Pone pirmininke, Kinijos valdžios ir Tibeto atstovų derybų devintasis raundas nedavė jokių konkrečių rezultatų ir nepagerino Tibeto gyventojų padėties. Apgailestaujame, kad ES nepaskelbė jokio pareiškimo pasibaigus deryboms ir tikimės, kad ES padarys pareiškimą dėl derybų rezultatų įvertinimo. Europos Parlamentas norėtų žinoti, koku būdu ES Taryba galėtų prisidėti, siekiant parengti abiem šalims priimtina sprendimą Tibeto klausimu ir užtikrinti pagrindines žmogaus teises bei tikrą Tibeto autonomiją.

Antra mintis, kurią aš norėčiau pabrėžti, yra: Europos Parlamentas primygtinai reikalauja, kad Europos Komisija paremtų plėtrą ir pilietinės visuomenės projektus Tibeto gyventojų bei Tibeto pabėgėlių tremtyje (Indijoje, Nepale, Butane) naudai tokiose ekonomikos ir socialinių reikalų srityse kaip, pvz., sveikata ir mityba, verslai ir švietimas, galimybės dirbti užtikrinimas, lyčių klausimai, aplinkos apsauga ir gyvenviečių atgaivinimas. Dėl šio paskutinio punkto: „Tibeto atgaivinimo plane“ pabėgėlių gyvenvietėse, kurį parengė Centrinė Tibeto administracija Dharamsaloje nurodyti Tibeto bendruomenės tremtyje poreikiai, į kuriuos turi atsižvelgti Europos Komisija ir paremti jų įgyvendinimą.

Ir trečia: prezidentas B. Obama neseniai susitiko su Dalai Lama Baltuosiuose Rūmuose. Mes laukiame, kada baronienė C. Ashton pakvies ir susitiks su Dalai Lama Briuselyje. Tai sudarytų galimybę pradėti koordinuoti nacionalines pozicijas dėl Tibeto ir nustatyti bendrą ir aiškią ES užsienio politiką šiuo klausimu. ES specialaus

koordinatoriaus Tibetui paskyrimas, kuris yra minimas ES biudžete, galėtų būti veiksminga priemonė, kuri padėtų sukurti bendrą Europos poziciją ir strategiją dėl Tibeto.

María Muñiz De Urquiza, S&D frakcijos vardu. – (ES) Pone pirmininke, nuo įvykių Tibete, maišto, praėjo jau dveji metai ir tikimės, kad šia proga būsiančiose demonstracijose nepasikartos tokie puolimai, suėmimai ir mirtys, kokie įvyko prieš dvejus metus.

Bet kuriuo atveju, šių diskusijų laikas yra labai abejotinas, nes per pastaruosius kelis mėnesius Europos Parlamentas keletą kartų pareiškė savo nuomonę dėl Kinijos klausimo ir, svarbiausia, Kinija yra svarbi tarptautinė veikėja, kurios santykiai su Europos Sąjunga apima gerokai daugiau klausimų nei vien tik Tibeto klausimą. Nors žmogaus teisių klausimas yra labai svarbus, parlamentas pareiškia savo nuomonę tik dėl Tibeto, o ne dėl žmogaus teisių. Bet kuriuo atveju mūsų pozicija, socialistų pozicija, yra labai aiški: mes laikomės visiškai tokios pat pozicijos kaip ir Europos Sąjunga. Kitaip tariant, giname žmogaus teises, giname dialogą, susitikimus ir susitarimą. Šiuo požiūriu esame visiškai patenkinti Kinijos valdžios institucijų ir Tibeto atstovų derybų atnaujinimu, jam pritariame ir raginame siekti abiem pusėms priimtino sprendimo, pagrįsto pagarba mažumų religinėms ir kultūrinėms teisėms išlaikant teritorinį Kinijos valstybės vientisumą.

Labai smerkiu tai, kad čia nėra Komisijos pirmininkės pavaduotojos ir ES vyriausiosios įgaliotinės užsienio reikalams ir saugumo politikai, nes būtent ji pirmininkauja Užsienio reikalų Tarybai ir ji privalo dalyvauti diskusijose dėl užsienio politikos.

Be to, visiškai neteisinga teigti, kad yra blogai, jog Tarybai pirmininkaujanti Ispanija nedalyvauja šiose diskusijose, nes Tarybai pirmininkaujanti Ispanija yra nenuilstanti. D. Mr López Garrido buvimas šiame parlamente ir kalbėjimas dėl visų klausimų yra virš žmogaus galimybių ribos.

Įsteigėme Vyriausiojo įgaliotinio užsienio reikalams ir saugumo politikai pareigybę ir ją užimantis asmuo yra aukščiau už ministrus sprendžiant užsienio politikos klausimus, todėl būtent šis asmuo privalo dalyvauti ir diskutuoti dėl šių klausimų su parlamentu.

Niccolò Rinaldi, ALDE frakcijos vardu. – (IT) Pone pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, aiškiai matyti, kad Kinija neketina derėtis ar dalyvauti dialoge dėl Tibeto.

Kinijos politika nepasikeitė iš esmės dėl jos dalyvavimo tarptautinėje prekyboje, Olimpinių žaidynių ar buvusių Pekino lyderių pokyčių. Šiuo metu ir toliau vyksta Dovydo ir Galioto kova, ypač atsižvelgiant į tai, kad Kinija keičia demografinę pusiausvyrą Tibete ir tai kelia didelį susirūpinimą, be to, kartais netgi naudoja karinę priespaudą, pvz., kaip prieš dvejus metus.

Be to, nyksta tai, kas mūsų nuomone yra dalis žmonijos palikimo, t. y. Tibeto kultūra ir dvasingumas. Akivaizdu, kad Kinijos komunistų partija labai mažai žino apie dvasingumą ir kultūrinę tapatybę. Todėl, jei pritarsime, tam, ką galima pavadinti kultūros genocidu Tibete, ateityje turime būti pasirengę daugeliui kitų tokios rūšies epizodų.

Privalome nepasiduoti. Kinų labiausiai prašome priimti tokią Tibeto kultūrą, kokia ji yra. Jie pritarė specifiniam Hong Kongo statusui – dviejų sistemų valstybei – taigi jie galėtų pritarti ir valstybei su trimis sistemomis. Kinijos pečiai yra pakankamai platūs, kad ji galėtų tai padaryti.

Prašome Europos institucijų – nuo baronienės C. Ashton iki Tarybos – nenuvilti Europos piliečių, kurie įvairiais būdais parodė savo rūpestį dėl Tibeto. Taip pat pritariame – kaip ir L. Andrikenė – koordinatoriaus Tibetui paskyrimui.

Tai yra kova už laisvę, todėl tai liečia mūsų žemyno tapatybę. Kai svarstome, ar atnaujinti ginklų embargą Kinijai, ar ne, manau, turėtume irgi atsižvelgti į šį klausimą.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Pone pirmininke, taip pat labai smerkiu tai, kad Tarybai pirmininkaujanti Ispanija išvyko iš šio parlamento. Jie netgi nesiklausė to, ką kalbėjo L. Andrikenė. Ji prašė Tarybą išdrįsti dalyvauti šiose diskusijose ir pareikšti savo nuomonę dėl Tibeto klausimo.

Pone pirmininke, padarėte klaidą: sakėte, jog Ispanija teigė, kad jie gali čia būti iki 18.50 val. tai netiesa. Jie iš tiesų sakė, kad turi išvykti 17.00 val., tačiau akivaizdu, kad čia jie buvo beveik dviem valandom ilgiau, kai buvo nagrinėjama piliečių iniciatyva.

Tai negali pasikartoti. Manau, kad Komisija, kurios pirmininko pavaduotoja yra baronienė C. Ashton, yra nuoširdi ir ji darys tai, ką žadėjo darysianti. Taip, mūsų santykiai su Kinija yra tokie svarbūs, kad privalome turėti galimybę diskutuoti ir dėl tokių sudėtingų klausimų, kaip Tibeto klausimas.

Manau, kad dabar yra tinkamas laikas atnaujinti Europos Sąjungos paramą Tibetui. Privalome imtis veiksmų dėl to, kad devyni Kinijos ir tremtyje esančios Tibeto vyriausybės derybų raundai nedavė jokių rezultatų ir visiškai šiuo klausimu pritariu N. Rinaldi. Atrodo, kad Kinija daugiau nieko nenori, tik kalbų. Kinija nori toliau pažeidinėti Tibeto kultūrines, religines ir kalbos teises. Negalime priimti tokios rūšies kultūrinio genocido.

Prieš mėnesį buvau nuvykusi į Dharamsalą ir susitikusi su Dalai Lama. Kalbėjau su juo likus vos valandai iki jo kelionės į Jungtines Valstijas susitikti su prezidentu B. Obama. Buvau įtikinta, kad parlamente turiu pasiūlyti aptarti padėtį Tibete.

Dalai Lama yra ramus ir taikus žmogus ir neteisinga, kai Kinija nuolat teigia, kad jis yra pavojingas separatistas ir kad dėl jo kilo neramumai ir sukilimas, kuriuos stebėjome Tibete prieš dvejus metus. Priešingai, Dalai Lama sakė, kad Kinijos atstovai yra laukiami atvykti ir išnagrinėti jo tremtyje veikiančios vyriausybės dokumentus, kad galėtų įsitikinti, kad jis nekursto smurto. Nepaisant to, vis tiek reiškiamos pretenzijos.

Raginu Europos Sąjungą pasmerkti tokius teiginius ir kelti šį klausimą diskusijose su Kinija. Jei Europos Sąjunga nebus pakankamai drąsi, kad apgintų Tibetą, nedaug kas galės tai padaryti. Galime sekti B. Obamos pavyzdžiu: jis išdrįso priimti Dalai Lamą. Mano nuomone, jei Europos Sąjungos vyriausioji įgaliojtinė padarytų ką nors panašaus į tai, kas buvo čia pasiūlyta, tai būtų labai normalus gestas.

Privalome šį klausimą laikyti gyvą Europos Parlamente. Čia buvo kalbėta ir apie tai, kad mums reikia specialaus atstovo Tibetui. Turime įvairių rūšių atstovų. Kodėl negalėtume turėti specialaus atstovo Tibetui, kuriam netgi yra skirta pinigų šių metų biudžete? Visiškai netoleruotina, kad Taryba išvyko iš šių diskusijų. Taryba yra baili ir neturi drąsos spręsti šią problemą, kuri yra žmogaus teisių apsaugos klausimas.

Charles Tannock, ECR frakcijos vardu. – Pone pirmininke, Tibeto žmonių ir jų žymios budizmo kultūros likimas yra labai svarbus visiems mums šiame parlamente, kurie tiki žmogaus teisėmis.

Nuo tada, kai komunistų pajėgos prieš 61 metus užėmė valdžią Kinijos Liaudies Respublikoje (KLR), tibetiečiai susiduria su nuolatine sistemine jų unikalų gyvenimo būdą priespauda. Masinė hanių kinų migracija ir kalnų geležinkelio nutiesimas į Lasą dar labiau suveržė Pekino gniaužtus Tibeto atžvilgiu.

Tuo metu būdamas tremtyje Indijoje, Dalai Lama tęsia savo taikią kampaniją, norėdamas pabrėžti padėtį, su kuria susiduria jo žmonės. Uigūrų džihadistai taip pat pasinaudojo neseniai vykusiais neramumais Tibete ir kurstė smurtą prieš Kinijos vyriausybę.

Tibetui reikėtų suteikti didžiausią įmanomą autonomiją ir žinome, kad tai yra įmanoma laikantis „vienos valstybės, dviejų sistemų“ principo, kuris taikomas ne tik Hong Kongui, bet ir Makao regionui, taigi kodėl jo negalima taikyti Tibetui?

Pekinas neabejotinai atmes mūsų nuogastavimus, pareikštus šiame parlamente, kaip nepateisinamą kišimąsi į jų vidaus reikalus, tačiau naujas ir laisvesnis KLR požiūris į Tibetą galėtų duoti naudos Kinijos vidaus saugumui ir jos įvaizdžiui pasaulyje.

Taip pat norėčiau prisidėti prie tų, kurie stipriai smerkia faktą, kad čia nedalyvauja Taryba ar Tarybai pirmininkaujanti Ispanija ir vyriausioji įgaliojtinė užsienio reikalams.

Oreste Rossi, EFD frakcijos vardu. – (IT) Pone pirmininke, ponios ir ponai, mane apstulbino Komisijos nario M. Šefčovičiaus ką tik pasakyti žodžiai, kad mes gerbiame Kinijos teritorinį vientisumą. Tai reiškia, kad Komisija pripažįsta Kinijos teisę okupuoti Tibetą, ir tai yra labai svarbus klausimas.

Nors Tibeto žmonėms yra nuolat grasinama, 2008 m. Memorandume ir šiais metais prie jo pridėtuose pranešimuose Dalai Lama patvirtino savo pasiryžimą siekti ne Tibeto atsiskyrimo ir nepriklausomybės, o veiksmingos Tibeto žmonių autonomijos laikantis Kinijos Liaudies Respublikos konstitucijos, t. y. vykdyti kompromisinę užuojautą ir taika paremtą abiem pusėms naudingą politiką, skirtą išsaugoti Tibeto kultūrą.

Tibeto žmonės tikisi atsakymo iš Kinijos vyriausybės; pvz., diskusijų su Dalai Lamos atstovais ir pritarimo Jungtinių Tautų vyriausiojo įgaliojtinio žmogaus teisėms reikalavimui nusiųsti delegaciją ir atskleisti žiaurią tikrovę.

Europos Parlamentas taip pat turėtų klausytis Tibeto bendruomenės. Stiprindamas nacionalines sinergijas, jis galėtų bandyti sukurti Europos koordinavimo tinklą Tibeto žmonėms, kurių atžvilgiu, jei tarptautinė bendruomenė nesiims tvirtų veiksmų, kyla sunaikinimo pavojus.

PIRMININKAVO: S. KOCH-MEHRIN*Pirmininko pavaduotoja*

Edward McMillan-Scott (NI). – Ponia pirmininke, Tibetas yra graži šalis, o jos žmonės pamaldūs, kantrūs ir gyvena priespaudoje – ko gero, jie patiria didžiausią Kinijos priespaudą visame tame regione. Manau, kad šio vakaro diskusijos rodo visišką nuomonių parlamente sutapimą, pvz., dėl to, kad ES turėtų paskirti specialų koordinatorių Tibetui.

Įvykiai verčia mus šiame parlamente priimti kai kuriuos sprendimus. Šią savaitę iš Kinijos pasitraukė Google. Nuolat matome žmogaus teisių problemas Kinijoje, pvz., be žinios dingio krikščionis žmogaus teisių teisininkas Gao Zhisheng.

Dėl visų šių dalykų privalome skirti dėmesį Kinijai ir, tiesą pasakius, Tibetui, ir norėčiau pažymėti, kad atsižvelgiant į tai, kad gegužės mėn. Šanchajuje bus atidaryta pasaulinė paroda „Expo“, visi verslu Kinijoje užsiimantys žmonės turėtų laikytis Jungtinių Tautų Pasaulinio susitarimo, po kuriuo padėta jau daugiau kaip 4000 parašų.

Galiausiai norėčiau pasakyti, kad jei ES nepaskirs specialaus koordinatoriaus, manau, kad Europos Parlamentas turėtų paskirti pranešėją dėl Tibeto.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Ponia pirmininke, Tibeto ir tibetiečių klausimas, deja, ir toliau yra didelė problema. Padėtis nėra tokia bloga, kokia ji buvo prieš dvejus metus, kai tibetiečių sukilimo metines lydėjo žiaurus persekiojimas, žudymai ir kankinimai. Kita vertus, negalime sakyti, kad padėtis yra gera. Prieš keletą dienų buvo suimta keletas mokinių už bandymą švęsti sukilimo Gansu'oje ir Kanlhoje metines. Tibetiečiams draudžiama daryti bet ką, kad išsaugotų savo pačių kultūrą, tapatybę ir religiją.

Kinijos valdžia sako, kad Dalai Lama yra privatus asmuo. Tai man primena Lenkijos komunistų pastangas, kurie prieš 25 metus tą patį sakė apie Lechą Wałęsą. Tikiuosi, kad tibetiečių kova baigsis taip pat sėkmingai, kaip ir lenkų, ir kad ir ši kartą nugalės teisybė. Šiandien Dharamsaloje prasideda 21–asis tibetiečių Kinijos ir Tibeto derybų darbo grupės posėdis. Tai yra institucija, kurios veiklą remia tremtyje esanti Tibeto vyriausybė ir kurios siekis yra padėti deryboms.

Man atrodo, kad ir Europos Sąjunga turėtų imtis veiksmų, kad užtikrintų tikrą dialogą. Kartais skundžiamės, kad nedaug ką galime padaryti, tačiau šiuo atveju galime imtis specialių priemonių, kaip jau šiandien buvo čia sakta. Būtent todėl svarbu, kad čia dalyvautų Taryba, nes mūsų prašymai skirti Tarybai, kuri skiria specialius koordinatorius. Aš irgi prisidedu prie šio prašymo, nes šis prašymas daug kartų buvo pakartotas Europos Parlamento rezoliucijose dėl Tibeto – prašymas dėl specialaus koordinatoriaus, kuris darytų tikrą įtaką tibetiečių ir kinų dialogui.

Dar vienas dalykas: negaliu suprasti, kaip nutiko, kad 2014 m. Kinija vėl rengs dar vienas Olimpines žaidynes – Jaunimo Olimpines žaidynes – nors negalime priversti Kinijos padaryti pažangos žmogaus teisių srityje. Tai tikrai liūdina.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Ponia pirmininke, esu įsitikinęs, kad mes per daug paprastai įsivaizduojame Tibete vykstančius procesus. Toje zonoje modernizavimo procesas vykdomas, tačiau pasakyta kritika pagrįsta. Akivaizdu, kad vienintelis ilgalaikis sprendimas gali būti tik autonomija – išplėsta, tikra autonomija. Kaip pabrėžiau per mūsų Europos Parlamento delegacijos vizitą Pekine, remiantis metodu „viena valstybė dvi socialinės sistemos“, tokią autonomiją galima vystyti laikantis panašaus „viena valstybė, dvi religinės sistemos“ metodo.

Nepakanka kritikuoti. Kinija būtų atvira dialogui, atvira oficialaus Europos Sąjungos atstovo, kuriuo gali būti Romano Prodi, ar Benita Ferrero-Waldner, ar Margot Wallström, tarpininkavimui tarp Dalai Lamos ir Pekino vadovų. Būtų gerai, jei Komisija, Catherine Ashton ir Taryba apie tai išsamiai pagalvotų. Nors kalbame apie Kinijos santykius, bet ar mano kolegos, Parlamento nariai, žino, kad Taryba per visą savo istoriją niekuomet į darbotvarkę nebuvo įtraukusi Europos Sąjungos ir Kinijos santykių klausimo? Dėl šio klausimo nebuvo diskutuojama ir Užsienio reikalų ministrų taryboje. Taigi norint, kad mums pasisektų, nepakanka tik kritikuoti Tibeto klausimu. Mums reikia supratimo ir tarpininkavimo.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Ponia pirmininke, labai apgailestauju, kad šios svarbios ir reikalingos diskusijos vyksta nedalyvaujant C. Ashton – tai yra labai svarbu, o gal turėčiau sakyti, kad tai – nesvarbu. Ji būtinai turėtų šiandien čia būti ir dalyvauti ne tik teatrinškuose pasirodymuose, kaip darė vakar, kai kalbėjo

su šešių komitetų nariais apie savo planus dėl Europos išorės veiksmų tarnybos. Juk Tibetas irgi – svarbus klausimas. Dėl Tibeto galime sutikti, ar nesutikti, tačiau C. Ashton tikrai turėtų čia būti.

Manau, kad tai rodo, jog Europos Sąjunga nori nusiplauti savo rankas, nes taip lengviau, nes, tiesą pasakius, daugelis valstybių narių, kurių atstovai yra šio Parlamento nariai, nori plėtoti verslą su Pekinu ir joms nebūtų patogu pareikšti savo nuomonę ar kalbėti apie Kiniją. Šiandien C. Ashton – kaip Pontijus Pilotas, kuris nusiplovė savo rankas. Tai trikdė.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Ponia pirmininke, pastaruoju metu vis girdime apie rimtus žmogaus teisių pažeidimus, kankinimus, savavališkus suėmimus ir kalinimą be teismo Tibete.

Atrodo šiek tiek keista, kai Kinijos 50 metų valdymo Tibete išskilmės naudojamos skatinti požiūriui, kad Himalajų regionas išlaisvintas. Tai dar kartą rodo, kad istoriją rašo nugalėtojai ir visuomet padaromi dideli išradimai, norint pateisinti karinius veisimus. Toks pat menas naudojamas Irake ir Afganistane, tai – menas, kuriame Jungtinės Valstijos remia ir kelios šios Sąjungos valstybės narės.

Nepaisant to, mano nuomone, privalome ir toliau stengtis, kad spresdavoje esančios mažumos, pvz., tibetiečiai, uigūrai ir mongolai, gyventų geresnėmis sąlygomis. Nepakanka, kad mažumų teisės būtų vertinamos ir pateikiamos tik kaip folkloriniai užsienio turistams skirti vaidinimai.

Tikiu tuo, kad per pastaruosius kelerius metus Kinija išleido maždaug 15 mlrd. EUR regionui vystyti, o tai, kad rengdamasi 2008 m. Olimpinėms žaidynėms, Kinija teigė, kad nori diskutuoti, rodo, kad tarptautinis spaudimas gali duoti puikių vaisių.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) F. Kaczmarek prieš tai kalbėjo apie 2008 m. protestus.

Nuo to laiko praėjo dveji metai, o mes net nežinome, kiek žmonių buvo sulaikyta, kiek suimta ir, vėliau, kiek žmonių buvo paleista.

Tačiau žinome, ką tie žmonės veikė: jie dalyvavo taikioje demonstracijoje, mojavo Tibeto vėliavomis ar dalijo lankstinukus.

Šokiruoją, kad praėjus dvejiems metams po šių protestų, tiksliai nežinome, kiek iš tų žmonių buvo komunistų partijos įvelti į veiksmus ir nubausti. Tiesą pasakius, esu susirūpinęs dėl Kinijos komunistų partijos kišimosi į nepriklausomą teisingumo sistemos veikimą, reikalaujant žmonių suėmimų ir skubių nuosprendžių. Nacionalinis saugumas negali būti naudojamas kaip pretekstas nesilaikyti pagrindinių piliečių teisių.

Taip pat norėčiau pasinaudoti šia galimybe ir pabrėžti tai, kad reikia patvirtinti bendrą Europos poziciją dėl žmogaus teisių ir mažumų apsaugos Kinijoje.

Jei mums nepavyks patvirtinti tokios pozicijos, žinome, kas nutiks. Jau anksčiau matėme, kaip Kinijos komunistų lyderiai bandė gąsdinti ES valstybes nars atskirai.

Norėčiau baigti pakartodamas poziciją, kurią jau sakiau sausio mėn. plenarinėje sesijoje, t. y. dialogas dėl žmogaus teisių – priemonė, kuri pasirodė esanti neveiksminga ir nepakankama. Manau, kad šį klausimą reikia spręsti aukščiausio lygio susitikimuose. Tiesą pasakius, Catherine Ashton vakar per Užsienio reikalų komiteto susitikimą pripažino, kad reikia persvarstyti metodą, grindžiamą dialogais dėl žmogaus teisių. Šiuo požiūriu pritariu vyriausiajai įgaliotinei.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Ponia pirmininke, galiu suprasti, kodėl verslas ir privačios įmonės pelną vertina labiau nei pagarbą žmogaus ir piliečių teisėms. Netgi galiu suprasti, kodėl taip elgiasi atskiros valstybės, tačiau negaliu suprasti, kodėl taip daro Europos Sąjunga, nes Europos Sąjunga buvo sukurta remiantis vertybėmis, kurias šiandien vadiname Europos vertybėmis.

Kokia Europos Sąjungos reakcija į tuos įvykius, kuriuos dabar aptariame? C. Ashton nedalyvavimas – apie tai jau kalbėjome – Tarybos išvykimas kaip tik tuo metu, kai pradėjome diskutuoti dėl Tibeto ir, galiausiai, Komisijos nario įžanginė kalba.

Pone M. Šefčovičia, sakėte, kad kreipėtės į abi puses, ragindamas vykdyti dialogą. Jūs juokavote? Ar iš tiesų norėjote kreiptis į Tibeto atstovus dėl šio dialogo? Man susidarė įspūdis, kad jie nori tokio dialogo. Jei turite drąsos, prašom kreiptis būtent į Kinijos valdžios institucijas, nes būtent jos neleidžia vyksti šiam dialogui.

Tunne Kelam (PPE). – Ponia pirmininke, Tibetas ir jo kultūrinis palikimas – mūsų bendras turtas. Esame bendrai suinteresuoti, kad Tibeto tapatybė, religija ir kalba būtų saugomos ir vystomos sudarant pačias geriausias įmanomas sąlygas.

Deja, taip nevyksta. Prisidengus pramonės vystymu, vykdomas kultūrinis genocidas ir tibetiečiai greitai gali tapti mažuma savo pačių namuose. Tam galima užkirsti kelią tik jiems suteikus tikrą autonomijos statusą. ES gali būti įtakinga, jei prisidėtų prie nešališko ir konstruktyvaus dialogo, kuriame būtų gerbiamos abi pusės, pradėjimo.

Komisijos nary, norėčiau pažymėti jūsų pareiškimą, kad Tibetas – mūsų teisėtas rūpestis. Esant tokiam dialogui ir atvėrus Tibetą užsienio žiniasklaidai ir JT žmogaus teisių ekspertams, Kinijos vyriausybė laimėtų labai daug ne tik vidaus politikoje, bet, svarbiausia, ir tarptautiniu lygiu. Kinija tikrai gali tapti didžia, jei ji ims gerbti savo mažumas. Kaip geros valios ženklas, Dalai Lamai, kurio valdžia pripažįstama visame pasaulyje, turėtų būti leista aplankyti savo tėvynę.

ES turėtų visapusiškai pasinaudoti Lisabonos sutartimi aktyviai solidarizuodamasi – ir imdamasi konkrečių veiksmų – su tautos, kurios gyvimui iškilęs pavojus ir kurios teisė į autonomiją ir savo kultūros išsaugojimą yra žiauriai suvaržyta, likimu. Pritariu minčiai, kad C. Ashton turėtų susitikti su Dalai Lama ir kad ES, galiausiai, turėtų skirti specialų atstovą Tibetui.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Kovo 10 d. minėjome 51–ąsias Tibeto sukilimo metines ir antrąsias protestų metines – ir sukilimą, ir protestus žiauriai numalšino Kinijos ginkluotosios pajėgos.

Pagrindinė problema – Kinijos nenoras kalbėti su Tibeto mažumos teisėtais atstovais ir bandymas laipsniškai asimiliuoti ir sunaikinti Tibeto kultūrą ir religiją. Asmeniškai pats žinau, ką gali bedieviškas ir materialistinis komunistinis režimas. Vienai seniausių kultūrų ir vienai seniausių religijų, išgyvenusioms tūkstančius metų, kilo didelis pavojus. Pasaulio visuomenė negali toliau tylėti. Pats esu Tibeto draugų Europos Parlamente grupės narys. Tokios grupės dabar veikia daugelyje pasaulio parlamentų, pvz., JAV, Vokietijoje, Australijoje, Indijoje, Čekijos Respublikoje ir kitur.

Didžiojoje galėdamas pranešti, kad nuo kovo 9 d. Tibeto draugų grupės nariai pradės veiklą Slovakijos Respublikos Nacionalinėje taryboje. Tvirtai manau, kad kartu galime padėti išspręsti Tibeto klausimą, tarpininkaudami deryboms tarp Kinijos atstovų ir Jo Šventenybės, 14–ojo Dalai Lamos. Tai taip pat tinkamas būdas sėkmingai užbaigti ir išspręsti Tibeto pabėgėlių klausimą, kurių dauguma gyvena sudėtingomis sąlygomis kaimyninėse valstybėse. Kreipiuosi į Komisiją, ragindamas savo programose nepamiršti šios smarkioje priespaudoje gyvenančios žmonių grupės.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Ponia pirmininke, optimistiškai žiūrime į šios dienos diskusijas, nes man atrodo, kad matome pakankamai aukštą vienbalsiškumo lygį. Kita vertus, tiesą pasakius, čia jau buvo labai daug diskusijų ir mes mokame labai gerai kalbėti. Nenoriu rodyti švento pykčio, nes esu veidmainis, kaip ir beveik visi čia esantys. Veidmainis, priklausantis nuo pigių prekių iš Kinijos. Tačiau galbūt dabar galėtume rasti pakankamai savigarbos ir prabilti kategoriškai ir paprieštarauti tam tikriems dalykams ir gerbti mums brangius idealus.

Turbūt pirmas ir svarbiausias žingsnis yra tai, apie ką čia jau buvo kalbėta. Turiu omenyje specialaus koordinatoriaus Tibetui paskyrimą. Žmogaus, kuris vadovautų šiam visam procesui, kuris mūsų vardu prisiimtų atsakomybę už iššūkius, susijusius su Tibeto problema, kad nestovėtumėme nuošaly, o tvirtai ir ryžtingai pasakytumėme, kad žmogaus teisės ir pilietinės laisvės mums svarbios. Padarykime tai. Padarykime tai dabar.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Ponia pirmininke, šios dienos čia vykstančios diskusijos dėl Tibeto yra teisingumo ir atsakomybės klausimas. Todėl nepritariu tiems, kas mano, jog šis klausimas „nekelia susirūpinimo“.

Dėl šio klausimo pranešimus teikiame jau daug metų, tačiau man susirūpinimą kelia tai, kad matau, jog nepaisant Tibeto delegacijos ir ypač Dalai Lamos dedamų milžiniškų pastangų skatinti dialogą, priartėti prie Kinijos valdžios institucijų, rasti sąžiningą ir ilgalaikį konflikto sprendimą, dėl Kinijos valdžios institucijų veiksmų visi šie procesai nuolat blokuojami.

Mes Europos Sąjungoje negalime taikstyti su šiuo žaidimu, tuo labiau negalime jo skatinti. Todėl manau, kad labai svarbu dar kartą jums priminti ne tik apie šių diskusijų svarbą ir aktualumą, bet ir tai, kad vienintelė kliūtis ieškant sprendimo – Kinija.

Taip pat šiuo požiūriu privalome pateikti aiškią poziciją. Jei Europos Sąjunga nori būti nuosekli, sakydama, kad yra įsipareigojusi laikytis žmogaus teisių, ji privalo patvirtinti, jog prisiims su tuo susijusias verslo ir ekonomikos išlaidas. Kitaip jokie veiksmai žmogaus teisių srityje nebus patikimi.

László Tőkés (PPE). – Ponia pirmininke, kovo 10 d. šventėme 51–ąsias visuotinio sukilimo Tibete metines. Nuo to laiko pasiryžęs nuosekliai ir nuolat siekti tikros autonomijos savo žmonėms, Dalai Lama rodo pasauliui, kaip siekti demokratijos nesmurtinėmis priemonėmis.

Mes, europiečiai, ir toliau mokomės iš Jo Šventenybės Dalai Lamos. Pastaruoju metu jis paskelbė apie savo solidarumą su etnine uigūrų mažuma ir stojo į pusę, kurią remia Aung San Suu Kyi ir kiti demokratiški disidentai. Čia, Europos Parlamente, esame įsipareigoję užtikrinti žmogaus ir mažumų teisių apsaugą visame pasaulyje.

(Pirmininkė nutraukė pranešimą)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Ponia pirmininke, iš karto kreipsiuosi į Komisijos narį, prašydamas paaiškinimo. Man atrodo, kad Tibetas – okupuota teritorija ir manau, kad daug kitų narių šiame Parlamente pritaria tokiam požiūriui. Netgi jūs, Komisijos nary, negalite anuliuoti ir nepaisyti tarptautinės teisės. Manau, kad šie klausimai iš tiesų rūpi kiekvienam europiečiui. Visi žino apie sielvartą ir kultūrinį genocidą Tibete, visi dėl to užjaučia, todėl yra tik vienas teisingas klausimas, kurį reikia užduoti: kur yra ES? Esame labai greitai teisti mažas valstybes, padariusias nusižengimus. Reaguojame tvirtai ir nuosprendį dėl mažų valstybių priimame labai greitai. Tačiau kai reikia priimti sprendimą dėl didelių, ekonomiškai stiprių valstybių, pvz., Kinijos, tampame labai politiškai atsargūs. Ir politikos, ir diplomatijos prasme lipame ant kiaušinio lukšto. Kai užsipuolame nedidelius pažeidėjus ir užmerkiame akis prieš Kiniją, tai nėra nei drąsos, nei tvirtybės ženklas. Taip pat atrodo, kad negalime spausti Kinijos per vystymosi pagalbos milijonus. Todėl tikiuosi, kad vyriausioji įgaliotinė...

(Pirmininkė nutraukė pažeidimą)

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Esu vienas iš tų, kurie neseniai turėjo galimybę lankytis Tibete.

Tibetą pasiekė tam tikra pažanga, tačiau dėl tos pažangos nutiko daugiau blogų dalykų nei gerų, nes buvo sulaužytos tradicinės kultūrinės vertybės, sumenkinta tradicinė Tibeto architektūra ir Tibeto dvasiniam gyvenimui uždėtas modernus įvaizdis. Buvo užterštos upės ir atsirado Tibeto kraštovaizdį niokojantys greitkeliai.

Tačiau Tibete yra šiokia tokia pažanga. Negalime to paneigti ir manau, kad kartu su mūsų reikalavimais Kinijai ir lūkesčiais iš jos turėtume teikti reikalavimą, kad iš šios pažangos naudą gautų ir Tibetas, ir kad gyvenimas ten nebūtų toks, kaip muziejuje.

Maroš Šefčovič, Komisijos narys. – Ponia pirmininke, manau, kad šios dienos diskusijos dar kartą aiškiai parodė, kad padėtis Tibete mums kelia nerimą. Manau, kad pranešimuose buvo pabrėžta, kad toks susirūpinimas yra tikras ir teisėtas net praėjus jau daugiau kaip 50 metų po 1959 m. kovo 10 d. Tibeto sukilimo. Be to, mūsų diskusijoje buvo pabrėžta, jog būtina abiem šalims skubiai atnaujinti dialogą.

Galiu jus informuoti, kad Europos Sąjunga džiaugiasi dėl Dalai Lamos ir Kinijos vyriausybės atstovų dialogo, kuris vėl buvo pradėtas iš naujo 2002 m. rugsėjo mėn., atnaujinimo. Nuo to laiko remiame šį dialogą ir tikimės, kad šis procesas duos teigiamų rezultatų ir leis išspręsti likusias problemas taikiai ir Tibetui tvariu būdu.

Savo politiniame dialoge ir kitaip bendraudami su Kinija, ES atstovai nuolat skatina Kiniją pragmatiškai panaudoti šį procesą, kad būtų išspręstos visos likusios su Tibetu susijusios problemos. Nors Kinija mano, kad tai – jos vidaus reikalas, ji atsižvelgė į ES nuomonę ir nuogąstavimus ir informavo ES apie savo pačios požiūrį į šį klausimą.

Turiu pabrėžti, kad ES taip pat kelia žmogaus teisių Tibete klausimą savo politiniame ir žmogaus teisių dialoge su Kinija. Be to, ES nuolat pabrėžia, kad jai labai svarbu, jog būtų gerbiama žodžio ir religijos laisvė Tibete.

Atidžiai sekėme paskutinius šio dialogo pokyčius – Kinijos vyriausybės ir Dalai Lamos atstovų dialogas vyksta. Galiu jus informuoti, kad praėjusį mėnesį mus abi pusės informavo apie paskutinį pokalbį raundą ir dar kartą juos paskatinome siekti esminės pažangos.

Baigdamas noriu pasakyti, kad esu įsitikinęs, kad šios dienos diskusijos patvirtino, kad esame įsipareigoję dalyvauti su Kinija sprendžiant šį klausimą ir kartu dirbti, siekiant pažangos gerbiant žmogaus teises ir laisves Tibete.

Pirmininkė. – Diskusijos baigtos.

Raštiški pareiškimai (Darbo tvarkos taisyklių 149 straipsnis)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), raštu. – (PL) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, prieš dvejus metus Lasoje taikiai protestavo vienuoliai, tačiau Kinijos valdžios institucijos į tai atsakė policijos ir kariuomenės smurtu. Buvo nužudyta dešimtys civilių ir keli šimtai buvo sužeista. Nuo to laiko tibetiečiai surengė daugiau nei 200 taikių protestų, kuriuose dalyvavo įvairios socialinės grupės, įskaitant mokytojus, studentus ir intelektualus.

Per praėjusią parlamentinę kadenciją Europos Parlamentas patvirtino aštuonias rezoliucijas dėl Tibeto ir šiuo klausimu diskutavo tris kartus. Šių pastangų rezultatai vis dar nepatenkinami. Neseniai Kinijos valdžios institucijos sulaukė Machu regiono mokyklos 30 mokinių, kurie kovo mėn. pradžioje per antrąsias Lasos įvykių metines dar kartą pareiškė savo įsitikinimus ir pradėjo taikų protestą. Greičiausiai, apie daug panašių incidentų nesame net girdėję.

Todėl siūlau šią problemą įtraukti į Sąjungos vyriausiosios įgaliotinės užsienio reikalams ir saugumo politikai atsakomybę ir nagrinėti plačiau. Po to būtų specialūs veiksmai ir, tikiuosi, matomi rezultatai. Dėkoju už dėmesį.

Danuta Jazłowiecka (PPE), raštu. – (PL) Šiandien žiniasklaidoje yra daug informacijos apie Kiniją. Pranešimuose, straipsniuose ir knygose nepaliaujamai rašoma apie Kinijos vystymąsi ir modernizavimą ir apie ten vykstantį ekonomikos stebuklą. Be to, pastaruoju metu žiniasklaidoje rašoma ir apie Tibetą.

Neseniai Amerikos žurnalo „Newsweek“ straipsnyje buvo teigiama, kad „Kinija daro daug gero tibetiečiams“, nes ji padeda vienam skurdžiausių pasaulio regionų pakilti iš atsilikimo. Pranešime kalbama apie Kinijos investicijas į transportą ir telekomunikacijų infrastruktūrą, švietimą, sveikatą, prieigą prie vandens ir elektrą. Taigi atrodo, kad pradeda veikti prezidento Hu Jintao planas, t. y. gerinant tibetiečių pragyvenimo lygį stengtis juos priversti atsakyti savo kalbos laisvės, religijos laisvės ir autonomijos siekiu. Tačiau, ar gali tokia strategija būti sėkminga?

Prieš dvejus metus per sukilimo prieš Kiniją metinių minėjimą kilę neramumai ir prieš dvi savaites įvykę įvykiai labai aiškiai parodė, kad tibetiečiai jaučiasi persekiojami savo pačių krašte. Mano pačios šalies istorija moko mane, kad už laisvę ir orumą verta kovoti bet kokia kaina. Ekonominiai interesai negali tapti priežastimi pamiršti persekiojamuosius ir kenčiančiuosius.

Man atrodo, kad Europos Parlamentas – įstaiga, galinti ypatingai tvirtai paraginti gerbti tibetiečių teisę išsaugoti savo tapatybę. Čia mes atstovaujame Europos Sąjungos žmonėms ir jų vardu turėtume solidarizuotis su tibetiečiais.

Csaba Sógor (PPE), raštu. – (HU) 1959 m. kovo 10 d. Tibeto žmonės apimti revoliucinės nuotaikos apgynė savo lyderį, tačiau jų pradinį entuziazmą negailestingai sutriuškino Kinijos komunistinio režimo „taikus išlaisvinimas“, pareikalavęs kelių tūkstančių civilių aukų. Nuo to laiko tibetiečiams neleidžiama laisvai minėti tos dienos. Panaši istorija labai gerai žinoma Rytų Europoje, iš kur esu aš. Nors čia atrodo, kad padarėme galą panašiai komunistinės sistemos veiklai, manau, kad turime nepamiršti pamokų: visų žmonių istorijoje yra įvykių, kuriuos minėti neturėtų būti draudžiama. Tačiau tai, apie ką mes kalbame, yra kai kas daugiau. Būdamas tautinės mažumos atstovas, užjaučiu Tibeto žmones dėl jų padėties ir raginu savo kolegas Parlamento narius savo balsais paremti Tibeto pastangas taikiai siekti autonomijos.

15. Vienos minutės pasisakymai svarbiais politiniais klausimais

Pirmininkė. – Kitas klausimas – vienos minutės pasisakymai pagal Darbo tvarkos taisyklių 150 straipsnį.

150 straipsnyje nustatyta, kad šiam klausimui galime skirti ne daugiau kaip 30 minučių. Gavome daugiau negu 74 prašymus kalbėti šiuo klausimu. Akivaizdu, kad tai neįmanoma. Trisdešimt minučių ir 74 pranešėjų po vieną minutę – tai neįmanoma.

Todėl pirmą kartą iš anksto atrinkome Parlamento narius, kuriems bus suteiktas kalbėjimo laikas: naudojome aiškius kriterijus, t. y. dabar žodis bus suteiktas kitose diskusijose su vienos minutės pasisakymais žodžio prašiusiems, tačiau galimybės kalbėti negavusiems nariams, jei įmanoma, o jau kalbėjusiems kitose diskusijose žodis nebus suteiktas.

Visi, kam nebuvo suteiktas kalbėjimo laikas, apie tai buvo iš anksto informuoti el. paštu. Todėl jiems nereikia čia būti ir veltui laukti savo kalbėjimo laiko. Tikiuosi, kad tai suprantate. Tai buvo vienintelis būdas sudaryti sąlygas diskusijai vykti tvarkingai.

Todėl tie, kuriems buvo suteiktas kalbėjimo laikas, gali iš karto ir pradėti.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Ponia pirmininke, balandžio 11 d. Sudanas ketina išrinkti prezidentą, parlamentą ir regionines asamblėjas. Tai – pirmieji rinkimai Sudane per 24 metus; įvykius šioje šalyje sekame labai susidomėję.

Tarptautinis baudžiamasis teismas Hagoje už nusikaltimus žmonijai išdavė arešto orderį Sudano prezidentui Omarui Hassanui Ahmadui al-Bashirui, kuris užėmė valdžią per *a coup d'état*. Visi žinome, kaip Sudanas kentėjo per jo smurtinį valdymą. Vien tik per kelis pirmuosius šių metų mėnesius pietų Sudane buvo nužudyta daugiau nei 400 žmonių. Sudėtinga pasakyti, kiek laisvi bus rinkimai. Pirmadienį O. al-Bashir pagrasino išsiųsti tarptautinius rinkimų stebėtojus. Jis pasakė, kad jei jie kišis į Sudano reikalus, jis nukapos jiems pirštus.

Žinome, kad Sudanui reikia pagalbos. Praėjusį sekmadienį Tarptautinėje pagalbą teikiančių valstybių konferencijoje Kaire Egipto atstovas pasakė, kad pasaulio valstybės turės rasti šiek tiek daugiau nei 1,4 mlrd. EUR Sudano Darfūro regionui atstatyti. Tikiuosi, kad rinkimai Sudane leis ...

(Pirmininkė nutraukė pranešimą)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Pastaruoju metu garsiai kalbama apie Europos Sąjungos ekonomikos atsigavimą, tačiau daugelyje valstybių narių krizės pabaigos dar nematyti. Viešoje erdvėje kalbos apie krizę apsiriboja viešųjų finansų būkle, nors labai sparčiai augantis nedarbas, kai kuriose rytų Europos Sąjungos valstybėse narėse jau pasiekė kritinę ribą. Keista girdėti Europos Sąjungos ir Europos Parlamento aukštų pareigūnų žarstomas pagyras toms vyriausybėms už puikų darbą, nors kas mėnesį tose šalyse bedarbių skaičius katastrofiškai auga, socialinės garantijos mažinamos, o žmonių skaičius gyvenančių žemiau skurdo ribos didėja. Tų šalių žmonės nebesupranta, kokią – skurdo mažinimo ar skurdo didinimo politiką – vykdo Europos Sąjunga socialinėje srityje. Manau, kad vyriausybės, nesugebėjusios išspręsti bent jau nedarbo stabilizavimo problemos, neturėtų būti giriamos. Europos Komisija turėtų prisiimti didesnę atsakomybę ir atsakingai prižiūrėti nacionalinių vyriausybių krizių valdymo planų įgyvendinimą, ypač socialinių reformų srityje, ir vertinti tokių reformų pasekmes žmonėms.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, į Italijos parlamentą buvo išrinkti 16 už įvairius nusikaltimus nuteisti asmenys, o per praėjusius Europos rinkimus Italija išrinko tris teistus Europos Parlamento narius.

Joks įstatymas Europoje nedraudžia teistiems ar tolesnių teisinių procedūrų laukiantiems asmenims dalyvauti rinkimuose; šie klausimai sprendžiami pagal valstybės narės nuožiūrą. Italijos piliečiai parengė programą „Švarus parlamentas“. Todėl raginame Konstitucinių reikalų komitetą pakeisti įstatymą dėl atstovų į Europos Parlamentą rinkimo pagal visuotinę rinkimų teisę ir nustatyti sąlygą, kad norint kandidatuoti į Europos Parlamentą, privaloma neturėti jokių baudžiamųjų nuosprendžių, įskaitant negalutinius.

Praėjusios parlamentinės kadencijos Konstitucinių reikalų pirmininkas J. Leinen ėmėsi šio klausimo, tačiau viskas buvo palikta jo pasekėjui C. Casiniui, kuris jau pareiškė, kad Konstitucinių reikalų komitetas to nedarys.

Norėtume pabrėžti ne tik tai, kad už šį klausimą atsakingas Konstitucinių reikalų komitetas, bet ir tai, kad Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 223 straipsnyje (anksčiau buvusiame 190 straipsnyje) nustatyta, kad Europos Parlamentas turėtų įgyvendinti bendrą rinkimų procedūrą visoje Europos Sąjungoje.

Catherine Grèze (Verts/ALE). – (FR) Ponia pirmininke, civilinės aviacijos institucijos Hondaribijos oro uostą vertina kaip vieną pavojingiausių šalyje. Jo kilimo ir leidimosi takai yra virš Hendaye ir Irūno miestų centrų, taip pat nepaisoma Prancūzijos ir Ispanijos sutarties, kurioje nustatytas leidžiamų skrydžių skaičius. Be to, planuojamas oro uosto išplėtimas, nepaisant paupio gyventojų ir abiejų valstybių išrinktų atstovų, kurie jau prieštarauja ir dabartinio eismo lygio išlaikymui, nuomonės.

Ar Europos Komisija pritaria Chingoudy įlankos saugomų gamtos zonų, t. y. Ramsaro konvencijos teritorijos ir „Natura 2000“ teritorijos, kurių atkūrimą finansavo pati Komisija, naikinimui?

Be to, baskų euromieste Bayonne-San Sebastián yra nevisiškai išnaudojamas tarptautinis oro uostas, esantis toli nuo pažeidžiamų gamtinių zonų. Ar nebūtų geriau pagerinti Biarritze teikiamas paslaugas, įdiegiant neteršiančias transporto formas? Norėčiau žinoti, kokių priemonių pirmininkas ketina imtis dėl minėto išplėtimo.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Ponia pirmininke, norėčiau iškelti Rusijos žurnalisto Maximo Zuevo nužudymo klausimą. M. Zuev buvo nužudytas maždaug prieš savaitę Kaliningrade. Jis buvo gerai žinomas žurnalistas ir tinklaraščių rašytojas. Tai ne pirmas žurnalisto nužudymo atvejis Rusijoje. Nuo 2000 m. buvo bent tuzinas tokių atvejų. Tai nerimą keliantis reiškinys, nes žinome, kad jei nėra žodžio laisvės ir jei žurnalistai negali dirbti, nėra visiškai jokios laisvės ir jokios demokratijos. Mūsų dialoge su Rusija visuomet turėtume į tai atkreipti dėmesį.

Tikiuosi šiais metais Europos Parlamente surengti seminarą, jei gausiu savo delegacijos Rusijai ir Užsienio reikalų komiteto pritarimą. Manau, kad mes visi įvairiu lygiu kalbėdami su Rusijos partneriais turėtume pabrėžti, kad žiniasklaidos žodžio laisvė ir žurnalistų laisvė dirbti savo darbą – Rusijos ir Europos Sąjungos dialogo ir laisvės pagrindas.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Ponia pirmininke, norėčiau pranešti apie tai, kad neseniai paskelbtuose straipsniuose skelbiama, jog JAV viešieji kaltintojai pateikė kaltinimus Vokietijos bendrovei „Daimler“ dėl užsienio šalių pareigūnų papirkinėjimo siekiant laimėti ir pasirašyti vyriausybinis užsakymus. Kaltinamajame rašte teigiama, kad bendrovė dalyvavo ilgą laiką trukusiame kyšininkavimo procese. Tokia pat problema kilo su bendrove „Siemens“, kuri taikė tokią pačią praktiką ir papirkinėjo trečiųjų šalių vyriausybes, siekdama laimėti užsakymus iš viešųjų užsakovų – toks skandalas dar vis matomas Graikijoje.

Todėl kartu su finansų krize patiriame ir moralinę krizę. Iki šiol Vokietijos vyriausybė nepersekiojo kyšininkavimo už savo šalies ribų ir apsimetinėjo, kad ji nieko nežino apie tokius veiksmus. Galiausiai, užuot ėmusi veiksmų, užuot pradėjusi veiksmus Sukčiavimo prevencijos komitete, Europos Komisija negina teisėtumo ir daugeliu atvejų, nesaugo Europos piliečių pinigų.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Ponia pirmininke, privalau pranešti, kad šią naktį 02.15 val. Turkijos korvetė „Bafra“ pažeidė Graikijos teritorinius vandenius ir priartėjo prie Atėnų pakrantės iki 18 mylių ir netgi paprašė išsilaipinti greta plaukiančiame Graikijos prekybiniame laive ir jį apieškoti.

Tai įrodo, kad tai, kas apie Graikijos vadinamąją ekonominę problemą buvo pasakyta pirmojoje diskusijų dalyje, nėra visiškai teisinga. Graikijos problema iš esmės yra politinė. Ji kyla iš to, kad jos kaimyninės valstybės grasina Graikijai su *casus belli* ir sistemingai provokuoja Graikijos ginkluotąsias pajėgas ne tik pažeisdamos Graikijos teritorinius vandenius bet ir oro erdvę.

(Pirmininkė pažymėjo, kad yra problemų su mikrofonu)

... Turiu jums pasakyti, kad Graikija ėmėsi griežtų priemonių, kurios paskutiniaisiais duomenimis tikraja ta žodžio prasme dusina Graikijos namų ūkius ir šiuo metu graikai priėjo liepto galą. Visa tai nualino Graikijos visuomenės atsparumą ir graikų ekonominę galią.

Kaip ir sakiau, problema iš esmės politinė. Neprašome pinigų iš nei vieno Europos piliečio. Prašome, kad Europos Sąjunga, kaip vienas kūnas, mus paremtų, kad galėtume įveikti šiuos pažeidimus rinkose, dėl kurių smunka o vertė.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Ponia pirmininke, maždaug prieš dešimt metų tuometinės 14 ES valstybių narių mano valstybei Austrijai pritaikė vadinamąsias „sankcijas“. Septynis mėnesius truko „ledynmetis“. Austrijos ministras nebuvo leidžiama dalyvauti neoficialiuose Tarybos posėdžiuose, tačiau Austrijai buvo leidžiama toliau mokėti mokesčius, kaip tikrai indėlininkei. Be šių sankcijų buvo ir rezultatas. Protingų žmonių nepriklausomoje ataskaitoje aiškiai nurodyta, kad Laisvės partijos dalyvavimas vyriausybėje nekėlė jokio pavojaus demokratijai ir žmogaus teisėms. Padaryta išvada, kad ES sankcijos, kurios buvo laikomos dvišalėmis priemonėmis, neturėjo jokio teisinio pagrindo. Tai buvo nepateisinamas pasikėsinimas į Austrijos suverenitetą. Tačiau man, kad ES iš šio atvejo išmoko gerbti kitų politinę nuomonę ir valstybių narių bei jų piliečių nacionalinį suverenitetą, ir tai, be abejo, yra geras dalykas. Be to, atsižvelgiant į taiką rytuose, taip pat tikiuosi, kad vienas pagrindinių tyrėjų, dabartinis EP narys Louis Michel manys, kad po dešimties metų jis vėl gali vykti į Austriją atostogauti.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Ponia pirmininke, vakar Prancūzija atidavė pagarbą vienam savo policijos pareigūnų Jeanui-Serge'ui Nérinui, prancūzų brigados lyderiui, kurį kovo 16 d. per susišaudymą Paryžiaus rajone itin bailiu būdu nužudė ETA.

Per 40 metų ši organizacija nužudė beveik 830 žmonių, tačiau tai – pirmas kartas, kai ši teroristinė organizacija užpuolė prancūzų policijos pareigūną. J. S. Nérino mirtis mums primena mūsų pareigą bendradarbiauti kovojant su terorizmu.

Nuo pat pradžių Prancūzijos ir Ispanijos bendradarbiavimas tapo tokio bendradarbiavimo pavyzdžiu Europos Sąjungoje. Prancūzija ir Ispanija buvo pirmosios valstybės narės, sukūrusios bendras tyrimų komandas Europos teisminėje srityje. Europos arešto orderio įgyvendinimas taip pat davė daug naudos.

Deja, net ir tokiomis bendromis mūsų policijos pareigūnų ir mūsų teisėjo pastangomis nepavyko užkirsti kelio J. S. Nérino nužudymui. Todėl turime labiau bendradarbiauti, jei norime su terorizmu kovoti veiksmingiau.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Ponia pirmininke, šiaurės vakarų Italijos mieste *Val di Susa* vykdydami didelę kampaniją žmonės siekia sustabdyti greitojo traukinio projekto, vadinamojo TAV, įgyvendinimą.

Miestas *Val di Susa* yra tarp Prancūzijos sienos ir Turino ir vos poros kilometrų pločio, tačiau šis reto grožio miestas jau turi greitkelių, dar vieną pagrindinį kelią ir geležinkelį.

Kampanija „NE TAV“ aiškiai parodė, kad TAV nepritariama. Išnaudojama tik 38 proc. dabartinio geležinkelio pajėgumų. Projektas padarytų milžinišką žalą aplinkai, sunaikintų ar užterštų vandeninguosius sluoksnius, o dėl tunelio kasimo darbų padidėtų pavojinga asbesto ir urano koncentracija.

Naudos gautų tik stambus verslas ir būtų patenkinti stambūs statybiniai interesai. Tam kartu prieštarauja dešimtys tūkstančių žmonių ir, tai – skandalinga, šiai kampanijai malšinti naudojamos policijos pajėgos.

Raginu ES panaikinti bet kokią TAV skirtą finansavimą ir nutraukti TAV projektą. Kampanijos „NE TAV“ moto yra *Sarà dura*. Jie nesuvirpės. Žmonių valdžios pergalė mieste *Val di Susa* būtų sveiko proto ir aplinkos apsaugos pergalė.

Paul Nuttall (EFD). – Ponia pirmininke, man vis didesnę nerimą kelia tai, kaip vietinės tarybos mano rinkimų apygardoje, šiaurės vakarų Anglijoje, naudoja rinkliavą už automobilių stovėjimą savo pajamoms didinti.

Paimkime, pvz., nedidelį miestelį Kongltoną, kuris yra vietinė pusiau kaimo bendruomenė. Rinkliavos už automobilių stovėjimą įvedimas padarys didelę žalą vietos pramonei ir dėl sumažėjusios prekybos bus prarastos pajamos, todėl jau ir taip sunkioje padėtyje esančios MVĮ bus priverstos bankrutuoti ir galbūt užsidaryti.

Žmonės kaltina Britanijos vyriausybę, kai kas kaltina Unitarinę tarybą, kiti pirštu rodo į miesto tarybą, tačiau kaip visuomet, giliau galima įžvelgti Europos Sąjungos ranką, nes visos institucijos dirba pagal sistemą, kuria nustatyta 2010 m. ES Europos transporto politika.

Matote, kokia geniali yra ES: ji visuomet pašalina vieną asmenį. Ar kalbame apie pašto uždarymus, ar šiukšlių išvežimą kas dvi savaites, visuomet pirštu rodoma į kitus, o korumpuota Briuselio įtaka niekuomet nepatenka akiratin.

Nicole Sinclair (NI). – Ponia pirmininke, esu iš Anglijos vidurinės dalies, kurios 20 proc. laikoma žaliuoju diržu, vakarų.

Žaliasis diržas sėkmingai saugojo mūsų kraštovaizdžio grožį ir stabdė savavališką miestų plėtimąsi. Tačiau padrąsinta ES, JK vyriausybė pradėjo statyti daugiau namų ir tai ėmė kelti pavojų *žaliajam diržui*, ir dėl to man labai skaudu, nes tai yra netoli mano gyvenamosios vietos Meriden Gap'e.

Tai nepagarba mūsų kultūrai ir tradicijoms, tačiau argi jums tai rūpi? Nuo to laiko, kai JK prisijungė prie Europos Sąjungos – ar, anksčiau, Europos bendrosios rinkos – jūs akivaizdžiai negerbėte mūsų kultūros ir tradicijų, todėl nieko kito iš jūsų ir negalima tikėtis.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Šiandien čia prieš jus ir savo kolegas Parlamento narius stoviu tam, kad pasakyčiau savo nuomonę, jog Europai reikia naujos, labiau integruotos strategijos, skirtos spręsti smurto prieš moteris problemą.

Vis daugiau Europos valstybių šią problemą sprendžia remdamosi dviem partijomis, kurių požiūris į visuomenę labai skirtingas. Tokio pasiūlymo priežastis yra tai, kad buitinio smurto problema nepatenka į ideologijos sritį ir yra teisingesnės ir geriau suderintos visuomenės žmogiškosios ir politinės vizijos tiesioginė dalis.

Noriu pabrėžti, kad būtina imtis veiksmų, skirtų užkirsti ir psichologiniam smurtui prieš moteris. Naujausi tyrimai parodė, kad anksčiau už fizinį smurtą visuomet būna naudojamas psichologinis smurtas.

Džiaugiuosi dėl to, kad Tarybai pirmininkaujanti Ispanija ėmėsi kovoti su įvairias smurto prieš moteris atvejais, nustatydama Europos Sąjungos politinius prioritetus. Tačiau tokias priemones reikia tęsti. Įsteigus Europos su lytimi susijusio smurto stebėjimo centrą ir nustačius apsaugos orderius ir skubios pagalbos telefono numerį, ketinama sumažinti šio reiškinio pasireiškimą Europos Sąjungoje ir teikti paramą kovojant su smurtu ir už ES ribų.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Džiaugiuosi, kad Europos Sąjunga ir valstybės narės įsipareigojo kovoti su skurdu, paskelbdamos šiuos metus Europos kovos su skurdu ir socialine atskirtimi metais, nes pastaruoju metu jau beveik 80 mln. Europos gyventojų yra žemiau skurdo ribos. Daugelis europiečių, net ir turinčių darbą, kiekvieną dieną kovoja su skurdu ir neturi galimybės džiaugtis visaverčiu gyvenimu. Europos 2010 metams numatytiems veiksams įgyvendinti yra skirta 17 mln. EUR, ir šis biudžetas bus skirtas informaciniams seminarams, darbo grupėms, viešoms konsultacijoms rengti, siekiant įveikti skurdo santvarkos stereotipus. Tai – puiki iniciatyva, tačiau kaip užtikrinti, kad šios lėšos bus panaudotos efektyviai ir skaidriai ir pasieks tiesiogiai piliečius, kuriems tos pagalbos labiausiai reikia. Noriu pabrėžti, kad per vienus metus neįmanoma užkirsti kelio padidėjusiam skurdui. Tad siūlyčiau Europos Sąjungos struktūroms ir valstybėms narėms imtis konkrečių veiksmų ir ilgalaikių įsipareigojimų visuose valdžios lygmenyse užtikrinant skaidrų ir tikslingą lėšų, skirtų padėti tiesiogiai skurdą patiriantiems asmenims, paskirstymą.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Izraelio vyriausybės sprendimas toliau vykdyti savo planą pastatyti 1 600 naujų namų Rytų Jeruzalėje, išplėsti gyvenvietes Vakarų Krante, tęsti Gazos ruožo izoliaciją ir bendrai didinti Izraelio kariuomenės puolimus okupuotose Palestinos teritorijose net labiausiai netikinčiam asmeniui atskleidžia Izraelio ir imperialistų nusikalstamus planus palestiniečių bendrai ir visų toje zonoje gyvenančių žmonių atžvilgiu.

Izraelis pradėjo naują žudikiškų puolimų etapą prieš palestiniečius, užsitikrino Europos Sąjungos, JAV ir NATO paramą ir pagerino savo santykius su šiais veikėjais, skatindamas nesutarimus tarp imperialistinio Ketverto. Tokią paramą ypatingai pabrėžė ir su dideliu uolumu pakartojo Jungtinės Amerikos Valstijos per paskutinį Izraelio Ministro pirmininko vizitą į JAV, kurios pabrėžė, kad Izraelis yra daugiau nei svarbiausias JAV geostrateginis imperialistinių planų toje zonoje prioritetas.

Su visais darbuotojais kovojame, siekdami sukurti ...

(Pirmininkė nutraukė pranešimą)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Po Antrojo pasaulinio karo iš naujo nubrėžus sienas apie 400 000 slovakų liko Vengrijoje ir panašus skaičius vengrų – Slovakijoje.

Vengrų mažumą Slovakijoje vis dar sudaro maždaug tiek pat žmonių, tačiau Vengrijoje padėtis yra kitokia. Slovakų čia sumažėjo nuo 400 000 iki 33 000, kitaip tariant jų liko mažiau nei dešimtadalis. Taip nutiko dėl to, kad Slovakijos vyriausybė vengrų mažumai teikia mokymą gimtąja kalba daugiau nei 700 mokyklų, o Vengrijos vyriausybė slovakų kalba moko tik vienoje pradinėje mokykloje.

Būtent todėl neseniai prezidento L. Sólyomo, kuris pernelyg ramiai ir pasyviai žiūri į tai, kaip jo administracija dusina mažumas jo paties valstybėje, pareikšta kritika dėl vengrų mažumų švietimo kaimyninėse valstybėse gali būti vertinama tik kaip bjauri, veidmainiška ir pikta provokacija prieš serbus, rumunus ir slovakus, kurie, priešingai nei vengrai, iš tikrųjų savo teritorijose prižiūri etnines mažumas. Galiausiai, Vengrijos ombudsmenas etninėms mažumoms taip pat įspėja, kad Vengrija ir toliau stengiasi visiškai asimiliuoti etnines mažumas.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Europos Sąjungoje nustatyti ypatingai griežti maisto saugos reglamentai ir gamintojai privalo investuoti didžiules pinigų sumas, kad galėtų laikytis juose nustatytų reikalavimų.

Nepaisant to, pagal naujausio Europos maisto saugos tarnybos tyrimo duomenis, daugiau nei 75 proc. Europos Sąjungoje pjaunamų vištų užterštos bakterijomis.

Salmonella ir *Campylobacter*, dvi kenksmingiausios bakterijos, aptinkamos trijuose ketvirtadaliuose Europos ūkiuose augintų vištų skerdenų.

Kai tokie tyrimai patenka į žiniasklaidą, natūralu, kad dėl jų susirūpina vartotojai. Esant tokioms aplinkybėms, turime sau užduoti du klausimus. Pirma, ką galime padaryti, kad europiečiai turėtų prieigą prie saugaus ir geros kokybės maisto? Antra, ar gali būti taip, kad dabar galiojančios taisyklės nors ir griežtos ir, tarp kitko, itin biurokatiškos, nėra pačios tinkamiausios?

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Naujos valstybės narės šiuo metu įgyvendina 2007 m. Europos Sąjungos vyno rinkos organizavimą. Šio proceso metu Europos Komisija elgėsi nesilaikydama teisės – gaila, kad čia nėra Komisijos atstovų – ir Slovakijos prašymu neteisėtai užregistravo ženklą „Tokaj“ kaip saugomą kilmės vietos nuorodą ir kaip turintį saugomą geografinę nuorodą. Tai prieštarauja ES reglamentams, nes toks vynas gali priklausyti ir vienai kategorijai, ir kitai. Slovakijos prašymo nebėra bendrijos duomenų bazėje „E-Bacchus“ tarp saugomų kilmės vietos nuorodų. Taigi Komisija panaikino tokią neteisėtą padėtį ir jai už tai dėkoju. Tačiau susidarė kita neteisėta padėtis, nes nėra Slovakijos nacionalinio įstatymo, kuriuo grindžiama minėta registracija, nes Slovakija panaikino šį įstatymą. Todėl prašau Komisijos ištaisyti šią neteisėną padėtį.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Ponia pirmininke, Europos išorės veiksmų tarnyba bus diplomatinis korpusas, atstovaujantis Sąjungai ir padėsiantis Sąjungos vyriausiajai įgaliotinei užsienio reikalams. Svarstant tarnybos darbą, reikia atsižvelgti į Sąjungoje esančius kultūrinius ir nacionalinius skirtumus. Visos valstybės turi jausti, kad jų pačių interesai, jų pačių kultūra ir jų pačių patirtis yra tinkamai atstovaujami tarnyboje.

Norint pasiekti šį tikslą reikia veikti bendrai arba dalyvauti lygiomis sąlygomis. Taigi, kaip kuriamas Europos išorės veiksmų tarnybos korpusas? Jis bus sudaromas iš Tarybos generalinio sekretoriato ir Komisijos tinkamų tarnybų ir valstybių narių diplomatinė tarnybų deleguotų personalo. Valstybių narių skirti diplomatai sudarys tik vieną trečdali visų korpuso. Tačiau nepaisant personalo kilmės ir patekimo į tarnybą būdo, turėtų būti patvirtintas proporcingo visų valstybių narių piliečių atstovavimo principas. Galiausiai, remiantis tokiu principu, formuojamas Sąjungos institucijų personalas. Nematau jokių priežasčių, kodėl šiuo atveju reikėtų elgtis kitaip.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Neseniai Europos Sąjunga remdamasi Pasaulio prekybos organizacija sudarė susitarimą su Lotynų Amerikos valstybėmis ir išsipareigojo iš esmės ir laipsniškai sumažinti importo muitus iš tų valstybių importuojamiems bananams. Norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į tai, kad šis susitarimas daro tiesioginį neigiamą poveikį Europos bananų augintojams, ypač dirbantiems Madeiroje, Portugalijoje. Susitarimas dar didesnę žalą padarys bananų augintojams Kanarų salose, Ispanijoje.

Norėčiau jums priminti, kad augintojų padėčiai šiuose regionuose jau ir taip rimtai trukdo salų fizinės savybės ir kalnuotos vietovės ir augintojų ūkių dydis, nes tai reiškia, kad augintojai nuolatos susiduria su plėtrai trukdančiais sunkumais.

Todėl būtina imtis skubių priemonių, skirtų padėti bananų augintojams nuo Madeiros iki Kanarų salų, atsižvelgiant į rimtą ir staigų poveikį, kurį naujasis Ženevos susitarimas padarys Europos importo rinkai ir, galiausiai, šiuose labiausiai nutolusiuose regionuose auginamų bananų gamybai ir prekybai.

Nessa Childers (S&D). – Ponia pirmininke, jau praėjo dveji metai nuo orlaivių priežiūros įmonės „SR Technics“ pranešimo, kad ji nutraukia savo veiklą Dublino oro uoste ir panaikina daugiau nei tūkstantį darbo vietų. Siekiant suteikti kompensacijas už panaikintas darbo vietas, 2009 m. spalio mėn. įmonės „SR Technics“ darbuotojų vardų buvo pateikta paraiška Europos globalizacijos fondui (EGF). Tačiau Komisija šią paraišką atmetė kaip „neužbaigtą“ ir galiu patvirtinti, kad praėjus beveik penkiems mėnesiams Airijos vyriausybė vis dar nepateikė užbaigtos paraiškos.

Kadangi per pastaruosius kelis mėnesius Airijos vyriausybės dėmesį užvaldė ekonomikos griūtis, dėl kurios ji pati kalta, ir ministrų atsistatydinimai, paraiškos forma, kuri gali pakeisti šimtus gyvenimų, buvo palikta gulėti ant ministro darbo stalo.

Šis Parlamentas žino, kad Airijos valstybinis išdas tuščias. Cinikui būtų atleista už manymą, kad vyriausybės neveikimą lemia tai, kad jai pačiai būtų sunku padengti savo dalį, jei galiausiai EGF finansavimas būtų gautas. Ar Airijos vyriausybė yra pasiruošusi ką nors padaryti šiuo klausimu?

Artur Zasada (PPE). – (PL) Ponia pirmininke, ponios ir ponai norėčiau kreiptis į jus visus ir ypač į J. Potočniką dėl klausimo, kuris kelių rūpestį žmonėms, dalyvaujantiems daugelyje ES valstybių populiarioje sporto šakoje, t. y. žiedinėse motociklų lenktynėse. Šis klausimas susijęs su Direktyvos 2002/49/EB dėl aplinkos triukšmo įvertinimo ir valdymo įgyvendinimu.

Šios direktyvos įgyvendinimas reiškia, kad motociklininkai yra priversti savo motocikluose įmontuoti naujus duslintuvus. Tokie duslintuvai reiškia, kad, viena vertus, sumažės pats sporto patrauklumas, nes garsas yra neatskiriama šios sporto šakos dalis. Kita vertus, duslintuvai reiškia didelį pavojų, pavojų patiems motociklininkams, pavojų, kad jie susižalos ar užsimuš. Todėl labai norėčiau paprašyti J. Potočniką apsvastyti galimybę pateikti pasiūlymą dėl pakeitimo dėl Direktyvos 2002/49/EB išimties žiedinėms motociklų lenktynėms.

László Tőkés (PPE). – (HU) Ponia pirmininke, Slobodano Miloševićiaus valstybės Serbijos provincijoje Voivodinoje ir toliau puolami vengrai. Nusikaltėliai arba išteisinami, arba kartais jiems net nepareiškiami kaltinimai. Prieš keletą dešimtmečių Voivodinoje gyveno apie 400 000 vengrų, kurie sudarė maždaug vieną trečdalį visų gyventojų. Dėl priverstinės emigracijos ir masinio daugumos gyventojų išsikūrimo metams bėgant šis skaičius sumažėjo iki 290 000 gyventojų ir vengrai tesudaro 13 proc. visų tos provincijos gyventojų. Išpuoliams prieš mažumas naudojamas metodas, kurį sukūrė pagarsėjusi Serbijos slaptoji tarnyba UDBA, ir kuris buvo specialiai naudojamas prieš albanus. Savaiminis tokios praktikos teisėtumas ir toliau taikomas prieš vengrus. Ponia pirmininke, Europos Parlamentas turėtų imtis tvirtų veiksmų, skirtų prieš vengrus nukreiptam terorizmui Serbijoje sustabdyti. Šios valstybės įstojimui į ES turėtų būti taikoma sąlyga, pagal kurią Serbija turėtų atstatyti teisingumą dešimtims tūkstančių nuo Antrojo pasaulinio karo vykstančių masinių žudynių aukų ir uždrausti šiandien tebenaudojamą smurtą prieš vengrus.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Ponia pirmininke, moterys nepakankamai atstovaujamos moksle ir moksliniuose tyimuose. Europoje moterys sudaro 30 proc. mokslinių tyrėjų ir tik 18 proc. profesorių. Mokslo valdyme dalyvaujančių mūsų yra 27 proc. Lenkija, kurioje aukštesniojo mokslo ir mokslinių institutų tarybose moterų yra 7 proc., užima priešpaskutinę vietą tarp 27 Sąjungos valstybių narių.

Todėl labai svarbus mokslinio tyrimo projektas „Moterys moksle“, kurį parengė Lenkijoje įsikūręs Akademinis verslo fondas. Projekte mokslškai nagrinėjamos tokio diskriminavimo priežastys ir siekiama rasti veiksmingas diskriminavimo panaikinimo priemones. Didžiausias sėkmės galimybes turi piliečių projektai, kylantys iš pačių piliečių ir nukreipti į pačius piliečius. Kreipiuosi į Europos Komisiją, prašydama specialios paramos ir praktinės pagalbos socialinėms organizacijoms, dirbančioms tokiais klausimais. Kai Sąjungos piliečiai rašo Komisijai, į jų laiškus turi būti atsakyta.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Ponia pirmininke, kaip sakiau, buvau labai patenkintas, kai išgirdau, kad buvusi Komisijos narė M. Kuneva pareiškė, kad reikia persvarstyti Tarybos Direktyvą 90/314/EEB. Kodėl? Todėl, kad joje yra daug trūkumų.

Direktyvoje neatsižvelgiama į žmones, kurie patys perka keliones internetu nesinaudodami kelionių agentūros paslaugomis. Direktyvoje nenustatyta jokia apsauga vartotojams, kurie būdami vienoje valstybėje perka produktą ar lėktuvo bilietus, ar rezervuoja viešbutį Europos Sąjungai nepriklausančioje valstybėje.

Be to, direktyvoje neminimi suplanuoti skrydžiai. Joje daug trūkumų ir man labai malonu pasakyti, kad buvusi Komisijos narė M. Kuneva buvo teisi sakydama, kad iš tiesų būtina patvirtinti naują direktyvą.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Ponia pirmininke, prieš 20 metų rumunai mirė už laisvę, įskaitant švietimo, kuris iki tol buvo griežtai politiškai kontroliuojamas, laisvę. Dėl laisvės gynėjų aukų laisvę gavo ir ja nuo to laiko naudojasi ir universitetai.

Todėl būtų liūdnai ironiška, jei sėkmingai pavyktų dabartinis Rumunijos švietimo ministro bandymas skubiai priimti naują teisės aktą, kuriuo iš esmės panaikinama tokia laisvė ir atveriamos durys naujam sistemos politizavimui.

Pvz., teisės akto projekte nustatyta, kad renkamus rektorius tvirtins ministras, kuris pats yra politinio pasitikėjimo pareigūnas, o universitetai bus priversti susijungti pagal savavališkai nustatytus kriterijus arba netgi bus uždaryti, nusavinant jų turtą.

Pats būdamas profesoriumi ir EP nariu, manau, kad mano pareiga yra savo kolegoms profesoriams šiame Parlamente pranešti apie tokias nedemokratiškas ketinamas vykdyti veiklas, kurios akivaizdžiai prieštarauja Lisabonos strategijai dėl švietimo ir su kuriomis negali būti taikstomasi ES valstybėje narėje.

Pirmininkė. – Klausimas baigtas.

Dėkoju visiems už supratingumą ir procedūrų disciplinos laikymąsi. Tikiuosi, kad visi neturėję galimybės kalbėti, tokią galimybę turės kitą kartą.

16. 2011 m. biudžeto prioritetai. III skirsnis. Komisija – 2011 m. biudžeto gairės. Kiti skirsniai (diskusijos)

Pirmininkė. – Kitas klausimas – bendros diskusijos dėl:

– S.E. Jędrzejewska'os pranešimo (A7-0033/2010) Biudžeto komiteto vardu dėl prioritetų sudarant 2011 m. biudžetą, III skirsnis – Komisija (2010/2004(BUD)) ir

– H. Trüpel pranešimo (A7-0036/2010) Biudžeto komiteto vardu dėl 2011 m. biudžeto sudarymo procedūros gairių, I skirsnis – Europos Parlamentas, II skirsnis – Taryba, IV skirsnis – Teisingumo Teismas, V skirsnis – Audito Rūmai, VI skirsnis – Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetas, VII skirsnis – Regionų komitetas, VIII skirsnis – Europos ombudsmenas, IX skirsnis – Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnas (2010/2003(BUD))

Sidonia Elžbieta Jędrzejewska, pranešėja. – (PL) Ponia pirmininke, 2011 m. biudžeto sudarymo procedūra itin specifinė ir išskirtinė, nes tai bus pirmieji biudžetiniai metai, kurie prasidės ir bus tvirtinami pagal Lisabonos sutarties nuostatas. Galima sakyti, kad esame šios užduoties pionieriai, ir todėl, be abejo, mums tenka didžiulė atsakomybė. Lisabonos sutartyje Europos Parlamentui suteiktos papildomos galios biudžeto srityje. Nuo mūsų priklauso, kaip šias galias panaudosime ir daug vilčių dedame į konstruktyvų dialogą su Europos Komisija ir su Taryba, kad Lisabonos sutartyje numatytos naujos galimybės būtų išnaudotos geriausiai ir veiksmingiausiai būdu.

Labai svarbi nauja Lisabonos sutartimi įdiegta ypatybė yra tai, kad dabar nebeturėsime dviejų svarstymų dėl biudžeto. Tai reiškia, kad Taryba ir Parlamentas biudžetą svarstys tik vieną kartą. Be abejonės, dėl to atsiranda ypatingas iššūkis – disciplinos iššūkis. Mes, Parlamentas, turime dirbti disciplinuotai, nes turėsime – paprastai tariant – tik vieną galimybę. Pakartojimo – antros galimybės – nebus. Turime nustatyti labai daug dalykų taikinimo posėdyje. Norėdami, kad naujoji biudžeto sudarymo procedūra būtų veiksminga rudenį, privalome dirbti kartu ir veikti disciplinuotai.

Šie metai yra išskirtiniai ir tuo, kad vėlai išrinkus Europos Komisiją, ji dar neturėjo galimybės pateikti savo metinės politikos strategijos. Todėl labai neįprasta ir įdomu, kad savo mintis pirmas pareikš būtent Europos Parlamentas ir pirmas nuomones dėl 2011 m. biudžeto pateiks Europos Parlamentas šiame pranešime, o ne Europos Komisija, kaip tai būdavo kiekvienais „įprastais“ metais.

Kuo dar ypatingi 2011 m.? 2011 m. biudžetas – penktasis daugiametės finansinės programos biudžetas. Kaip žinote, daugiametė finansinė programa apima 2007–2013 m. Iš praėjusių keturių biudžetų sudarymo procedūrų jau nemažai išmokome. Lenkiškai sakome, kad priėjome sieną. Angliškai sakoma, kad pasiektos lubos. Kad ir kaip tai pavadintume, esame padėtyje, kai daugiametė finansinė programa tampa išnaudota. Iš tiesų baigiame prieiti sieną, akimirka, kai maržos labai mažos, o Parlamento erdvė bet kokios rūšies manevrams yra iš smarkiai sumažėjusi. Maržos labai mažos. Ypač didelį nerimą kelia maržos 1b išlaidų kategorijoje – apie 1 mln. EUR, ir 3b išlaidų kategorijoje – apie 9 mln. EUR. Todėl, be abejo, mūsų nuomonės yra ribojamos, ir būtent todėl Biudžeto komiteto pranešime, kurį rengiau, taip griežtai reikalaujama, tikimasi ir prašoma, kad būtų ambicingai persvarstyta daugiametė finansinė programa ne tik dėl to, kad baigia išsekti tos maržos, bet ir todėl, kad persvarstant reikės atsižvelgti į svarbius Lisabonos sutarties padarinius biudžeto sudarymui.

Lisabonos sutartimi suteikiamos naujos galios Europos Sąjungai tokiose srityse kaip kosmoso politika. Svarbu ir tai, kad sutartyje nustatytas Europos išorės veiksmų tarnybos sukūrimas. Taip pat svarbios nuostatos dėl biudžeto ir tai, kaip ketiname kurti ES 2020 m. strategiją. Nei vienas iš šių įsipareigojimų nebuvo numatytas daugiametėje finansinėje programoje. Dabar privalome pradėti diskusiją dėl to, kaip finansuoti šiuos naujus planus ir siekius.

Labai norėčiau – ši žinia pateikiama ir Biudžeto komiteto pranešime – kad 2011 m. biudžeto pagrindinis principas būtų jaunimas. Jau dabar jaunimas – Europos varomoji jėga ir ateitis. Švietimas ir investicijos į jaunimą yra investicija į Europos, visuomenės ir ekonomikos dabartį ir ateitį. Norėčiau pabrėžti, koks svarbus kiekvieno žmogus gyvenime yra perėjimas nuo mokyklos, akademinio mokymosi ir švietimo prie darbo. Tai – labai sudėtinga akimirka, ypač per krizę. Norėčiau pateikti truputį statistikos: 21 proc. asmenų tarp 15 ir 24 metų nedirba. Labai svarbu, kad Europos Sąjunga nebūtų abejinga šiam sudėtingam aspektui ir kad kartu dirbtume siekdami, kad jaunimui pereiti nuo švietimo prie darbo rinkos taptų lengviau.

Norėčiau pabrėžti, kad sparčios technologinės pažangos ir demografinių pokyčių eroje privalome kurti žiniomis paremtą visuomenę, kurioje piliečiai galėtų keisti savo kvalifikacijas per savo gyvenimą ir profesinę karjerą, turėtų galimybę daryti tokius pokyčius ir taip pat gautų Europos Sąjungos paramą šiame procese.

Europos Sąjungos programa turėtų apimti tarptautinių mainų programas akademinio lygio ir praktinės patirties didinimo ir mokymų programas profesinio lygio. Tai taip pat padidins socialinės integracijos lygį ir žinių srautus ir sudarys sąlygas Europos Sąjungos piliečiams tapti iš tiesų judiems. Kaip žinote, judumas – ir tai visiškai teisinga – yra pagrindinė laisvė, nustatyta sutartyse ir veiksmingos vidaus rinkos pagrindas.

Dabar kalbėsiu angliškai, nes pavaduoju Helgą Trüpel. Taigi dabar man tenka kitas vaidmuo, susijęs ne tik su Europos Komisijos biudžetu, bet ir kitų institucijų, įskaitant Parlamentą, biudžetu. Kalbėsiu kita kalba, nes pasirengiau kalbėti angliškai.

Šiuo procedūros etapu rezoliucijos tikslas yra nupiešti bendrą vaizdą – ypač atsižvelgiant į biudžeto sudarymo procedūrą – ir pateikti kai kurias gaires administraciniais skirtingų institucijų biudžetams, įskaitant Europos Parlamentą ir neįtraukiant Komisijos, apie kurią kalbėjau anksčiau.

Bendros aplinkybės yra tokios, kad sąlygos, pagal kurias bus tvirtinamas 2011 m. biudžetas, yra sudėtingos, nes 5 išlaidų kategorijos marža labai ribota ir todėl, kad visų Europos institucijų prioritetas – sėkmingas Lisabonos sutarties įgyvendinimas. Įsigaliojus Lisabonos sutarčiai keičiasi biudžeto tvirtinimo procedūra ir todėl būtinas dar artimesnis institucijų bendradarbiavimas ir dialogas. Tarpinstitucinis bendradarbiavimas apima kelis aspektus – pvz., vertimo pajėgumus ir įdarbinimą – o srityse, kurios iki šiol dar nebuvo svarstomos šiame kontekste, pvz., EMAS, nediskriminavimo politikoje ir nuotoliniame darbe, galima keistis geriausios praktikos pavyzdžiais ir gerinti efektyvumą.

Jau seniai Biudžeto komitetui rūpi parengti vidutinės ir ilgalaikės trukmės pastatų strategiją, ne tik Parlamento, bet ir kitų institucijų požiūriu. Dėl su Išorės tarnybos biudžeto dydžiu ir forma susijusios nežinomybės ir Teismo sprendimo dėl mokėjimo pritaikymo finansinė padėtis 5 išlaidų kategorijoje yra dar mažiau nuspėjama.

Konkrečiai kalbant apie Europos Parlamento biudžetą, Biuro gairių dokumente buvo nustatyti šie Parlamento biudžeto tikslai: Parlamento narių patirties didinimas naudojantis moksliniais tyrimais ir bibliotekomis ir prisitaikymas prie iš Lisabonos sutarties kylančių institucinių aspektų. Todėl komitetas pabrėžia kokybiškus teisės aktus, svarbiausią prioritetą.

PIRMININKAVO: E. McMILLAN-SCOTT

Pirmininko pavaduotojas

Janusz Lewandowski, Komisijos narys. – Pone pirmininke, šį vakar esu nusiteikęs klausytis. Parlamento 2011 m. prioritetų klausausi lygiai taip pat, kaip klausiausi gairių, kurias Taryba patvirtino kovo 16 d. Galiu sutikti su pagrindinėmis mintimis, taip pat galiu sutikti, kad dėl dviejų Parlamento pranešėjos minėtų priežasčių tai nėra įprastinė kasmetinė procedūra.

Pirma priežastis – mes prisitaikome prie sąlygų priėmus Lisabonos sutartį. Iš dalies prie jų prisitaikėme, tačiau dar reikia padaryti tam tikrą darbą. Dėl vienintelio svarstymo Parlamente labiau nei kada nors anksčiau reikalingas tinkamas institucijų bendradarbiavimas.

Lapkričio mėn. vykdant taikinimo procedūrą jau buvo susitarta dėl kai kurių pereinamojo laikotarpio priemonių. Taip pat buvo patvirtintas nuo 1975 m. naudojamas pragmatiškas tvarkaraštis, suteikiantis nuspėjamumo galimybę biudžete. Taikinimo komitete dar liko neišspręstas metodų klausimas. Žinant, kad yra vienintelis metinio biudžeto svarstymas, šiuo metu tai padaryti būtina. Todėl rytoj trišaliame susitikime Komisija ketina pateikti svarstyti metodus ir atsakyti, kaip, prieš pradėdami realią 2011 m. procedūrą, galėtume susitarti dėl taikinimo formalumų.

Antra priežastis, kodėl metinė procedūra nėra įprastinė, yra ta, kad esame krizę išgyvenusioje Europoje, kurioje daugelis valstybių narių kovoja su biudžeto deficitu ir išiskolinimu ir daugelis turi dar didesnių problemų. Todėl labiau nei kada nors anksčiau turėtume svarbiais laikyti patikimą finansų valdymą, tikslų prognozavimą ir racionalų biudžeto vykdymą.

Nesunku išsiaiškinti, kurios biudžeto išlaidų kategorijos, matyt, būtų finansuojamos nepakankamai. Šiuo atveju kalbu apie 1a ir 4 išlaidų kategorijas. Būtent dėl šios bendradarbiavimo atmosferos vykdydami procedūrą sugebėjome finansinę perspektyvą iš dalies pakeisti keturis kartus, t. y. atlikti keturias metines procedūras.

Mūsų išvados turėtų būti pateiktos pagal tarpinstitucinio susitarimo veikimo ataskaitą, kuri bus paskelbta tą pačią dieną, kaip ir biudžeto projektas, balandžio 27-ąją, ir išsiųsta Parlamentui.

Mūsų pranešėja – ne mūsų pranešėja šiuo metu, o Parlamento pranešėja – S. Jędrzejewska (mano tarnybos šiuo metu mokomos, kaip teisingai ištarti pranešėjos vardą ir pavardę) savo pranešime iš tiesų daugiausia

dėmesio skiria jaunimui ir jaunimui suteikiamoms galimybėms. Kitaip tariant, pranešime dėl prioritetų aiškiai iš dalies keičiama 3 išlaidų kategorija. Pakeitimas susijęs su švietimu ir jaunimo vieta darbo rinkoje, todėl šiuo požiūriu yra pateisinamas, kai matome daugybę bedarbių.

Tačiau taip pat svarbu, kad turėtume tesėti atkūrimo plane duotus pažadus. Būtent tai taip pat svarbu Europos piliečiams.

Todėl svarbus ir įgyvendinimas. Tai turėtų būti padaryta įprastu tempu per 2011 m. Taip pat svarbus administravimo veiksmingumas, todėl šiuo aspektu turiu pabrėžti, kad Komisija, nepaisant prisiderinimo prie Lisabonos sutarties, šiais metais neprašys jokių naujų atsakingų pareigų.

Balandžio 27 d. kolegijoje ketiname patvirtinti biudžeto projektą, kurį, kaip įprasta, nedelsiant, tą pačią dieną, ketiname pateikti Parlamento Biudžeto komiteto nariams.

Todėl dabar nekantriai laikiu, kada bus pradėta 2011 m. procedūra. Prižadu užtikrinti puikią bendradarbiavimo atmosferą, kuri šiuo metu bus tikrai reikalinga, žinant, kad šiais metais turi būti išmėgintos bandomosios procedūros.

Thijs Berman, *Vystymosi komiteto nuomonės referentas*. – (NL) Pone pirmininke, pone J. Lewandowski, ekonomikos krizės sąlygomis ES biudžetui taip pat neišvengiamai tenka didžiulė našta, tačiau būtent tai savaime suprantamas dalykas. Briuselis taip pat privalo stebėti, kaip išleidžia kiekvieną visuomenės eurą. Nepaisant to, – čia kalbu Vystymosi komiteto vardu, – investavimas į besivystančias šalis turi likti prioritetu. Tvarus skurdžių šalių augimas žmonėms suteiks tas galimybes, kurių šiuo metu jie neturi. Ne tik tai, bet ir šių šalių vystymas sudaro mūsų krizės problemų sprendimo dalį. Besivystančios šalys yra rinka, kuri, be to, yra sparčiai auganti rinka. Europai tereikės įžvalgiau išleisti savo lėšas, pvz., naudojant mikrofinansavimo paramos subsidijų ir paskolų derinį. Dėl geresnių sąlygų naudotis finansinėmis paslaugomis šių šalių žmonės taip pat turės galimybę pasiekti savo tikslus. Mes privalome išsaugoti vystomojo bendradarbiavimo biudžetą, tačiau vargu ar tai būtų galima padaryti. Europos Komisijos narys, atsakingas už vystymą, A. Piebalgs turi ir toliau prisiimti atsakomybę už savo biudžetą, o ne vyriausioji įgaliotinė C. M. Ashton, kaip šiuo metu, atrodo, būtų norima padaryti. Galiausiai galimybės, susijusios su skurdo mažinimu, niekada neturi priklausyti nuo mūsų diplomatinio intereso.

José Manuel Fernandes, *PPE frakcijos vardu*. – (PT) Palankiai vertinu tai, kad 2011 m. biudžetą galime laikyti „jaunimo“ biudžetu. Todėl juo padedama įgyvendinti pasiūlymus, kuriuos pateikėme turėdami tikslą padėti jaunimui, pvz., pateikti į darbo rinką, taip pat atveju, susijusiu su vadinamąja „Erasmus“ pirmojo darbo iniciatyva. Jaunimo verslumo propagavimas, paskatų numatymas ir inovacijų diegimo ir skaitmeninės darbotvarkės skatinimas – kiti pasiūlymai, kuriais bus prisidedama prie tvarios Europos ekonomikos plėtros ir bus kuriamos naujos darbo vietos.

Parlamento biudžeto klausimu verta pažymėti, kad Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcija remia biudžetą, kuris yra tvarus ir tikslus ir kuriame pateisintas kiekvienas išlaidų straipsnis. Manome ir patariame, kad Parlamentas turėtų atsisakyti biudžeto modelio, kuris grindžiamas tik prieaugiu. Kaip alternatyvą jis turėtų pasirinkti nulinės bazės biudžetą, kuriuo galima užtikrinti veiksmingumą, taigi, ir taupymą. Reikia skubos tvarka nustatyti ilgalaikę statybos politiką, siekiant šią tvarumo, griežtumo ir veiksmingumo koncepciją paversti tikrove.

Mums dar reikia vis nuodugniau aiškintis, su kuo susijusios mūsų pastoviosios išlaidos. Paskui dar turi būti atliekama įvairių įgyvendintų politikos sektorių sąnaudų ir naudos analizė. Norėtume dar kartą pabrėžti, kad kompetencija teisėkūros srityje turėtų būti pagrindinis Parlamento prioritetas ir kad mūsų institucija savo žinioje privalo turėti visus išteklius, kurių reikia šiam tikslui pasiekti. Įsigaliojus Lisabonos sutarčiai, pagal kurią reikalaujama, kad būtų vienintelis biudžeto svarstymas, bus reikalingas glaudesnis bendradarbiavimas ir intensyvesnis dialogas. Mūsų nuomone, šis dialogas turi būti sąžiningas. Mūsų pareiga pasirūpinti, kad taip būtų.

Francesca Balzani, *S&D frakcijos vardu*. – (IT) Pone pirmininke, ponios ir ponai, 2011 m. biudžeto gairės – pirmasis žingsnis kito Europos biudžeto link, labai aiškus žingsnis.

Biudžeto komitete dėjome didžiules pastangas, kad nustatytume pagrindinius nustatomus prioritetus, kuriais būtų pabrėžti Europos veiksmas. Pirmas prioritetas yra jaunimas – ne tik dėl to, kad jis yra išteklis, kuriuo turi būti grindžiama orientacija į inovacijas, mokslinius tyrimus ir plėtrą, bet ir dėl to, kad jis yra įžvalgios socialinės politikos išeities taškas.

Tačiau 2020 m. strategija taip pat yra pagrindinis prioritetas: spręsti nedarbo ir klimato kaitos problemas ir visų pirma patenkinti poreikį tikrai ir praktiškai įgyvendinti šią naują ateities strategiją, tam skiriant pakankamus išteklius be kompromisų ir be mažinimų.

Tačiau šios gairės taip pat yra labai realus pirmasis žingsnis. Finansinėje perspektyvoje yra daug mažiau veiksmų laisvės, todėl tai reiškia, kad nepakanka išteklių svarbiausiam dalykui atlikti – naujiems veiksmams. Tai ypač aktualu pirmosios išlaidų kategorijos, t. y. konkurencingumo, augimo ir užimtumo išlaidų kategorijos, atžvilgiu.

Tačiau yra kitas svarbus klausimas: taip pat reikia, kad biudžetas būtų labai lankstus ir juo būtų galima greitai reaguoti į piliečių poreikius, gyventojų poreikius ir kintančius poreikius. Taigi, yra prioritetai, tačiau taip pat yra būtinos sąlygos, kad biudžetas iš tiesų būtų naudinga priemonė, kuria būtų galima padėti Europai augti.

Šioms sąlygoms priskiriami pakankami ištekliai, aiškus būsimų strategijos kryptį, visų pirma 2020 m. strategijos, įgyvendinimas ir galiausiai galutinis sprendimas lanksčiai priemonei, kuri – viena – mums gali suteikti galimybę išspręsti ateities uždavinius.

Ivars Godmanis, *ALDE frakcijos vardu*. – Pone pirmininke, norėčiau pabrėžti tris dalykus.

Pirma, struktūrinių fondų, sudarančių apytikriai 35 proc. biudžeto, klausimu. Mes padarome tik pusę to, ką padarydavome 2000–2006 m. Dabartinė visų fondų panaudojimo norma yra 14 proc., o anksčiau ji buvo 25 proc. Taigi, klausimas toks: kaip atsižvelgti į šią biudžeto dalį ir kaip ją įvykdyti? Kitaip turėsime atvejį, kuriuo pinigai nepanaudojami. Kita vertus, jie galėtų būti rezervas.

Antra, turime kompensuoti kai kuriuos ankstesnio laikotarpio reikalavimus, todėl Komisija šiuo tikslu suplanavo penkis milijardus eurų. Tačiau nemanau, kad bus paprašyta visų pinigų tam tikrose šalyse, kurios daugiau nei šešis mėnesius nereikalavo kompensavimo. Be to, kyla klausimas, ar šie pinigai bus panaudoti.

Taip pat turiu kai ką pasakyti dviem labai rimtais klausimais, susijusiais su pratęsimais biudžetais, kurie perkeliama iš vieno metų į kitus. 2009 m. žemės ūkio biudžete kaimo plėtrai skirti mokėjimai buvo 2 mlrd. EUR mažesni negu 2008 m. Dabar turi būti sumokėta daug daugiau pinigų, tačiau kyla klausimas, ar 2010 m. visi projektai bus įgyvendinti.

Galiausiai dėl septintosios bendrosios programos. Jeigu pasižiūrėtume į 1a išlaidų kategoriją, susijusią su septintąja mokslinių tyrimų ir technologinės plėtros programa, pamatytume, kad 2009 m. mokėjimai buvo daug mažesni negu 2008 m. Taigi, kyla klausimas, ar įvykdymas bus patenkinamas. Tada biudžetą galėsime planuoti pagal esamą padėtį. Juk labai daug poreikių turime ir kitose srityse. Taigi, šie ištekliai yra ar jų nėra?

Zbigniew Ziobro, *ECR frakcijos vardu*. – (PL) Pone pirmininke, Europos Parlamento rezoliucijoje dėl 2011 m. biudžeto prioritetų yra pastraipa, kurioje mums primenama, kad prioritetų finansavimas neturi būti žalingas pagrindinėms Europos Sąjungos politikos sritims, pvz., sanglaudos, struktūrinei arba bendrajai žemės ūkio politikai. Ta pastraipa pasižymi sąlygiškumu, kuris, atrodo, būtų reikalingas įvertinus anksčiau nustatytus biudžeto prioritetus. Iš tiesų šie prioritetai ne visai atitinka norus.

Universali priemonė nuo krizės ligos, kuri sekina Europą, matyt, visų pirma būtų naujovė. Tačiau pasiūlyme neatsižvelgiama į tai, kad skurdžiausi Europos Sąjungos regionai neturi sąlygų plėtoti naujovių. Yra šalių, kuriose šiuolaikinės ekonomikos pagrindai iš tikrųjų dar tik atsiranda. Jeigu Europa turi būti lygių galimybių žemynui, atsakymas į tokią padėtį iš esmės būtų sanglaudos politika ir struktūrinė politika. Ypač krizės laikotarpiu turėtume prisiminti šį ES politikos aspektą, visų pirma solidarumo aspektą, kad neįtvirtintume žemyno pasidalijimo į skurdžias ir turtingas dalis.

Miguel Portas, *GUE/NGL frakcijos vardu*. – (PT) Šiandien pradedame diskusiją apie bendrąsias 2011 m. biudžeto gaires, kuriose siūloma prioritetą teikti jaunimui. Nustatyti prioritetus ypač svarbu tokiu gyvenimo momentu arba laikotarpiu, kuris apibūdinamas kaip perėjimo iš studijų į darbo rinką laikotarpis. Reikėtų džiaugtis jau pačiu šiuo prioriteto pasirinkimu.

Vienas pasiūlymas būtų, pvz., sukurti „Erasmus“ pirmojo darbo programą. Problema ta, kad politikoje visi sunkumai yra dėl smulkmenų. Ką norime pasakyti kalbėdami apie „Erasmus“ pirmąjį darbą? Kaip ketiname tai įgyvendinti? Skirdami „Erasmus“ lėšas studentams ar sukurdami naują programą su naujomis lėšomis? Tai nėra nereikšminga smulkmena, taip pat nėra klausimas, ar programa „Erasmus“ turi būti orientuota į nepatikimas darbo vietas, ar į padarias darbo vietas, kurios jauniems žmonėms užtikrintų tikrą ateitį. Ar galiausiai tai bus programa, kuria bus kovojama su jaunimo nedarbu, kaip buvo numatyta? Ar pasirodys, kad tai yra programa, kuria paprasčiausiai siekiama užmaskuoti nedarbą? Manau, kad šie klausimai yra

diskusijos esmė. 2011 m. aktualiausias klausimas vis dar bus ES paplitęs nedarbas. Mūsų pareiga imtis spęsti nedarbo problemą.

Dėl to iškiltų sunkumų Europos biudžetui, tačiau 2011 m. biudžetas yra finansinės programos, dėl kurios buvo susitarta septyneriems metams ir kuri, nepaisant krizės, nebuvo keičiama, įkaitas. Neatlikus išsamaus ir griežto šios finansinės programos persvarstymo biudžetas, kurį ketinama patvirtinti metų pabaigoje, bus pasmerktas sąstingybei ir vidutinybei, net jei patvirtintume geriausius pasaulyje prioritetus. Jie apsiribotų vien ketinimais ir turėtų tik nedidelę įtaką biudžeto struktūrai.

Marta Andreassen, EFD frakcijos vardu. – Pone pirmininke, siūlomas 6,5 proc. 2011 m. Parlamento biudžeto padidėjimas yra dar vienas ženklas, parodantis, kiek daug šis Parlamentas nutolęs nuo realaus pasaulio ir savo rinkėjų interesų.

Kaip galime savo rinkėjams normaliais laikais, o ką jau kalbėti apie krizės laikus, paaiškinti, kad bendros išlaidos, kurias jie sumoka už kiekvieną iš mūsų, yra didesnės nei 2 mln. GBP per metus? Kaip galime jiems pasakyti, kad jei jie nori aukšto lygio parlamento, kuriuo kai kurie didžiujasi, tai yra sąskaita, kurią jie privalo sumokėti? Kaip visiems tiems gyventojams, kurie netenka darbo, ketiname paaiškinti, kad mums, Parlamento nariams, dėl Lisabonos sutarties reikia daugiau darbuotojų? Arba kad šio Parlamento pareigūnams reikia padidinti jų atlyginimus, nes jie sunkiau dirba?

15 proc. jaunimo, kurie neturi darbo Jungtinėje Karalystėje, arba, dar blogiau, 45 proc. jaunimo, kurie neturi darbo Ispanijoje, neįstengs suprasti, kaip šis padidėjimas padės jiems gauti darbą. Daugelis iš jų yra gana gerai išsilavinę. Jiems trūksta tik darbo galimybių. Aš, atvirai kalbant, neįstengsiu atsakyti, jeigu jie užduos šį klausimą.

Ar kas nors gali mano rinkėjams paaiškinti, kaip tai, kad šis Parlamentas turi dvi būstines, vieną Briuselyje ir vieną Strasbūre, jiems padės sumokėti hipotekos paskolas, pamaitinti savo vaikus ir juos mokyti, nes tai yra didelė 2 mln. GBP išlaidų, apie kurias kalbėjau anksčiau, dalis.

Komisijos klausimu reikia pasakyti, kad neabejotinai labai malonu kalbėti apie kilnius tikslus, pvz., investavimą į jaunimą ir švietimą, kalbų mokymosi rėmimą ir inovacijų skatinimą siekiant Europos ekonomikos plėtros ir kurti darbo vietas, tačiau Audito Rūmų ataskaitoje nepaguodžia tai, kaip leidžiamos Europos Sąjungos lėšos, taip pat neįvykdyti įsipareigojimai nerodo, kad ES labai sekasi planuoti.

Neturėtų būti toleruojamas joks pasiūlymas dėl biudžeto didinimo...

(Pirmininkas nutraukė kalbėtoją)

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Pone pirmininke, ponios ir ponai, 2011 m. Europos Sąjungos biudžeto prioritetai yra vienaip ar kitaip susiję su ekonomikos ir finansų krize. Su tuo susijusios ir bendros pastangos įgyvendinti krizės įveikimo strategiją, kuri turi būti kuo visapusiškesnė ir socialiai kuo teisingesnė.

Norėčiau sutelkti dėmesį į du aspektus. Pirma, pagrindinė 2011 m. biudžeto ypatybė – dėmesys jaunimui. Jie tikrai atliks svarbiausią vaidmenį Europos ateityje. Investavimas į jaunimą – šiandieninis mąstymas apie rytdienos Europą.

Antra, dabartinė padėtis labai aiškiai rodo, kaip greitai galima sunaikinti darbo vietas net stiprios ekonomikos zonoje. 2020 m. strategijoje taip pat daug dėmesio skiriama inovacijoms. Su tuo teisėtai siejamos viltys padės kurti naujas darbo vietas ir mažinti socialinius sunkumus.

László Surján (PPE). – (HU) Kolegos Parlamento nariai, visi žinome, kad Europos Sąjungos biudžetui reikalingos rimtos reformos. Tačiau taip pat žinome, kad šių reformų negalima įvykdyti vienu metų biudžeto pagrindu. Kokia mūsų problema? Didžiulė mūsų problema – šis itin nelankstus biudžetas. Negalime be sunkumų tinkamai imtis kasdinių uždavinių ar net metinių uždavinių. Tačiau šiuo atveju, žinoma, yra mažai laviravimo laisvės ir yra ribotas pasirinkimas. Pranešėja parengė subalansuotą pasiūlymą. Ji atsižvelgė į tikrąją padėtį ir suformulavo patikimus tikslus. Tikiuosi, kad Parlamentas tęs darbą ir pritars mums pateiktam tekstui ir pasiūlymui.

Būtų ypač gerai, jeigu atsigręžtume į jaunimą, nes kitaip jaunimas nusisuks nuo mūsų, nuo Europos koncepcijos. Norėčiau dar keletą minučių pakalbėti apie sanglaudos politiką. Sanglaudos politika nėra filantropiškumo forma. Tiesa, kad yra milžiniškas atotrūkis tarp išsivysčiusių ir atsiliekančių regionų. Šiuos skirtumus siekiame panaikinti arba bent sumažinti. Tačiau kai pageriname regiono padėtį padidėja visos Europos konkurencingumas, todėl, gresiant visuotinei konkurencijai, tampame stipresni ir geresni, žinoma,

jeigu valstybės narės pasinaudoja galimybėmis, nelieta nepanaudotų pinigų ir, be to, išleisti pinigai duoda rezultatus. Kitaip nebūtų didesnio švaistymo. Jeigu būtų vykdomos programos, kurios neduotų reikiamų rezultatų, šis švaistymas būtų dar didesnis, negu tas, kuris yra dėl dviejų buveinių turėjimo. Tikiuosi, kad šiuo požiūriu pažanga bus. Biudžeto komitetas labai nori matyti, kad gauname naudos iš savo pinigų. Ačiū jums už jūsų pagarbų dėmesį.

Derek Vaughan (S&D). – Pone pirmininke, aš pritariu šiam pranešimui dėl Parlamento biudžeto gairių ir diskusijai dėl to, kokie turi būti mūsų prioritetai, norint užtikrinti, kad Parlamentas galėtų atlikti savo darbą.

Pirminis pranešimas dėl savaimės suprantamų priežasčių galbūt buvo neaiškus ir bendras. Tačiau svarstymo komitetuose etape pateiktais pakeitimais buvo užtikrinta, kad dabar mums būtų aišku, kas svarbu. Biudžeto komitetas pabandė suderinti būtinumą pripažinti mūsų atsakomybę įsigaliojus Lisabonos sutarčiai su būtinumu išlaikyti kuo mažesnes didėjančias išlaidas, o tai ypač svarbu, kai tokios mažos maržos ir viešieji finansai. Esu tikras, kad visi nariai atsižvelgs į tą nuomonę.

Todėl itin svarbu šiose gairėse apsispręsti dėl mūsų prioritetų, tačiau, žinoma, kalbame ne tik apie pinigų leidimą. Taip pat kalbame apie būdų taupyti ieškojimą ir apie tinkamiausią pinigų leidimą.

Todėl esu patenkintas, kad, pvz., plačiai pripažįstama, jog reikalinga integruota žinių valdymo sistema, kuria būtų sujungti visi įvairūs Parlamento nariams ir piliečiams skirtos informacijos šaltiniai.

Taip pat būtų palankiai vertinama televizijos „Europarl“ analizė, atlikta siekiant išsiaiškinti, ar ji veiksminga. Mano manymu, priemonių kanceliarinėms reikmėms ir visuotinių daugiau darbuotojų įdarbinimo išlaidų, įskaitant apgyvendinimo išlaidas, vertinimas taip pat itin svarbus, tačiau ne mažiau svarbi ir Parlamento bei kitų institucijų, kuriose turėtume dirbti glaudžiau bendradarbiaudami, negu dirbame dabar, vidutinio ir ilgo laikotarpio kūrimo strategija.

Be to, žinoma, visada yra sunkus 20 proc. ribos, dėl kurios susitarta prieš tiek daug metų, klausimas. Aš ir Biudžeto komitetas laikomės nuomonės, kad bet koks šių 20 proc. pakeitimas turėtų būti svarstomas Biudžeto komiteto ir Biuro ir galiausiai visų kitų institucijų diskusijoje. Šis sprendimas neturėtų būti vienašališkas.

Socialdemokratų frakcija pateikė dar keletą pakeitimų, dėl kurių turi būti balsuojama rytoj ir kuriais gairės bus dar daugiau patobulintos. Viena pakeitime pabrėžiami visų administracinių išlaidų priskyrimo 5 išlaidų kategorijai sunkumai; kitame pakeitime reikalaujama iš anksto paskelbti gaires ir skaičiavimus siekiant užtikrinti, kad galėtume tinkamai ir laiku priimti savo sprendimus. Tikiuosi, kad rytoj kolegų pritaris šioms ir kitiems pakeitimams, kuriais siekiama patobulinti gaires.

Be to, tikiuosi, kad kolegų tikriausiai pripažins, jog susitarus dėl šių gairių turėsime pradėti varginančias diskusijas dėl paskaičiavimų, kuriuos neseniai paskelbė generalinis sekretorius. Tik tada pradėsime kalbėti apie savo principus ir tik tada surengsime tinkamą diskusiją, kaip pasiekti normalaus Parlamento funkcionavimo ir kuo mažesnių savo išlaidų išlaikymo pusiausvyrą.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Pone pirmininke, tokiu, kaip šis, ekonomikai sunkiu metu biudžeto klausimai yra sudėtingi ir opūs. 2011 m. biudžeto gairėse taip pat yra paties Europos Parlamento biudžetas. 5 išlaidų kategorijos išlaidos tradiciškai paskirstytos taip, kad Parlamentui būtų skirta mažesnė nei 20 proc. dalis.

Dėl Lisabonos sutarties dabar žmonės kalba, kad Parlamentas turėtų sunaudoti didesnę pinigų dalį. Tikrai pateisinamas didesnis išteklių poreikis, kuris gali padidėti dėl naujų Parlamento įgaliojimų, todėl 2010 m. jau gavome daugiau pinigų būtent dėl Lisabonos sutarties.

Tačiau Lisabonos sutartimi negalima naudotis kaip tam tikru nauju pinigų išdavimo Parlamentui aparatu. Taip pat turime sugebėti padaryti savo organizaciją veiksmingesnę ir pabandyti taupyti ten, kur įmanoma, kad taip elgdamiesi sugebėtume finansuoti bet kokius papildomus poreikius.

Dabar žmonės taip pat reikalauja didesnių asignavimų darbuotojams, kurie padeda Europos Parlamento nariams jų darbe. Ketinimas tikrai geras, tačiau įdomu tai, kad, pvz., Parlamento nariai mano frakcijoje beveik vieningai mano, kad tam nėra skubaus poreikio ir kad tai nebūtina daryti šiais ekonomikos požiūriu skurdžiais laikais.

Gairės, kurias šiandien ketiname patvirtinti, yra puikios, tačiau manau, kad turėtume žiūrėti į jas kaip į kvietimą kritiškai pasižiūrėti į savo išlaidas.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Pone pirmininke, gyvename finansiškai ir ekonomiškai sunkiais laikais. Visur veržiami diržai, todėl valdžios institucijos taip pat turi kontroliuoti išlaidas ir taupyti. Be to, piliečiai

mažai pasitiki Europos politika, todėl man tai kelia didelį susirūpinimą. Todėl noriu pateikti du pasiūlymus, susijusius su kito biudžeto nagrinėjimu. Pirmia, mes, Parlamento nariai, visi turime būti atsakingi už mūsų 4 200 EUR išmokas bendrosioms išlaidoms lygiai taip pat, kaip esame atsakingi už visas kitas savo išmokas. Šiuo metu to nėra, todėl to negalėčiau pavadinti skaidriu atveju. Be to, teiksiu pakeitimą šiuo klausimu, kai savo balandžio mėn. sesijoje svarstysime B. Staeso pranešimą.

Pone pirmininke, mano antras klausimas susijęs su Europos Parlamento nacionalinių informacijos biurų biudžetais. Aš juos vertinu kaip ypač didelius ir laikausi nuomonės, kad per trejų metų laikotarpį jie turi būti sumažinti trečdaliu. Raginu savo kolegas Parlamento narius paremti šiuos pasiūlymus. Taip parodytume savo skaidrumo troškimą ir savo ketinimą nesusidaryti sau specialių sąlygų.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Pone pirmininke, 2011 m. biudžetas mus priverčia drąsiai imtis Europos Sąjungos prioritetų. Šiuo ekonomikos požiūriu sunkiu metu Europos Sąjungoje pirmiausia turi būti suprasta, kad jos finansinius išteklius skiria valstybės narės, kurios susiduria su būtinybe daryti radikalius mažinimus. Kita vertus, ne tik valstybės narės privalo daryti mažinimus; ES taip pat turėtų savo viešąsias lėšas sumažinti ir leisti tiksliau.

Turiu esminį klausimą, susijusį su prioritetu, kurį pranešėja teikia jaunimui. Paprastai valstybės narės negali labai gerai susitvarkyti su socialiniais ir jaunimo reikalais. Be to, norėčiau atkreipti dėmesį į vieną klausimą, kuriuo ES parama tikrai yra nepakeičiama. Pranešime minimas jaunimo perėjimas iš švietimo sistemos į darbo rinką. Norėčiau pranešėjos paklausti, ar taip pat ketina skirti dėmesį specifiniams pažeidžiamo jaunimo poreikiams. Kalbu apie jaunimą, kuris užaugo vaikų namuose ir kuris kenčia dėl didžiulio profesinio orientavimo trūkumo. Praėjusį mėnesį lankydamasis Bulgarijoje mačiau tikrai įkvėpantį to pavyzdį. Visiškai teigiamai vertinu Europos paramą tokioms valstybių narių iniciatyvoms, pvz., siūlomoms pagal struktūrinius fondus. Tikiu jumis.

Nick Griffin (NI). – Pone pirmininke, svarbiausias bet kurio biudžeto prioritetas turėtų būti tik jūsų pačių pinigų leidimas. Kažkieno kito pinigų leidimas be jo sutikimo yra ne asignavimas, o vagystė.

Didžiosios Britanijos mokesčių mokėtojai kasmet apiplėšiami 6,4 mlrd. GBP suma tiesioginiais mokėjimais ES, tačiau mums iki šiol nesuteikiama teisė balsuoti referendume. Tų pinigų paėmimas be demokratinių įgaliojimų nėra nusikaltimas be nukentėjusiojo. Šią žiemą nuo šalčio mirė penkiasdešimt tūkstančių mūsų pensininkų, nes negalėjo sau leisti šildyti savo namų. Mūsų kariai žudomi Talibano bombomis, nes neįstengiamo jų aprūpinti sprogimams atspariomis transporto priemonėmis. Tūkstančiams vėžio aukų nesuteikiama teisė į brangius gyvybiškai svarbius vaistus. 6,4 mlrd. GBP būtų galima atitaisyti visas šias skriaudas ir dar liktų pinigų aštuonioms naujoms ligoninėms ir 50 mokyklų pastatyti.

Turėtų būti vienintelis biudžeto prioritetas – smarkiai sumažinti išlaidas ir liautis apiplėšinėti Didžiąją Britaniją. Mūsų pensininkams, kariams ir vėžio aukoms pinigų reikia labiau negu ES. Jums jie yra biudžetas. Jiems jie yra gyvybės ir mirties klausimas.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Pone pirmininke, sveikinu J. Lewandowski, seną šio Parlamento draugą, kuris ir Parlamento nariai sėdi ant skirtingų kėdžių.

Be to, noriu pritarti grįžimui prie tradicinės biudžeto gairių sistemos. Manau, kad tai yra geras dalykas, nes prieš rengdama biudžeto projektą Komisija šiuo būdu galės įsigilinti į Parlamento biudžeto prioritetus.

Dalykai, kuriuos Komisijos narys šiandien girdi arba girdės, labai skiriasi nuo tų dalykų, kuriuos jis neabejotinai kiekvieną dieną išgirsta iš įvairių bendrųjų grupių, darančių jam spaudimą, kad joms būtų leidžiama turėti didesnę biudžetą.

Kol kas mes Parlamente neketiname daryti jam spaudimo. Kaip jis žino, mes tai darysime nuo rugsėjo mėn. Kol kas tik norime, kad J. Lewandowskiui būtų labai aišku, kokie Parlamento biudžeto prioritetai pristatomi. Prioritetai pateikiami kaip mūsų pasiūlymai.

Dėl 2011 m. biudžeto kiekvieną dieną atsiranda naujų sunkumų. Jau turime naujų sunkumų dėl ketvirtos išlaidų kategorijos, kurioje numatome labai mažą maržą, sumažėsiančią dėl būtinybės įtraukti Baltijos jūros strategiją.

Turėsime sunkumų žemės ūkio srityje – ne tik dėl to, kad pirmą kartą taikome bendro sprendimo procedūrą, bet ir visų pirma dėl to, kad ketiname ją taikyti Parlamente, ir nesutiksime toliau mažinti žemės ūkio biudžeto, kad būtų finansuojamos kitos sritys. Žinoma, mums taip pat reikia išspręsti visada problemišką penktos kategorijos administracinių išlaidų ir didesnio skaidrumo klausimą.

Paskutinis dalykas: šis Parlamentas visada pasirengęs taupyti tiek ES biudžeto, tiek Parlamento biudžeto pinigus. Tačiau, mano manymu, mes, frakcijos, nesame pasirengusios taikstyti su demagogija, skleidžiamą kai kurių asmenų, kurie ją paverčia savo politikos vykdymo metodu.

Göran Färm (S&D). – (SV) Ponios ir ponai ir visų pirma buvęs mūsų kolega Parlamento narys pone J. Lewandowski, kurį norėčiau pasveikinti sugrįžus. Norėčiau trumpai pakomentuoti abu pranešimus.

Pirmiausia norėčiau padėkoti S. Jędrzejewskai, kuri parengė puikų pranešimą. Tačiau mes Europos Parlamento socialistų ir demokratų pažangiojo aljanso frakcijoje pateikėme keletą dalių pakeitimus, kurie, mūsų manymu, yra svarbūs.

Pirmiausia mums reikia leisti aiškiai suprasti, kad klimato kaita vis dar yra pagrindinis prioritetas. Privalome ne sumažinti spaudimą šiuo klausimu dėl nesėkmės Kopenhagoje, o įtemptai dirbti, kad atliktume savo užduotį – rastume finansavimo problemos sprendimus.

Antra, dėl strategijos „Europa 2020“: dėl mūsų reikia, kad Europos Sąjunga taip pat investuotų į strategiją ir pagerintų jos įgyvendinimą. Privalome iniciatyviai kovoti, kad būtų plėtojama ekonomika, ir už plataus užmojo socialinę darbotvarkę, nes tai yra politikos sritys, kurioms tiesiog reikia teikti daugiau svarbos.

Be kita ko, mes turime pasiūsti aiškią žinią valstybėms narėms ir Tarybai, kad reikės persvarstyti artimiausių trejų metų biudžeto ribas, ypač 1 biudžeto išlaidų kategorijoje, kuri yra augimui ir užimtumui skirta išlaidų kategorija.

Kalbėdami paties Parlamento biudžeto klausimu, net jei turime didelių poreikių, privalome atsižvelgti į ekonomikos padėtį ir nustatyti sau didesnius apribojimus. Mums reikia stiprinti Parlamentą ir ypač frakcijų kompetenciją, kad sugebėtų įvykdyti Lisabonos sutarties reikalavimus. Tačiau visais kitais atžvilgiais mums reikia ieškoti būdų taupyti ir didinti veiksmingumą. Tai ypač aktualu, nes administravimui skirta 5 biudžeto išlaidų kategorijai tenka labai didelė našta. Pvz., neseniai svarstėme naują Išorės veiksmų tarnybą, kuriai tikrai reikės papildomų išteklių.

Privalome sutelkti dėmesį į pagrindinę Parlamento užduotį, o kitur pritaikyti nemažus apribojimus.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Pone pirmininke, ekonominio stygiaus laikais susidūrusios su viešųjų išlaidų mažinimu visose Europos šalyse visos ES institucijos turėtų ieškoti, kaip sumažinti išlaidas ir mažiau švaistyti lėšas.

Parlamentas turėtų rodyti pavyzdį. Tačiau jis toliau nuolaidžiauja sau ir nė negalvodamas apie suvaržymus nuolat didina savo išlaidas ir darbuotojų skaičių. Bet kurioje kitoje organizacijoje nauji prioritetai būtų tenkinami kompensuojamaisiais mažinimais kitur, tačiau, matyt, ne šiame Parlamente. Parlamento nariai prisiima didžiausią visuomenės kritikos, kad yra pernelyg didelė biurokratija, nereikalingas perteklius ir nereikalingi pastatai, kurie kainuoja, našta.

Kaip galite pateisinti 94 mln. GBP metinį Parlamento savireklamos biudžetą, iš kurio 8 mln. EUR išleidžiama nereikalingai televizijai „Europarl“ ir 2 mln. GBP – šiai keistai Europos istorijos namų programai? Absurdiška, kad visose valstybėse narėse išlaikote vadinamuosius informavimo biurus, kurių metinės išlaidos sudaro 40 mln., nors atsakyti į bet kokius klausimus, kurių gali turėti rinkėjai, yra 736 Parlamento narių darbas.

Gėdinga, kad šis Parlamentas iš valstybių narių vyriausybių nepareikalavo visiems laikams nutraukti Strasbūro cirką. Mes turime savo vyriausybėms pasiūsti aiškią žinią šiuo klausimu ir sutaupyti 200 mln. per metus.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Pone pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, norėčiau pradžioje pakalbėti apie Komisijos biudžetą. Mane ypač domina Europos išorės veiksmų tarnyba. Tačiau ji dar neįtraukta į biudžetą, kurį netrukus turi pristatyti Komisijos narys. Tačiau mums itin svarbus klausimas, kiek ji kainuos. Esu už tai, kad įtrauktume šios tarnybos biudžetą į Komisijos biudžetą, nes būtent jai tarnyba priklauso. Viena aišku: kad ir kas atsitiktų šioje tarnyboje, tai turės nemažą poveikį biudžetui, įskaitant daugiametėms programoms numatytą biudžetą. Negalima, kad daugiametės programos būtų administruojamos ne Komisijoje. To jokių būdu negalime leisti.

Mūsų pasirinkta šios tarnybos teisinė koncepcija bus labai svarbi, nes nuo jos tiesiogiai priklausys poveikis biudžetui. Todėl, kalbant apie šį biudžetą, įdomiausia tai, kas į jį nėra įtraukta. Labai tikimės, kad Komisijos narys netrukus galės pateikti skaičius, siekdamas parodyti, kiek visas šis reikalas turėtų kainuoti. 2011 m. – tiek jau yra aišku – sritys, kuriose mūsų išlaidos bus didžiausios, – įskaitant numatytąsias šiai tarnybai, – ypač administravimo eilutėse, yra sritys, kuriose turime mažiausiai veiksmų laisvės. Viskas apskaityta iki paskutinio

cento. Todėl esu už tai, kad nedelsdami pasižiūrėtume į darbuotojų nuostatus ir išsiaiškintume, kokiais būdais galėtume sutaupyti. Be to, turiu pasiūlymą dėl valstybės narėse dirbančių pareigūnų ir padėjėjų specialiųjų atostogų, kai kelionė į jų gimtąsias šalis specialiosiomis atostogoms – tai kelionė geležinkeliu. Reikėtų atsisakyti šių kelionių geležinkeliu ir vietoj jų daugiausia dėmesio skirti oro linijų bilietams ir skrydžių laikui.

Dabar pereinu prie Parlamento biudžeto. Visiems, kurie dirba Parlamente, – to, deja, negalime pasakyti apie visus Parlamento narius, – reikia darbuotojų. Todėl norėčiau konkrečiai paprašyti, kad apsirūpintume atitinkamomis priemonėmis ir sudarytume sau sąlygas dirbti. Tačiau nemanau, kad tinka nustatyti sąsają su pastatais, nes mes taip pat turime rinkimų apygardas ir galime sudaryti paslaugų sutartis. Biuras turėtų būti toks malonus, kad Parlamento narių dėl šios priežasties netrukdytų.

Turiu dar vieną prašymą. Biudžete dar neapskaitytas Europos Vadovų Tarybos Pirmininkas. Būtų teisinga, jeigu biudžete taip pat galėtume pripažinti jo buvimą.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Pone pirmininke, mums reikia kitokios ES, taip pat mums reikia kitokio ES biudžeto. Manau, kad mums reikia drąsos svarbiems sprendimams priimti. Tikrai neturėtume įklimpti į labai mažas technines smulkmenas.

Norėčiau pasakyti tris dalykus apie ES biudžetą. Pirmiausia, mums reikia skaidrumo, kai kalbame apie biudžetą. Pvz., kokio dydžio yra administracinės išlaidos? Dabartiniame ES biudžete nesuteikiama jokios realios informacijos apie tai.

Kita mano mintis yra apie taupymą. Labai lengva ES biudžete sutaupyti milijardus nemenkinant ES institucijų teikiamų paslaugų kokybę. Pvz., galėtume uždaryti daugybę ES agentūrų. Be to, yra antra būstinė Strasbūre. Galbūt turėtume apsvarstyti, ar naudingos institucijos, kurioms trūksta kompetencijos, pvz., Regionų komitetas arba Ekonomikos ir socialinių reikalų komitetas.

Trečia, kaip naudojami pinigai? Pinigai turėtų būti skiriami arba grąžinami ten, iš kur jie gaunami, t. y. mokesčių mokėtojams. Žinoma, turėtume juos naudoti rentabiliems projektams paremti – kalbu, pvz., apie tikrą stažuotojų programą „Erasmus“. Manau, mums reikia drąsos. Visi turėtume tinkamai atkreipti dėmesį į tai.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Įsigaliojus Lisabonos sutarčiai Europos Parlamentas įgijo svarbią papildomą kompetenciją. Atėjo laikas priimti sprendimus, kad pinigai iš ES fondų būtų leidžiami bendrai. Tačiau taip pat reikia laiko, kad šis mechanizmas pradėtų veikti. Neabejotina, kad šie metai ir kiti keleri metai bus itin svarbūs nustatant galutinę naujos biudžeto sudarymo procedūros formą. Tik Parlamentui, Tarybai ir Komisijai dirbant kartu, kaip partneriams, bus įmanoma parengti procedūrą, kuri labiausiai atitiks naujos sutarties nuostatas.

Norėčiau išreikšti paramą prašymui padidinti Bendrijos biudžetą atsižvelgiant į naujas pareigas, kurios atsiras Parlamente įsigaliojus Lisabonos sutarčiai. Nekyla abejonių, kad Parlamentui reikia atitinkamų lėšų, kad galėtų veiksmingai atlikti savo pareigas. Parlamento atsakomybė didėja, todėl mums, kaip Parlamento nariams, reikia daugiau patarimų, ekspertų nuomonių ir įvairių profesionalų paramos, tačiau kažkas turi už tai sumokėti.

Kitas prioritetas, kuris pristatomas pranešime ir vertas visiškos paramos, yra būtinybė daugiau investuoti į jaunimą, taigi, ir į švietimą, kuris yra šiuolaikinės ir pažangios visuomenės pagrindas. Europa vis dar atsilieka technologijų lenktynėse su JAV, Japonija ir kitomis naujomis galingomis pasaulio valstybėmis. Tačiau tai tikrai galima pakeisti, tik tam reikia nemažų išlaidų.

Iš dalies kovodami su skurdu turėtume finansuoti tokias programas, kaip nemokamas maisto išdalijimas neturtingiausiems gyventojams. Turėtume rengti tokias programas, kaip tos, kuriomis suteikiama galimybė mokyklose gauti pieno ir vaisių. Kadangi tiek daug kalbame apie švietimą ir žinių ekonomiką pagrįstą ekonomiką, privalome netoleruoti nepakankamos vaikų ir jaunimo mitybos.

Šiuo metu vyksta darbas Europos Sąjungos ekonomikos augimo per kitus 10 metų strategijos 2020 m. Europos strategijos klausimu. Todėl reikia atsižvelgti į išlaidas, kurios bus patirtos dėl šios strategijos, ir tai reikia padaryti dabar, t. y. etapu, kai dirbame biudžeto klausimu. Kad strategija būtų sėkminga, reikia didesnių išlaidų sanglaudai regioniniu ir Europos lygmenimis, užimtumo rėmimui ir kovai su krizės padariniais.

Galiausiai norėčiau padėkoti savo kolegei Parlamento narei S. E. Jędrzejewskai už labai pagrįstą ir naujovišką 2012 m. biudžeto prioritetų parengimą.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Jaunimas, mokslas ir inovacijos sudaro kito Europos Sąjungos biudžeto prioritetų pagrindą. Investavimas į jaunimą – investavimas į ateitį. Švietimas, profesinis mokymas ir perėjimas iš švietimo sistemos į darbo rinką yra pagrindiniai šio biudžeto klausimai.

Jauniems žmonėms, turintiems mokslinį laipsnį, vis didesnę poveikį turi nedarbas. Todėl manau, kad pirmojo darbo judumo programa „Erasmus“ bus strateginis įsipareigojimas ateičiai, nes ja nustatomas aiškus švietimo sistemos ir darbo rinkos ryšys. Pasiūlymas dėl pirmojo darbo programos „Erasmus“ sukūrimo, kurį pristačiau kartu su E. J. Fernandesu, grindžiamas šiais principais: pirma, papildomas finansavimas vykdomoms programoms švietimo, mokslo, mokymo ir inovacijų srityse; antra, kiekvienu atveju bus mokymo komponentas ir komponentas, kuriame stažuotojas turės sutartį su pažangia Europos įmone ir bus bendrai finansuojamas iš Europos biudžeto.

Iš kitų šio biudžeto prioritetų išskirčiau mokslinių tyrimų, inovacijų ir skaitmeninės darbotvarkės sritis. Šiame biudžete taip pat labai stengiamasi remti ekologiškų ir pažangių technologijų tobulinimą, ir taip prisidedama prie ekonomikos atkūrimo ir duodamas postūmis mažosioms ir vidutinėms įmonėms. Atsakomybės už jaunimą, inovacijas ir mokslą prisiėmimas yra atsakymas į klausimą, kaip vėl padaryti Europą pasaulio lydere.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Pone pirmininke, pone J. Lewandowski, ponio S. E. Jędrzejewski, pirmiausia norėčiau pasveikinti pranešėją su puikiu pranešimu. Žinoma, ekonomikos padėtis Europos Sąjungoje vis dar nėra patenkinama, tačiau pranešime mums daugeliu atžvilgių išaiškinama, kaip sukurti papildomą Europos vertę.

Manau, kad ypatingo dėmesio skyrimas jaunimui tarp vidutinio ir ilgo laikotarpio prioritetų yra puiki idėja, kaip būtų galima padėti spręsti mūsų problemas. Manau, kad tendencijų, susijusių su inovacijomis, išlaikymas ir skaitmeninių technologijų pabrėžimas yra puikūs greito Europos Sąjungos vystymosi pavyzdžiai. Taip pat įdomi parama mažosioms ir vidutinėms įmonėms, daugiausia veikiančioms silpniausiuose regionuose.

Tačiau taip pat verta pabrėžti, kad, kalbant judumo klausimu, kils investavimo į transeuropinio transporto tinklą politikos, taigi, ir transporto, klausimų. Manau, kad investuoti į jaunimą itin svarbu, todėl norėčiau pareikšti savo padėką, taip pat Kultūros ir švietimo komiteto padėką už visas pastangas, kurių tikslas – palaikyti priemones, susijusias su investavimu į jaunimą.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) 2011 m. biudžete turi būti atsižvelgta į naujas Europos Sąjungos galias, taip pat į ekonomikos ir finansų krizės pasekmes. Mūsų prioritetas turi būti esamų darbo vietų išsaugojimas ir naujų darbo vietų kūrimas.

Manau, kad Europos Sąjunga turi investuoti į intelektualią ir plataus užmojo pramonės politiką. Nepriimtina, kad pirmaujančiose valstybėse narėse 2010 m. pramonė sukuria tik 14 proc. BVP.

Todėl 2010 m. biudžete turi būti numatyta iš naujo nustatyti biudžeto prioritetus, t. y. užduotis, kurią valstybės narės gali atlikti tik 2010 m. atliekant 2007–2013 m. finansinės perspektyvos laikotarpio vidurio peržiūrą.

Šiuose prioritetuose daugiausia dėmesio turi būti skiriama transporto infrastruktūrai, energijos vartojimo efektyvumui, pramonės politikai ir moksliniams tyrimams, žemės ūkiui, švietimui ir sveikatai. Tikimės, kad šiais metais Komisija pateiks tvirtą pasiūlymą steigti Europos fondą, kuris būtų konkrečiai skirtas transporto infrastruktūrai plėtoti, o ES įnašas į jį taip pat bus parodytas 2011 m. biudžete.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Dėl ES ekonominės ir socialinės padėties reikia, kad 2011 m. būtų padaryti esminiai prioritetų pakeitimai, kurie buvo ankstesnių biudžetų, įskaitant dabartinį 2010 m. biudžetą, pagrindas. Biudžetas turi būti naudojamas tokiai politikai, kuri skirtųsi nuo tos politikos, dėl kurios 23 mln. žmonių neteko darbo ir 85 mln. žmonių gresia skurdo pavojus.

Būtina persvarstyti daugiamečių finansinės programos tikslus, pagal kuriuos struktūriniai fondai sumažinami iki 0,37 proc. ES bendrųjų nacionalinių pajamų, nes jų mažinimas reiškia socialinių ir aplinkosaugos programų išlaidų mažinimą ir jų mažinimą mokslinių tyrimų, švietimo ir kultūros srityse.

Būsiami biudžetai turi būti priemonės, naudojamos ekonominei ir socialinei sanglaudai, o ne vien tuščioms sutarčių frazėms. Jie turi būti naudojami visiškam užimtumui kartu su teisėmis, investavimui į viešąsias paslaugas, aplinkos apsaugai, bendradarbiavimui ir taikai. Jie neturi būti priemone, naudojama daugėjančių socialinio gyvenimo, laisvių, nepakankamų užimtumo garantijų, struktūrinio nedarbo, išorės kišimosi

politikos ir karo aspektų komercializacijai. Mūsų pateiktų pranešimo pakeitimų esmė – įrodyti, kad yra alternatyva, kuri ne tik įmanoma, bet ir būtina.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Pone pirmininke, norėčiau atkreipti dėmesį į 5 išlaidų kategoriją ir ypač į pastatų strategiją. Sėkminga vidutinio ir ilgo laikotarpio pastatų strategija yra svarbi. Ji turi būti ekologiška, energijos vartojimo požiūriu efektyvi ir ypač rentabili. Be to, mums reikia dalyvauti atviroje diskusijoje klausimu, ar Europos Parlamentui praktiška turėti tris veikiančias būstines. Vargu ar galima ES piliečiams ir mokesčių mokėtojams pateisinti didžiules išlaidas kelioms būstinėms, ypač per ekonomikos krizę. Mums laikas turėti atliktą išsamią ir visapusišką sąnaudų analizę ir suteikti galimybę su ja susipažinti visiems ES piliečiams.

Todėl Europos Parlamentas turėtų sutelkti dėmesį į vieną būstinę, o aš pats pirmenybę teikčiau Strasbūrai dėl jo istorinio, socialinio ir kultūrinio jungiamojo vaidmens ir visų pirma dėl to, kad Briuselyje plinta nusikalstamumas, kai kuriose miesto dalyse didėja anarchija, o policija pasiduoda. Netgi tokie savivaldybės politikai, kaip meras F. Thielemans, tai pripažįsta.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Primygtinai siūlau 2011 m. Europos Sąjungos biudžete geriau išreikšti jaunimo politiką ir paramą jai. Jaunimas turi būti remiamas tiek ES, tiek nacionaliniu lygmeniu.

Vienas iš tokių projektų, kurį Rumunijos vyriausybė naudoja jaunimui remti, yra 100 000 jiems skirtų namų statyba artimiausius trejus metus.

Kartu teigiamai vertinu Europos Komisijos tikslą iki 2012 m. studentams suteikti 3 mln. „Erasmus“ dotacijų. Tačiau taip pat nepaprastai svarbu padidinti finansavimą „Erasmus Mundus“ dotacijoms. Taip bus sudarytos sąlygos dar daugiau studentų ir mokslo darbuotojų iš trečiųjų šalių – šiuo atveju kalbu ir konkrečiai apie Moldovos Respubliką – studijuoti Europos Sąjungoje.

Būdama jauna Parlamento narė palaikau pirmosios darbo vietos iniciatyvą „Erasmus“, suteikiančią jaunimui galimybę patekti į darbo rinką.

Galiausiai noriu padėkoti Europos Komisijai už skubų finansavimo keturiems energetikos projektams, kuriuose Rumunija taip pat dalyvauja, suteikimą.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Atsižvelgiant į sudėtingą valstybių narių ekonominę padėtį, ateinančių metų biudžetas turėtų būti itin kruopščiai planuojamas. Didžiausias dėmesys turėtų būti darbo vietų išsaugojimui ir kūrimui. Tam pasitarnautų mažųjų ir vidutinių įmonių veiklos palaikymas ir skatinimas, nes šios įmonės įdarbina didžiąją dalį Europos Sąjungos piliečių. Kad naujai pradedančios arba su finansiniais sunkumais susiduriančios įmonės išliktų, turi būti lanksčiau teikiamos ir labiau prieinamos finansinės paramos priemonės. Neturėtų būti užmirštos ir sritys, teikiančios pridėtinę vertę ne tik atskiroms valstybėms narėms, bet ir visai Bendrijai. Tarp tokių sričių būtų galima paminėti transporto sritį, kurios prioritetu turėtų tapti darnaus, tvaraus ir saugaus transporto sistemos kūrimas, transeuropinių tinklų plėtra. Tinkamas energetinių jungčių projektų, užtikrinančių energetinį nepriklausomumą, finansavimas taip pat privalo išlikti tarp 2011 metų biudžeto prioritetų.

Janusz Lewandowski, Komisijos narys. – Pone pirmininke, norėčiau padėkoti Parlamento nariams už jų pastabas, kuriomis buvo pagilintos ir papildytos mano žinios apie 2011 m. Parlamento prioritetus. Klausantis – šįvakar esu nusiteikęs klausytis – man buvo aišku, jog daugelis kalbėtojų pabrėžė, kad 2011 m. biudžetą formuojame nepaprastomis, krizę išgyvenusios Europos, sąlygomis, kuriomis daugelis šalių stengiasi išspręsti realius fiskalinius uždavinius. Tai daro realų neigiamą poveikį biudžeto skaičiams, taip pat daro neigiamą poveikį patikimam valdymui ir biudžeto skaidrumui, – tai buvo aišku iš G. Van Ordeno, T. Bermano, E. J. Fernandeso ir C. Haglundo kalbų, – tačiau jeigu ištekliai nepakankami, iš tiesų reikia tinkamai nustatyti prioritetus.

Po diskusijos susidariau įspūdį, kad jaunimas, t. y. 3b išlaidų kategorija, – kurią pranešėja atnaujino, – turi jaunesnių ir senesnių šio Parlamento narių palaikymą, todėl atrodo, kad, Parlamento daugumos teigimu, šis 2011 m. prioritetas yra tinkamai nustatytas. Taip pat reikia kokybės ir tinkamo įgyvendinimo, todėl mes – pvz., I. Godmanis ir L. Surján, – iš karto galvojame apie sanglaudą. Taip, 2009–2010 m. ji buvo žemo lygio. Ji turėtų būti vykdoma įprastu tempu iki 2011 m., kaip turėtų būti įgyvendinamas ir antikrizinis planas. Tačiau taip pat turime per mažas išlaidas moksliniams tyrimams, todėl tai yra verta vartotojams palankesnio finansinio reglamento. Jį turėtume paskelbti baigiantis šių metų gegužės mėn. pabaigoje ar birželio mėn.

Klausantis jūsų diskusijos man taip pat buvo aišku, jog Parlamentas supranta, kad veiksmų laisvė biudžete yra labai ribota. S. G. Polledo, G. Färm ir kiti pabrėžė labai ribotą veiksmų laisvę, tačiau išvada biudžeto sudarymo ir vykdymo klausimu galėtų būti lankstesnė. Galiu tik pritarti šiai išvadai.

Kaip paprastai, I. Grässle teisi teigdamas, kad kol kas neįtrauktas joks Išorės veiksmų tarnybos biudžetas, tačiau biudžetui parengti jums reikia skaičių. Kol kas neturime skaičių, o be skaičių sudaryti biudžetą labai sunku. Tačiau, žinoma, jis turėtų atsirasti šiais metais, kad Išorės veiksmų tarnyba būtų veikianti.

Aš tikrai nekantriai laikiu rytojaus diskusijų neoficialiame trišaliame susitikime, o paskui – tikros diskusijos. Taip pat tikėkimės rezultatyvaus 2011 m. skaičių suderinimo.

PIRMININKAVO: I. DURANT

Pirmininko pavaduotoja

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, pranešėja. – (PL) Ponia pirmininke, pone J. Lewandowski, ponios ir ponai, labai susidomėjusi klausiausi jūsų kalbų, todėl labiausiai norėčiau pasakyti, jog esu patenkinta, kad prioritetas, susijęs su pagrindiniu 2010 m. biudžeto pakeitimu, t. y. prioritetas, susijęs su jaunimu, kurį aš pasiūliau, o Biudžeto komitetas patvirtino, taip pat sulaukė jūsų paramos ir susidomėjimo. Todėl esu labai patenkinta tuo, ir tai man yra paskata.

Žinoma, norėčiau dar kartą pabrėžti, kad jūs diskusijoje teisingai pažymėjote, jog turime mažai veiksmų laisvės. Tai reiškia, kad tuo labiau yra priežastis kreiptis į Europos Komisiją, kad parodytų troškimą, vaizduotę ir drąsą pradėdama daugiamečių finansinės programos peržiūrą ir galimą persvarstymą. Kaip žinote, 2011 m. yra penktieji daugiamečių finansinės programos metai. Tikrai šiuo metu esame kažko pasimokę iš šių ketverių metų. Penktieji metai turi būti neabejotinai geresni.

Žinoma, aišku, kad kovojame su finansų ir ekonomikos krize, kuri įvairiose šalyse yra akivaizdžiai skirtinga. Kai kuriose šalyse matyti išsivystymo iš krizės ženklų, tačiau tai nekeičia fakto, kad turėtume būti ambicingi, ypač dėl to, kad jeigu pasižiūrėtume į Europos bendrijos biudžetą, pamatytume, kad inovacijoms, moksliniams tyrimams, jaunimui, bendrajai rinkai įgyvendinti ir bendrosios rinkos laisvėms įgyvendinti skirti fondai iš tikrųjų yra maža Europos bendrijos biudžeto dalis. Taigi, bet koks taupymas, mano nuomone, neturėtų daryti poveikio šiai Europos Sąjungos biudžeto daliai.

Daugelis jūsų pasakė tai, su kuo sutinku, – kad jaunimas yra Europos Sąjungos ateitis. Tačiau noriu pridurti, kad jis yra ne tik ateitis, nes jaunimas gyvena čia dabar, šiandien. Šiandien jie mokosi ir šiandien jie ieško darbo. Jaunimas yra ne tik mūsų ateitis – jis yra mūsų šiandiena. Investavimas į jaunimą yra ne tik investicija į tai, kas vieną dieną įvyks, bet ir į tai, kas vyksta čia ir šiandien. Turėtume sau tai nuolat priminti.

Norėčiau tarti keletą žodžių dėl šio užtrukusio Europos Sąjungos biudžeto svarstymo. Kalbu ne tik apie jaunimą, bet ir apie platesnį supratimą, kuris taip pat apimtų klausimus, susijusius su jaunimu, ir, žiūrint plačiau, klausimus, susijusius su švietimu ir mokymu. Manau, kad čia labai aiškus Europos aspektas, t. y. Europos pridėtinės vertės aspektas. Tačiau neturėtume pamiršti, kad veikiame suvienytoje Europoje, kurioje minties gyvumas ir gyventojų judumas iš tikrųjų yra viena svarbiausių vertybių, kuria turėtume nuolat rūpintis.

Be to, norėčiau tarti keletą žodžių, kad apibendrinčiau diskusiją dėl Europos Sąjungos biudžeto. Tiesa, kad šiandien dalyvauju kaip pranešėja, tačiau sau leisiu tarti keletą žodžių ir pabrėžti tai, kas jau yra Biudžeto komiteto pranešime. Žinoma, kalbu apie tai, kad svarbu visą laiką galvoti apie taupymą ir visada galvoti apie tai, ar tos išlaidos, kurios daromos, yra pateisinamos, net jeigu jos geriausios įmanomos. Tas apmąstymo procesas yra nenutrūkstamas ir turėtų dominti mus visus. Šis apmąstymas tikrai turi būti matomas pranešime dėl Europos Parlamento.

Labai tikiuosi, kad ši diskusija, vykusi tokiu vėlyvu laiku, nė vienam iš mūsų nebuvo laiko švaistymas. Labai tikiuosi, kad J. Lewandowski bus išklausęs viską, kas čia buvo pasakyta, ir kad jis nepamiršo, jog ne taip seniai jis buvo šio Parlamento narys, taip pat labai tikiuosi, šios diskusijos bus atspindėtos biudžeto projekte, kurį Europos Komisija pažadėjo pristatyti balandžio 27 d. Žinoma, visa tai mielai vėl kartosiu, nuo pavasario iki rudens, vis dėlto būčiau labai patenkinta, jeigu kai kurie čia jau pateikti pasiūlymai dabar būtų įtraukti į Europos Komisijos projektą, kad galiausiai tai reikėtų rečiau kartoti. Dar kartą norėčiau jums padėkoti už dėmesį.

Pirmininkė. – Bendros diskusijos baigtos.

Balsavimas vyks rytoj.

Raštiški pareiškimai (149 straipsnis)

Edi Herczog (S&D), raštu. – Visų pirma noriu priminti, kad nors ES, patvirtinusi Europos ekonomikos atkūrimo planą, sugebėjo kolektyviai reaguoti į finansų ir ekonomikos krizę, bendra ekonominė padėtis ES tebėra nepatenkinama. Neišvengiama, kad turi būti atsižvelgta į šiuos 2011 m. biudžeto gairių prioritetus: turėtų būti atidžiai stebimas FP7, kuri savo brandą pasieks 2011 m., įgyvendinimas; naujai nustatytos Europos kosmoso politikos plėtojimas ir mokslo ir technologijų pažangos rėmimas palaikant pažangias technologijas ir tvarų vystymąsi; ES biudžeto prioritetai turi atspindėti uždavinius, susijusius su tvariąja energetika ir kova su klimato kaita; šiems prioritetams bus reikalingi papildomi biudžeto ištekliai, ypač ITER bei Europos strateginiam energetikos technologijų planui finansuoti ir energijos vartojimo efektyvumui propaguoti; projekto „Galileo“, GMES programos ir Europos inovacijų ir technologijų instituto svarba; prioritetas turėtų būti tinkamas vykdomų bandomųjų projektų įgyvendinimas bei įvertinimas ir parengiamieji veiksmai.

Tikiuosi, kad per būsimą 2011 m. biudžeto sudarymo procedūrą bus atitinkamai atsižvelgta į šiuos pagrindinius klausimus.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), raštu. – (RO) Šiais metais bus vykdoma didžiausia biudžetinės procedūros reforma nuo daugiametinių finansinių programų įdiegimo 1988 m. Tiksliau sakant, vykstant biudžetinės procedūros reformai, visa biudžeto struktūra bus pritaikyta prie naujų institucinių sąlygų, nustatytų Lisabonos sutartimi, pirmiausia Europos išorės veiksmų tarnybai. Tačiau manau, kad pagrindinis būsimos biudžeto tikslas bus remti politikos kryptis iš naujos 2020 m. Europos darbotvarkės. Tikimybė, kad šis projektas pasiseks, bus tik tuomet, jeigu jam suteiksime reikalingą finansavimą. Antraip galiausiai šia darbotvarke lygiai taip pat, kaip su prieš ją buvusią Lisabonos strategiją, bus prašauta pro šalį dėl bet kokių nustatytų tikslų. Šiuo atžvilgiu noriu pritarti pranešėjos sentimentams ir pabrėžti, kokios svarbios yra jaunimo, švietimo, mokslinių tyrimų ir inovacijų politikos kryptys. Mano nuomone, jos yra kertiniai akmenys, ant kurių turėsime formuoti 2011 m. biudžetą ir savo ateities viziją.

Jarosław Kalinowski (PPE), raštu. – (PL) 2011 m. Europos Sąjungos biudžetu turėtų būti suteikta aiški parama pagrindinėms artimiausio dešimtmečio Bendrijos strategijos tendencijoms. Prie jų priskiriamos technologinės inovacijos, tvarus vystymasis, kova su klimato kaita ir rūpinimasis biologine įvairove.

Taip pat labai pateisinama parama švietimo sistemų plėtojimui padedant tarpdalykinėms investicijomis. Pinigai turi būti investuojami į įmones, kurios užtikrins, kad absolventai ras darbą. Jeigu šiandien nesuteiksime jaunimui savo paramos, mums grės niūri ekonomikos augimo sulėtėjimo ir galbūt net kitos krizės perspektyva.

Nereikia, kad mums primintų apie būtinybę intensyviai plėtoti informacinių technologijų sektorių ir tai, jog privalome užtikrinti, kad mūsų piliečiai turėtų galimybę naudotis skaitmeninėmis technologijomis. Taip padėsime gauti išsilavinimą informacinių technologijų srityje, taip pat sudarysime sąlygas lengviau gauti informaciją pirmiausia tiems žmonėms, kurie gyvena kaimo vietovėse.

Petru Constantin Luhan (PPE), raštu. – (RO) Norėčiau pridėti savo pastabas prie tų pastabų, kurias pranešėja ir kolegos Parlamento nariai pateikė vykstant diskusijoms dėl 2011 m. biudžeto prioritetų. Be to, kaip sausio mėn. paskelbė Europos Komisija, plataus užmojo planai rengiami projektui „Galileo“. 2014 m. pradžioje bus pradėtos teikti tokios šios sistemos siūlomos pirmosios paslaugos: atviroji paslauga, reguliuojama viešoji paslauga ir paieškos ir saugojimo paslaugos. Be to, 2014 m. bus pradėtas gyvybės gelbėjimo paslaugos ir komercinės paslaugos bandymas. Norėčiau jums priminti, kad „Galileo“ itin svarbus Europos aukštųjų technologijų pramonės ateičiai. Juo bus sukurtos naujos rinkos ir suteikta galimybė Europai tapti pasaulinio masto konkurente technologijų srityje. Iki šiol šio labai svarbaus Europos projekto rengimas buvo remiamas pagal TEN-T politiką, o kai jis taps veikiantis, jį bus galima daug veiksmingiau naudoti transporto infrastruktūrai. Galiausiai manau, jog ateityje „Galileo“ turi gauti pakankamai lėšų iš Europos Sąjungos biudžeto, kad šis plataus užmojo projektas galėtų tapti tikrove.

Marian-Jean Marinescu (PPE), raštu. – (RO) Sąlygos, kuriomis bus patvirtinti 2010 ir 2011 m. biudžetai, yra išskirtinės ir sudaro tam tikrų sunkumų. Dėl šių priežasčių sėkmingam Lisabonos sutarties įgyvendinimui turi būti surastas idealus sprendimas, kuris pats būtų didžiulis finansinis iššūkis. Be to, būtina surasti sprendimus, kurių tikslas – sušvelninti finansų krizės, dar jaučiamos daugelyje valstybių narių, poveikį. Parlamentas privalo įsitraukti į atvirą diskusiją dėl 2011 m. išlaidų viršutinės ribos pagal 5 išlaidų kategoriją. Privalome rasti visų reikalavimų finansavimo užtikrinimo ir biudžetinės drausmės išsaugojimo pusiausvyrą, net jei tai reikštų išlaidų apribojimą siekiant laikytis daugiametės finansinės programos. Pirmiausia, mums reikia standartizuoti administracines išlaidas, jas visas įtraukiant į šią išlaidų kategoriją, ir atlikti tinkamą ir realistišką

viršutinės išlaidų ribos persvarstymą. Visų pirma itin svarbu, kad būtų pradėtas institucijų bendradarbiavimas siekiant keisti gerosios patirties pavyzdžiais ir toliau tirti galimybes padaryti juos veiksmingesnius. Be to, ypatinga svarba turi būti teikiama turinčių tiesioginį poveikį biudžetui sričių grupių stebėjimui ir analizavimui, taip pat turi būti nustatyti visi išteklių paskirstymo ir taupymo būdai.

Bogusław Sonik (PPE), raštu. – (PL) Vyksta darbas 2011 m. biudžeto klausimais. Vienas iš diskusijos klausimų yra dėl to, kad Parlamentas galėtų pateikti 2007–2013 m. finansinės perspektyvos pakeitimus tokiose srityse, kaip konkurencingumas ir sanglauda augimui ir užimtumui skatinti. Be to, dirbame darbą, susijusį su 2020 m. strategija, kurioje daugiausia dėmesio turėtų būti skiriama inovacijų propagavimui, įmonių rėmimui ir investavimui į mokslą, naujas technologijas ir regioninę plėtrą. Ypatingą dėmesį noriu atkreipti į ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos, kuri yra ilgalaikio ES ekonomikos augimo ir visiškos valstybių narių integracijos pagrindas, klausimą. Lisabonos sutarties 174 straipsnyje minima kalnų regionų politika, kaip tam tikro tipo regioninė politika, kartu su salų ir tarpvalstybinių regionų politika. Kad skatintų darnią plėtrą, Europos Sąjunga vykdo savo veiklą, padedančią stiprinti jos ekonominę, socialinę ir teritorinę sanglaudą. Visų pirma turi būti pabrėžiama regionų, kuriems būdingos specifinės gamtinės ir geografinės sąlygos, išsivystymo lygio skirtumų mažinimo svarba. Kalnuotos ir pusiau kalnuotos vietovės sudaro beveik 40 proc. ES teritorijos ir jose gyvena beveik 20 proc. ES piliečių. Dėl specifinių ekonominių ir teritorinių kalnuotų regionų problemų reikia, kad būtų įgyvendinti viršnacionaliniai teisiniai reglamentai, kuriais būtų reglamentuojami specifinės kalnų politikos vykdymo valstybėse narėse tikslai ir principai, tačiau dar svarbiau, kad dėl jų visų pirma reikia užtikrinti tinkamą šiems regionams skirtų projektų ir programų finansavimo lygį. Manau, kad parama kalnų regionams turėtų būti įtraukta į naują finansinę perspektyvą ir strategiją „Europa 2020“.

Iuliu Winkler (PPE), raštu. – (HU) Kiti metai bus pirmi strategijos „Europa 2020“ įgyvendinimo metai, kurie gali būti naujas Europos Sąjungos vystymosi etapas. Todėl biudžetiniai 2011 m. bus itin svarbūs finansinio planavimo vėlesniems metams požiūriu. Į biudžeto prioritetus turi būti įtrauktas Europos Sąjungos atsakas į pasaulinės krizės iššūkius. Šiuo požiūriu strategija „Europa 2020“ yra labai svarbus veiksnys. Tačiau dėl prioritetų, įtrauktų į siūlomą 2011 m. biudžetą, negalime būti verčiami iš dalies keisti pagrindines ES politikos kryptis. Ateityje daug dėmesio reikia skirti sanglaudos ir struktūrinei politikai, taip pat žemės ūkio politikai ir paramai, teikiamai MVĮ, nes nuo pastarųjų priklauso Europos galimybė tapti tvaria ir konkurencinga ekonomika. Privalome nepamiršti, kad minėtos politikos kryptys yra solidarumo, kuris yra pagrindinė Europos integracijos vertybė, išraiška.

17. Prašymas ginti Parlamento nario imunitetą (žr. protokolą)

18. Žemės ūkio produktų kokybės politika. Kokios strategijos laikytis? (diskusijos)

Pirmininkė. – Kitas klausimas – G. Scottà pranešimas (A7-0029/2010) Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto vardu dėl žemės ūkio produktų kokybės politikos: kokios strategijos laikytis? (2009/2105(INI))

Giancarlo Scottà, pranešėjas. – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, šiuo metu, kai Europą, įskaitant ir jos žemės ūkio sektorį, veikia rinkos globalizacija ir didelė krizė, vienas iš galimų su žemės ūkio rinka susijusių atsakų – atkreipti ypatingą dėmesį į produktų kokybę.

Manau, kad ES kokybės politika gali pagerinti konkurencingumą ir sukurti pridėtinę Europos regioninės ekonomikos vertę, nes daugelyje kaimo vietovių, kuriose alternatyvios gamybos galimybės menkos, tai dažnai yra vienintelė galimybė vystytis. Šiose nepalankiose vietovėse remdami specialaus asortimento produktų žemės ūkį, jose sukursime ekonomiką ir darbo vietas.

Be to, ateities žemės ūkio produktų kokybės politika taip pat turi būti susieta su didžiausiu modernaus žemės ūkio potencialu, t. y., kaip Europos atveju, dinamišku, gausiu ir įvairiu žemės ūkiu, kuris nuolat kintančiai visuomenei gali pasiūlyti ne tik aukštos kokybės maisto produktų, bet ir labai svarbių paslaugų.

Savo pranešime pabrėžiau, kad svarbu išlaikyti tris atskiras geografinių nuorodų registravimo sistemas, nes jomis pristatomas ryšys su Europos regionais, pristatant jų tradicijas, istoriją, skonio ir unikalias žinias, laikui bėgant perduodamas iš kartos į kartą.

Todėl manau, kad išlaikius dvi atskiras SKVN ir SGN sistemas jose būtų atsižvelgiama į konkrečius gamtos skirtumus ir produktų bei jų geografinės gamybos vietos ryšių stiprumą. Vartotojai dažnai painioja geografinės

maisto produktų perdirbimo vietos nuorodas su paties žemės ūkio produkto kilmės vieta ir neretai nežino, kaip veikia maisto grandinė.

Todėl manau, kad vien privalomai nurodžius pirminių produktų gamybos vietą galima padėti suteikti vartotojams visą informaciją apie produktą, kuriuos jie perka, kokybę, kadangi produktai patenka į gamybos grandinę, kuri daro didelį poveikį jų savybėms kokybės ir maisto saugos požiūriu. Nepamirškime, kad mūsų pareiga apsaugoti tai, ką mūsų piliečiai, balsavusieji už mus, gamina ir valgo.

Kiti du klausimai, kuriuos, mano manymu, svarbu įtraukti į mano pranešimą, yra tokie: intensyvios vartotojų švietimo ir informavimo kampanijos, kurią Europos Sąjunga turėtų pradėti rūpindamasi įvairiomis Europos etiketėmis ir garantijomis, kurios jomis suteikiamos, svarba ir geografinių nuorodų įtraukimas į tarptautinius registrus bei tarptautinis pripažinimas per PPO sistemą. Antrasis klausimas itin svarbus, jeigu norime apsisaugoti nuo mūsų aukštos kokybės produktų klastojimo.

Noriu padėkoti Komisijos nariui D. Ciołošui už dalyvavimą ir jam priminti, kokios svarbios pakankamai apsaugančios kokybės sistemos, kurios yra mūsų ateitis, taip pat jam priminti, kad nepalankioje padėtyje esančių kaimo vietovių ekonomiką galima paskatinti teikiant žemės ūkio sektoriaus pagalbą siekiant išsaugoti visus specialaus asortimento produktus, kurie būdingi šioms vietovėms ir kuriais išlaikomas žmonių prierašumas vietovėms, kurios priešingu atveju būtų paliekamos. Taip būtų palaikoma pagarba aplinkai ir kraštovaizdžiui ir būtų kuriama, kur įmanoma, turizmo ir vyno gastronomijos ekonomika, susijusi su įvairiais Europos Sąjungos regionų ir istorijos skirtumais.

Noriu padėkoti savo kolegoms už paramą, kurią jie man suteikė Žemės ūkio ir kaimo plėtros komitete, ir tikiuosi, kad Europos Parlamentas taip pat suteiks savo paramą rytoj balsuodamas.

Dacian Ciołoş, Komisijos narys. – (FR) Ponia pirmininke, pone G. Scottà, ponios ir ponai, manau, kad pagrindinis veiksnys, kuris padidina Europos žemės ūkio ir žemės ūkio produktų gamybos modelio svarbą tarptautiniu lygiu, yra būtent kokybės ir įvairovės politika. Todėl kokybės politika žemės ūkio produktų sektoriuje bus vienas iš mano įgaliojimų prioritetų ir vienas pagrindinių mano prioritetų iš karto po bendrosios žemės ūkio politikos po 2013 m. reformos.

Žemės ūkio produktų kokybės politika ne tik įrodo, kad Europos ūkininkai reaguoja į Europos vartotojų lūkesčius, bet ir gali paruošti dirvą Europos žemės ūkio produktų sektoriui, kad jis galėtų įsitvirtinti tarptautinėje rinkoje.

Kad pasiektume kokybės politikos tikslus, mums reikia sistemos, kuri būtų aiški, suprantama, tinkamai struktūrizuota, lengvai atpažįstama vartotojų ir kiek galima visapusiška bei pakankama. Mano tikslas – sugebėti struktūrizuoti kokybės sistemos turinį ir ją padaryti prieinamesnę ūkininkams, kurie turi būti jos teikiamos naudos gavėjai, ir vartotojams, tačiau neaukojant jos esmės arba nepašalinant iš jos viso turinio.

Kokybės politika ne tik yra suteikiama garantija vartotojams, bet ir teikiama papildoma nauda ūkininkams; šiuo klausimu visiškai sutinku su G. Scottà. Ja galima padėti išsaugoti mūsų žemės ūkio įvairovę, ir tai galima padaryti konkurencingai, nes ūkiai, kurie gali parduoti savo produkciją, yra konkurencingi. Jeigu gali išgyventi iš to, ką pagamina, jie yra konkurencingi, o jeigu jie gali parduoti didelės pridėtinės vertės produktus, jie yra net konkurencingesni, nors kartais mažai.

Todėl manau, kad kai kuriuose regionuose kokybės politika taip pat gali padėti padidinti mūsų ūkių konkurencingumą. Šitaip kokybės politika ir vietos rinkų plėtojimu, maisto vežimo atstumo mažinimu ir tiesioginiais bei glaudesniais vartotojų ir gamintojų ryšiais galima pasiekti gerų rezultatų, būtent siekiant padidinti tam tikrų tipų ūkių, kurių produktai šiuo metu turi palyginti mažą rinkos dalį, konkurencingumą. Europos ūkininkai jau deda pastangas tiekti saugius produktus ir dėl to naudojami metodais, kuriuos taikant atsižvelgiama į aplinką ir gyvūnų gerovę.

Diskusija klausimu, kaip tai labiau išryškinti ženklinimo sistema, yra naudinga ir teigiamai vertinama, o pranešime papildoma tam tikromis nuostatomis ir tam tikromis idėjomis pagal šiuos principus. Manau, kad diskusijose, kurias planuojame surengti bendrosios žemės ūkio politikos po 2013 m. klausimu, taip pat turėtų būti svarstomos ūkininkų palaikomų standartų ir kokybės ženklinimo politikos sąsajos. Bet kuriuo atveju tokie yra mano ketinimai.

Manau, kad mums reikia kurti ir plėtoti savo priemones, susijusias su komunikacijos politika – komunikacijos tiek su Europos ūkininkais, tiek su Europos vartotojais, ir visų pirma – tarptautiniu lygiu. Mano įsitikinimu, savo kokybės sistema galime puikiai pristatyti savo žemės ūkio produktų gamybos modelį ir net savo bendrąją žemės ūkio politiką.

Visa tai pasakęs, norėčiau užbaigti tuo, kad G. Scottà pranešimas pasirodo kaip tik tinkamu metu. Kaip žinote, Komisija ketina iki 2010 m. pabaigos pristatyti teisės aktų paketą dėl kokybės politikos. Pranešime, kurį šiandien pristato G. Scottà ir kuris bus svarstomas, yra tam tikri klausimai, idėjos ir pasiūlymai, atitinkantys šiuos principus, todėl atvykdamas jums pristatyti teisės aktų pasiūlymų turėčiau stengtis kiek įmanoma labiau atsižvelgti į šias idėjas.

Noriu pasveikinti pranešėją ir Parlamento komitetų narius, kurie rengė šį pranešimą, taip pat man bus malonu išgirsti jūsų nuomones ir pasiūlymus.

Esther Herranz Garcíá, *Aplinkos, visuomenės sveikatos ir maisto saugos komiteto nuomonės pranešėja*. – (ES) Ponia pirmininke, kad būčiau sąžininga, pirmas dalykas, kurį norėjau padaryti šįvakar, tai padėkoti G. Scottà už jo puikų sugebėjimą susitarti dėl šio pranešimo. Buvo tikrai malonu dirbti su juo ir su kitais Parlamento frakcijų atstovais spaudai.

Didžiuojamės pozicija, kurią rytoj pademonstruosime Parlamente per balsavimą ir tokiam, kaip šis, pranešime, kuriame ginama kokybė ir išipareigojama vystyti ir stiprinti kaimo vietas ne vien kaip tradicinės Europos kultūros įrodymą, bet ir kaip tikrus turto ir darbo vietų kūrimo veiksnius. Būtent šių darbo vietų mums taip labai reikia per šią ekonomikos krizę ir esant tokiai dramatiškai padėčiai užimtumo lygio kai kuriose valstybėse narėse požiūriu.

Be to, esame patenkinti apsauga, kurią palaikė Parlamentas, ir pozicija, kurią jau palaikė Žemės ūkio ir kaimo plėtros komitetas, nes tai buvo aiškiai parodyta išipareigojant užtikrinti aukščiausių standartų kokybę. Be to, šių aukščiausių standartų klausimu, žinoma, išipareigojame išsaugoti saugomos kilmės vietos nuorodos ir saugomos geografinės nuorodos diferenciaciją. Žinoma, atmetame mintis suvienodinti kokybę ją suprastinant ir norime, kad ES produkcija sulauktų dėmesio ir būtų vertinama.

Esu patenkinta tuo, ką turėjo pasakyti D. Ciolos. Žinoma, buvo malonu girdėti, kaip jis kalba apie atsakomybę už Europos ūkininkavimo aplinką prisiėmimą. Savaimė suprantama, tikimės, kad jis įsiklausys į Parlamento nuomonę, atsispindėsiančią rytojaus balsavime.

Galiausiai norėčiau pasakyti, jog turėtume tikėtis, kad niekada nepasikartos atvejis, kai Europos Komisija aplenkė Parlamentą, uždrausdama tokius dalykus, kaip, pvz., vaisių ir daržovių pardavimo standartus, ir šiuo draudimu padarė tokią žalą laisvai Europos konkurencijai.

Norime ištaisyti rinkos disbalansą, taip pat norime prisiimti atsakomybę už kokybės, įvairovės, maisto saugumo ir tinkamo produkcijos kiekio užtikrinimą.

Be to, norime, kad ES produkcija ir ES žemės ūkio ir maisto produkcija būtų ginama Pasaulio prekybos organizacijoje. Žinoma, taip pat pasikliaujame D. Ciolos darbu šiuo klausimu, nes nei mūsų Europos gamintojai, nei mūsų Europos vartotojai nebėgi gali būti neapsaugoti.

Giovanni La Via, *PPE frakcijos vardu*. – (IT) Ponia pirmininke, Komisijos nary, ponai ir ponios, aš taip pat Europos liaudies partijos (krikščionių demokratų) frakcijos vardu norėčiau padėkoti pranešėjui G. Scottà už puikų jo atliktą darbą ir pabrėžti, kad kokybės politika turi ne tik išorinę vertę dėl to, ką mes galime pasiūlyti vartotojams, bet ir didelę reikšmę dėl to, ką ji gali duoti gamintojams.

Kaip visi pastebėjote, konkurencija rinkose gali turėti daug formų. Tokiam dideliame ir tokiam daugiaspekčiam žemyne, kaip Europa, kuriam būdingos gerokai didesnės gamybos, o ne konkurencijos išlaidos, bus sunku konkuruoti kainų požiūriu, todėl pajėgsime konkuruoti tik produkcijos diferenciacijos požiūriu.

Būtent iš diferenciacijos perspektyvos turime žiūrėti į kokybės politiką, kurią taikant būtų sugebama pasiūlyti ir pateikti rinką produktą, kuris skirtųsi nuo konkuruojančio produkto, produktą, kurį, be to, būtų galima parduoti aiškiai ir konkrečiai nepaisant kainos, kuri yra mažesnė, palyginti su konkurencine kaina.

Todėl esu už tai, kad būtų tęsiama Bendrijos ženklinimo praktika, kuri jau įgyvendinama, kartu pabrėžiant būtinybę išsaugoti geografinių nuorodų ir kilmės žymėjimo skirtumą. Tačiau taip pat vis dar turėtume pabrėžti, jog tarptautiniu mastu ir tarptautinės prekybos derybų lygmeniu Europos Sąjunga privalo atlikti savo vaidmenį ginama kilmės žymėjimą ir kilmės žymėjimo politiką, kad būtų išvengta neišvengiamos ženklų mainų politikos, kuria mūsų produktams būtų padaryta žalos.

Prieš baigdamas sau leidžiu pateikti vieną paskutinę pastabą, susijusią su ženklinimu. Mes jau reikalavome ir rytoj konkrečiu pakeitimu reikalausime, kad Parlamentas balsuotų dėl galimybės nurodyti ne tik šviežių,

neperdirbtų produktų, bet ir perdirbtų vienintelės sudedamosios dalies produktų žaliavų kilmę; t. y. tų produktų, kuriuose tipiškai dalis iš esmės yra žaliava.

Csaba Sándor Tabajdi, *S&D frakcijos vardu*. – (HU) Komisijos nary, kolegos Parlamento nariai, Socialistų ir demokratų pažangiojo aljanso frakcijos vardu G. Scottà parengtą pranešimą laikome nepaprastai svarbiu ir iš esmės pritariame jam. Pranešime yra keturi arba, tikriaus sakant, penki svarstyliniai dalykai. Pirma, bendras Europos Sąjungos logotipas. Daugelis žmonių nesupranta, kad bendras ES logotipas yra ne tam tikras žingsnis į federalizmą, o vartotojui įrodo, kad produktas atitinka konkrečius ES maisto saugumo reikalavimus, ir kartu išskiria jį iš pasaulio, esančio už ES ribų, produktų. Todėl prašau, kad palaikytume konkretų ES logotipą.

Antras dalykas – kilmės vietos klausimas. Labai geras dalykas tas, kad dabar ES turi Komisijos narį, atsakingą už žemės ūkį, – tai yra D. Ciolos, kuris supranta ir patvirtina vietos rinkų svarbą, nes tik taip galime išsaugoti vietos skonius, regioninius skonius ir maisto įvairovę Europoje, taip pat aišku, kad šiuo atžvilgiu svarbiausias vaidmuo tenka maisto kokybės politikai, vietai ir kilmės vietos nuorodai. Vyko ginčas su Komisija, todėl labai tikiuosi, jog naujasis Komisijos narys neberemia ankstesnės nuomonės, kad visas saugomas kilmės vietos nuorodas turėtų sujungti su saugomomis geografinėmis nuorodomis. Taip jau sutapo, kad paskutinį kartą šis problema kilo dėl vyno „Tokaj“. Dėkoju Komisijos nariui, kad šios problemos iš dalies buvo išspręstos, nors keletą jų dar reikia išspręsti.

Ketvirtas dalykas: ekologinės gamybos logotipas. Šiuo klausimu visiškai sutariama. Ir pagaliau penktas dalykas: kai kurie Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto nariai pareikalavo iš naujo nustatyti ankstesnius griežtus standartus daržovėms ir vaisiams. Norėčiau sugrįžti prie pradinės formos G. Scottà pranešimo. Negrįžkime į pernelyg griežto reglamentavimo laikus, kai nustatydavome, koks turėtų būti agurko išlinkimas.

George Lyon, *ALDE frakcijos vardu*. – Ponia pirmininke, aš taip pat norėčiau prisidėti prie padėkos G. Scottà už jo pranešimą.

Jame yra daug dalykų, už kuriuos reikia pagirti. Deja, aš ir mano ALDE frakcijos kolegos negalime jo palaikyti, nes šiuo metu jis pateiktas nepasižiūrėjus į vieną ar du jame padarytus pakeitimus.

Mes negalime pritarti 19 daliai vadinamajai nestandartinių vaisių daliai. Manau, absurdiška, kad Briuselio biurokratai vartotojams sako, jog jie gali pirkti tik tiesius bananus arba tiesius agurkus.

Iš tikrųjų vartotojų reikalas priimti šiuos sprendimus dėl to, ką jie nori pirkti, todėl tikiuosi, kad Parlamentas pasinaudos savo sveiku protu ir parems bendrą pakeitimą, kurį pateikė Žaliųjų ir ECR frakcijos ir kuriame siūloma atsisakyti tiesių bananų taisyklių ir leisti vartotojams laisvai rinktis, ar jie nori valgyti lenktus arba susuktus vaisius ir daržoves, ar nenori. Iš tikrųjų sprendimą priima vartotojai.

Buvusi Komisijos narė M. Fischer-Boel nusprendė panaikinti šiuos standartus, todėl norėčiau tikėti, kad toliau palaikysime šį sprendimą.

Be to, norėčiau matyti kai kuriuos 16 dalies pakeitimus. Suprantu reikalavimą patvirtinti ES logotipą, tačiau jeigu jis šio to nereikš vartotojams ir neduos papildomos naudos ūkininkams, mano nuomone, jį naudoti bus beprasmiška. Jis turi sulaukti vartotojų atgarsio ir duoti tam tikrą grąžą ūkininkų bendruomenei. Priešingu atveju jis yra bevertis. Jo siekti neverta, taip pat nematau įrodymų, iš kurių būtų galima spręsti, kad vartotojai laukia ES logotipo.

Galiausiai 62 dalyje šiek tiek kritikuojamos privačios sertifikavimo sistemos, kurios Škotijoje buvo labai sėkmingos. Man atrodo, kad ūkininkams naudinga savanoriškai didinti savo produktų vertę taikant kokybės užtikrinimo sistemas, todėl juos turėtų remti, o ne atkalbinėti.

Tikiuosi, kad galėsime kai kuriuos šio pranešimo pakeitimus pamatyti per rytojaus balsavimus, todėl, jeigu taip atsitiktų, galėsime palaikyti jį kartu su pakeitimais, dėl kurių bus balsuojama rytoj.

Alyn Smith, *Verts/ALE frakcijos vardu*. – Ponia pirmininke, norėčiau pakartoti daugelį mano kolegos škoto – nors ne frakcijos kolegos – G. Lyono komentarų. Šiame pranešime yra daug dalykų, kuriais galime žavėtis, ir keletas dalykų, kuriuos, manau, būtume galėję padaryti šiek tiek geriau. Pateikėme daug minčių, tačiau sutelksiu dėmesį tik į dvi iš jų.

Mes, aš ir kiti, manome, kad mūsų vartotojai nori žinoti, iš kur gaunamas jų maistas. Manome, jog teikti šią informaciją turėtų būti privaloma, todėl 4 pakeitimu šiuo klausimu tam tikra gana silpna formuluotė pakeičiama daug griežtesniu reikalavimu, kad tada, kai iš tikrųjų galime gauti informacijos iš vadinamojo ūkininkavimo vietos ženklavimo, informacija turėtų būti privaloma, nes būtent ją nori matyti mūsų vartotojai.

Taip pat norėčiau grįžti prie 3 pakeitimo, – kaip padarė mano kolegos, – kuriuo panaikinamas bandymas vėl įvesti painias ir neveiksmingas vaisių ir daržovių tiesioginio pardavimo vartotojams taisykles. Tik praėjusiais metais susitarėme panaikinti šias taisykles, tačiau, nors vartotojai ir nepastebėjo didelio skirtumo, mūsų gamintojai jį pastebėjo ir iki šiol pastebi. Bet koks bandymas vėl imti taikyti šias taisykles perdirbėjams, prekybos centrų tinklams ir prekybos centrams iš esmės būtų kita lazda, kuria galėtų mušti gamintojus, o vartotojai tiesiogiai naudosis neturėtų.

Taigi, šiame pranešime yra daug dalykų, kurie turi patikti. Norėčiau pakartoti G. Lyono komentarus apie ES logotipą. Manau, kad tai labiau susiję su plačiais šio logotipo kūrimo užmojais, negu su tuo, ko nori mūsų vartotojai. Jeigu jis nesulaukia vartotojų atgarsio, turėtume jo nekurti ir pakeisti jį privaloma kilmės ženklinimo sistema, kurios mūsų vartotojai ir nori.

Pakeitimai konstruktyvūs, todėl tikiuosi, kad jie bus nusisekę ir kad rytoj mano kolegos juos palaikys.

James Nicholson, *ECR frakcijos vardu*. – Ponia pirmininke, taip pat norėčiau išreikšti savo dėkingumą pranešėjui už puikų pranešimą.

Manau, kad šiame pranešime yra labai daug gerų minčių, ir visiškai sutinku su pranešėju G. Scottà, kai jis kalba apie tai, kaip svarbu Europos gamintojams padidinti savo produktų vertę ir maksimaliai išnaudoti savo produktų potencialą. Visada privalome stengtis maksimaliai išnaudoti Europos žemės ūkio produktų pramonės potencialą. Tai galiausiai padėtų padidinti mūsų konkurencingumą ir sustiprinti ekonomiką kaimo vietovėse.

Šiuo atžvilgiu man malonu matyti, kad G. Scottà nagrinėja SGN ir SKVN sistemų perspektyvą. Pasitvirtino, kad šios priemonės vienodai populiarios tarp vartotojų ir gamintojų. Tačiau sutinku su pranešėju, kad jų valdymas ir taikymas turi būti supaprastinti. Be to, jeigu rimtai galvojame apie jų vertę užsienyje, privalome užtikrinti apsaugą nuo trečiųjų šalių.

Norėčiau sulaukti daugiau produktų iš mano regionų, dėl kurių būtų teikiamos PGI paraiškos, todėl tikiuosi, kad Komisija pasinaudos kai kuriais pasiūlymais supaprastinti taikymo procedūras, kad sulauktume daugiau paraiškų iš mano Šiaurės Airijos regiono.

Tačiau privalau atkreipti dėmesį, kad šiame pranešime yra keletas nuostatų, kurių nepalaikau. Esu prieš ES kokybės logotipo įdiegimą. Tačiau palaikau kilmės šalies ženklinimą. Iš tikrųjų manau, kad ES logotipas būtų beprasmiškas laiko ir pinigų švaistymas, ir lygiai tą patį manau apie ES logotipą ekologiškiems žemės ūkio produktams.

Kitas man susirūpinimą keliantis dalykas yra Žemės ūkio ir kaimo plėtros komitete patvirtinti pakeitimai, kuriais raginama iš naujo nustatyti vaisių ir daržovių rinkodaros standartus ir kuriuos kai kurie Parlamento nariai žūt būt bando grąžinti svarstyti. Dalykas tas, kad praėjusiais metais Komisija šias taisykles panaikino. Visiškai pritariau šiam žingsniui, nes dabar galime rinkai leisti nusistatyti savo standartus. Šiuo klausimu noriu paraginti kolegas palaikyti plenariniame posėdyje mano frakcijos ir kitų frakcijų pateiktus pakeitimus, kurie labai aiškūs ir paprasti, ir išbraukti šias nuostatas.

Lorenzo Fontana, *EFD frakcijos vardu*. – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, Komisijos nary D. Ciołošai, dėkoju jums už padėsinančius žodžius, kuriuos ką tik pasakėte, taip pat dėkoju G. Scottà už itin svarbų darbą, kurį atliko rengdamas šį svarbų pranešimą.

Manau, kad šiuo pranešimu, kuris rytoj bus pateiktas balsavimui, ketinama apsaugoti kiekvieno Europos Sąjungos regiono ir valstybės narės auginamas kultūras bei būdingas produktų savybes ir padidinti jų vertę. Užtenka pasakyti, kad atvykau iš šalies, Italijos, turinčios 4 500 jai būdingų produktų, ir jie yra mūsų krašto turtas, kurį norime visiškai išsaugoti.

Kuo puikiau suprantame, jog mūsų dar laukia ilgas kelias į pranašumą, tačiau žinia, kurią privalome pranešti, yra ta, kad tik dėl Europos produktų kokybės mūsų ūkininkai turės galimybę veiksmingai konkuruoti pasaulinėje rinkoje. Be to, turėdami omenyje plačiai paplitusią krizę, kurią, deja, išgyvename, negalime daryti nieko kito, tik išlaikyti gerą kokybę, atsekamumą ir informacijos, susijusios su žemės ūkio produktais, skaidrumą.

Svarbu žinoti, kaip apdirbama kiekviena kultūra ir iš kur kultūra kilusi. Tai svarbu, nes būtų teisinga, jeigu vartotojai žinotų, ar jie valgo obuolius, užaugintus, pvz., mano regione – Veronos arba Veneto, – ir kad dėl to ES taisyklių buvo laikomasi visoje produkcijos gamybos grandinėje, ar jie valgo obuolius, užaugintus

Kinijoje, apie kurią daugeliu atvejų žinome vienintelį dalyką – kad Kinija net nepriartėjo prie to, kad laikytųsi reglamentų ir gerosios patirties pavyzdžių, kurių laikosi Europos ūkininkai.

Diane Dodds (NI). – Ponia pirmininke, dėkoju už galimybę kalbėti šiuo labai svarbiu klausimu.

Vartotojai visiškai teisėtai reikalauja, kad maistas, kurį jie perka, būtų saugus, atsekamas ir pagamintas pagal aukštus standartus. Aš paremčiau kilmės šalies ženklinimo sistemą, kuria propaguojami tokie standartai, nes manau, kad tai bus labai priimtina daugumai vartotojų ir daugumai pramonės subjektų. Akivaizdu, kad propagavimas ir pardavimas bus tokios politikos sėkmės arba nesėkmės požymis. Privalome imtis ryžtingų veiksmų prieš galimą neteisingai ženklintų produktų klastojimą.

Aš – kaip ir daugelis kolegų šioje posėdžių salėje – būčiau prieš ES logotipą. Manau, kad jis iš esmės būtų bereikšmis ir nebūtų naudingas vartotojams. Kilmės šalies ženklinimas ir net geografinės nuorodos yra svarbūs dalykai, nes jais reklamuojama vietovė, vietovės paveldas ir vietinės gamybos tradicijos, taip pat apsaugomos vietovės, kurios priklauso nuo tam tikro produkto gamybos.

Atvykau iš Šiaurės Airijos – grynios žemės ūkio produktų eksportuotojos. Todėl noriu, kad bet kokia ženklinimo sistema būtų sukurta vienodos veikimo sąlygos. Bet kas, turintis poveikį produktų eksportui iš tokių šalių, kaip mano, turėtų neigiamą poveikį ir pramonei. Kaip ir kiti mano kolegos, palaikyčiau turimas kokybės užtikrinimo sistemas ir remčiau tas sistemas, kurios sudarytų bendrųjų vietos nuorodų dalį.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, aukštos kokybės produktų gamyba yra itin svarbi Europos ūkininkams. Neabejoju, kad turi būti produkto kokybės ir žaliavų kilmės ryšys. Todėl manau, kad privalomas kokybės ženklinimas būtų svarbi galimybė mūsų ūkininkams. Kokybė – pagrindinis visos maisto grandinės klausimas ir pagrindinė priemonė remiant Europos maisto gamintojų konkurencingumą. Aukštos kokybės maisto produktų gamyba turi ilgą tradiciją ir dažnai ji vienintelė suteikia galimybę turėti darbą ir parduoti produktus daugelyje kaimo vietovių, kuriose gamybos pasirinkimas ribotas.

Norint užtikrinti šį aukštos kokybės standartą, būtina reikia kontrolės priemonių ir objektyvių kriterijų. Tačiau pasirodo, kad vartotojų finansiniai sumetimai taip pat turi poveikį. Kokybė kainuoja, o ūkininkams reikia atitinkamo dydžio pajamų. Nepaisant to, vartotojai turi teisę rinktis produktus patraukliomis kainomis, net jei jie dažnai apsisprendžia pirkti produktus, kurie nėra tokios aukštos kokybės. Tačiau viena turi būti aišku – vartotojai privalo turėti šią teisę ir privalo tikrai turėti galimybę priimti sprendimą pirkti, remdamiesi objektyviais ir skaidriais kriterijais.

Be to, turime didinti visuotinių vartotojų sąmoningumą šiuo klausimu. Mums reikia saugomų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų. Mums reikia įdiegti reglamentuojamas ir saugomas nuorodas produktams iš kalnuotų vietovių ir iš vietovių, kuriose nėra GMO. Tačiau mums taip pat reikia vadinamųjų garantuotų tradicinių gaminių ir ekologinio ūkininkavimo nuorodų. Kad ir kas nutiktų, jos turi būti išsaugotos.

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Ponia pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, šiandien Europoje prasidėjo naujas apmąstymų kokybės klausimu laikotarpis, ir kokybė laikoma ne tik garantija vartotojams, bet ir visų pirma paskata mūsų gamintojams būti konkurencingesniems rinkoje, kuri yra daug didesnė ir daug konkurencingesnė.

Mūsų verslo subjektams reikia pasiekti savitų ir su kokybe susijusių aspektų, siejamų su jų produktais, pripažinimą rinkoje. Šiuo požiūriu, kaip norima pasakyti G. Scottà pranešime, – aš taip pat esu jam dėkingas, – darome pažangą visų pirma užtikrindami, kad būtų suteikiama daugiau informacijos apie gamybos procesų kilmę, struktūrą ir savybes.

Komisijos nary, taip pat itin svarbu, kad Europos reglamentais būtų leidžiama organizacijoms, numatytoms kokybiškiems produktams saugoti ir reklamuoti, planuoti savo produkcijos tiekimą ir pritaikyti savo gamybos potencialą prie rinkos poreikių remiantis teisingais ir nediskriminuojančiais principais.

Tikimės, jog šio pranešimo patvirtinimas bus ženklas, kad kokybė bus galutinai pripažinta Europos žemės ūkio produktų sektoriaus strategijos ramsčiu ir kad Komisija rimtai atsižvelgs į mūsų komiteto pasiūlymus, kad viena pagrindinių stipriųjų Europos žemės ūkio ypatybių galėtų būti paverčiama vertingu konkurenciniu pranašumu.

John Stuart Agnew (EFD). – Ponia pirmininke, pirmiausia ar galiu pranešti apie savo suinteresuotumą? Esu kiaušinių gamintojas.

Reglamentai turi būti sąžiningai įgyvendinti pagal bendrus standartus. Tai yra būtina. ES sukelta krizė netrukus suduos smūgį JK kiaušinių pramonei. Nuo 2012 m. sausio 1 d. draudžiama bateriniuose narveliuose laikyti dedekles dėl kiaušinių. Draudimas netaikomas kiaušiniams iš Rumunijos arba Bulgarijos ir galbūt kitų šalių, kurios pagal savo stojimo sutartis turi laikiną neliečiamybę.

Kol bus svarstomos, šios šalys galės legaliai eksportuoti bateriniuose narveliuose laikomų dedeklių kiaušinius, pagamintus po jų uždraudimo JK.

Manoma, kad JK kiaušinių gamintojai, kurie labai daug investavo į alternatyvias sistemas, savo produktais turės nepalankiomis sąlygomis konkuruoti su importuojamais produktais, kurie gali būti pagaminami daug pigiau.

Pirma, privalome primygtinai pareikalauti, kad šie importuojami produktai būtų aiškiai ženklinami, ir, antra, tačiau svarbiausia, kad įdiegtume turintį tiesioginį poveikį papildomą skaičių „keturi“ kiaušiniams, pagamintiems naudojant kolonijines sistemas. Tik tada vartotojai galės priimti informacija pagrįstus sprendimus.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Ponia pirmininke, Komisijos nary, pone G. Scottà, mano manymu, tikrai simboliška, Komisijos nary, kad jūsų pirmoji kalba šiame Parlamente turėtų būti tuo pačiu kokybės politikos klausimu.

Manau, kad renkamės tą patį požiūrį į šiuos kokybiškus produktus. Taip, jie yra galimybė mūsų labiausiai pažeidžiamiems regionams. Taip, jie yra priemonės, kuriomis siekiama padidinti regiono ekonominės veiklos vykdytojų ir visų pirma ūkininkų dinamiškumą. Taip, jie yra stiprus signalas, siunčiamas ne tik Europos vartotojams, bet ir viso pasaulio vartotojams, apie mūsų žemės ūkio modelį. Burgundijos vynas, Parmos kumpis, tam tikri Ispanijos mėsos produktai – kas tai yra, žinoma toli už kiekvienos mūsų šalies ribų, toli už Europos ribų.

Rezoliucija, kurią rytoj neabejotinai patvirtinsime, jums, Komisijos nary, siūlomi platesni užmojai šios kokybiškų produktų, pagal įvairius požymius atpažįstamų produktų, politikos atžvilgiu. Europos politika turi būti aiškesnė; ja turi būti užkirstas kelias tam tikroms didelėms pramonės arba paskirstymo grupėms, kurios aiškiai atimtų iš gamintojų pridėtinės vertės naudą, kurią jiems duoda šie produktai, gamintojų užgrobimui.

Per klausimą atkreipiau jūsų dėmesį į būtinybę suteikti organizacijoms, kurios visų pirma atsako už kilmės vietos nuorodas, visą atsakomybę už savo produktų valdymą. Gamybos teisių valdymas yra pagrindinė kokybiškų produktų gamybos politikos dalis. Be to, beveik visas mūsų komitetas balsavo už pakeitimą pagal šiuos principus.

Norėčiau atsakyti mūsų JK atstovaujančiam kolegai Parlamento nariui į klausimą dėl 19 dalies dėl vaisių ir daržovių sektoriaus. Taip, ponios ir ponai, neprivalome žengti atgal, tačiau taip pat neturime sudaryti sąlygų didžiuliui vakuumui vaisių ir daržovių politikoje atsirasti, nes tai reiškia, kad šiandien platintojai yra vieninteliai duodantys įsakymus subjektai. Šį pakeitimą kartu supraskime kaip raginimą surasti naują aukso vidurį.

Komisijos nary, jūs savo entuziazmu galite labai lengvai įtikinti mus pritarti šiai specifinei politikai, pagal kurią vartotojams pateikiamas kitoks žemės ūkio vaizdas. Dabar mums pateikite gerą tekstą. Padarykite tai greitai; mes tikime jums.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Ponia pirmininke, Komisijos nary, žemės ūkio produkcijos kokybė yra lemiamas veiksnys maisto grandinėje ir itin svarbi vertybė remiant Europos gamintojų konkurencingumą. Į visa tai atsižvelgta G. Scottà pranešime, kuriame taip pat pabrėžtos kitos aplinkybės, į kurias reikia atsižvelgti Komisijai įgyvendinant šią politiką.

ES kokybės logotipas, kaip mūsų gamintojų susitarimo dėl Europos Sąjungoje gamybai taikomų reikalavimų išraiška, turi būti paliekamas išskirtinai Europos Sąjungoje gaminamiems produktams.

Privalome suteikti didesnę apsaugą saugomoms geografinėms nuorodomis tiek Pasaulio prekybos organizacijoje, tiek derybose dėl dvišalių susitarimų. Taip pat būtina parengti Europos teisės aktus dėl integruotosios gamybos, kuriuose būtų sugebėta užtikrinti šio tvaresnio gamybos metodo matomumą ir būtų suderinti kiekvienoje valstybėje narėje galiojantys kriterijai.

Galiausiai privalome atsižvelgti į disbalansą, atsirandantį rinkodaros grandinėje, pasitikėjimo sektoriniais rinkodaros standartais svarbą ir būtinybę parengti ES gerosios patirties gaires dėl sistemų, susijusių su žemės ūkio produktų kokybe, naudojimo ir jų savitarpio pripažinimo.

Visų pirma kalbu apie privačių sertifikavimo sistemų, kurios dažnai tampa būtina sąlyga, kad būtų galima naudotis didžiuliais platinimo punktais, kontrolę.

Timo Soini (EFD). – (FI) Ponia pirmininke, labai svarbu imtis šio reikalo iš esmės ir pasakyti, kad ūkininkų šeimomis grindžiamas žemės ūkis pagal savo pobūdį yra vietinės reikšmės, užtikrina užimtumą, stiprina regionus, yra humaniškas, o be to, jame atsižvelgiama į gyvūnų apsaugos klausimus. Dėl to atsirandantys tam tikri produktai ir prekių kokybė yra tai, kas turėjo pasisekimą Europoje ir plačiajame pasaulyje.

Iš kur kilęs produktas yra svarbu. Vietos firminiai gaminiai yra didžiulė vertybė. Suomijos regione, iš kurio esu atvykęs, gaminamas labai skanus ožkos pieno sūris. Galiu jums visiems rekomenduoti jį. Tokių, kaip šis, produktų yra visoje Europoje. Privalome užtikrinti, kad jie rastų savo kelią į rinką.

Kadangi čia yra naujas Komisijos narys, noriu jam pasakyti, kad turi būti įmanoma užsiimti žemės ūkiu visoje Europoje. Jeigu to nepamiršime, turėsime puikią ateitį ir saugius bei grynius čia pagamintus maisto produktus.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Ponia pirmininke, dar kartą labai ačiū pranešėjui už puikų pranešimą. Aukštos kokybės žemės ūkio produktais Europos žemės ūkiui suteikiamas didžiulis vietos pranašumas, dėl kurio jam sudaromos sąlygos išlaikyti savo pozicijas susidūrus su tarptautine konkurencija. Todėl jie svarbūs vystant kaimo vietoves Europos Sąjungoje. Europos Sąjungos žemės ūkio produktai jau dabar atitinka aukštus kokybės standartus. Europos standartai pasaulyje turi gerą vardą dėl to, kad yra labai aukšti. Deja, ne visi vartotojai tai žino. Todėl svarbu, kad Europos Sąjunga pagerintų savo kokybės politiką ir kartu pagerintų savo informavimo politiką. Tai bus stimulus gamintojams daugiau dėmesio skirti kokybei ir maisto saugumui.

Vartotojai turi teisę be nerimo ir sąžinės graužimo gardžiuotis ES žemės ūkio produktais. Savanoriškas ženklavimas „Pagaminta Europos Sąjungoje“ ir privalomas regioninis ženklavimas, taip pat privalomas kilmės įrodymas nėra tarpusavyje nesuderinami.

Kita vertus, kalbant apie pakuočių dydžius ir žemės ūkio produktų geometrines formas, mums reikia rinktis protingą požiūrį. Europos Sąjungos paskirtis ne rūpintis agurkų kreivumu. Tas pats taikoma picų dydžiui. Dabar norėčiau rimtai įspėti dėl perdėto reguliavimo. Jeigu norime regioninio ekonomikos cikliškumo, mums reikia sutelkti dėmesį į kokybę, o ne į išlinkio laipsnius. Jeigu pramonė nori vienodų agurkų vienoduose vienodo svorio induose, tai pramonės, o ne Europos Sąjungos arba Europos Parlamento reikalas. Todėl sutelkime dėmesį į kokybę, o ne į pakuotes.

Šiuo atžvilgiu pasikliauju Europos Parlamento narių ir mūsų naujojo Komisijos nario, atsakingo už žemės ūkį, D. Ciolosio sveiku protu ir išmintimi.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Norėčiau pradžioje padėkoti pranešėjui už tai, kad išsprendė šią žemės ūkio produktų kokybės problemą.

Rinkos poreikių yra įvairių, ir jų visą laiką daugėja. Europos Sąjungoje dauguma aspektų yra susiję su maisto higiena ir sauga, sveikata ir maistine verte, taip pat tam tikrais socialiniais reikalavimais.

Be to, vartotojai vis daugiau žino apie tai, kiek žemės ūkiu prisidedama prie tvarumo ir kovos su klimato kaita, maisto saugumo, biologinės įvairovės, gyvūnų gerovės ir vandens trūkumo problemos sprendimo.

Pagrindinė su tokiais naujais prekybos uždaviniais susidūrusių Europos ūkininkų priemonė – kokybė. Europos Sąjunga siūlo kokybės naudą, kuri priskirtina galiojančiais teisės aktais užtikrinamam itin aukšto lygio saugumui visoje maisto grandinėje, prie kurio prisidėjo ne tik ūkininkai, bet ir gamintojai.

Tačiau yra keletas aspektų, galinčių padėti gerinti kokybę. Manau, kad Europos Sąjungos pareiga – reklamuoti geros kokybės produktus ir kartu imtis veiksmų jiems apsaugoti pasaulyje. Atsižvelgdama į tai manau, kad turi būti vykdoma griežtesnė šių ekologiškų žemės ūkio produktų, pagamintų trečiojoje šalyje, kontrolė ir taip užtikrinama sąžininga Europoje pagamintų ekologiškų produktų ir iš trečiųjų šalių įvežamų produktų konkurencija.

Spyros Danellis (S&D). – (EL) Ponia pirmininke, Komisijos nary, žemės ūkio produkcijos kokybė yra prioritetas vartotojams, nes didina gamintojų konkurencingumą ir didina vietovės, kurioje šie produktai gaminami, vertę. Todėl dedamos pastangos juos išsaugoti, taip pat ir ženklavimu.

Tačiau šiuo metu pagal Bendrijos teisės aktus privalomas gamybos vietos ženklavimas taikomas tik tam tikriems produktams, jiems užtikrinamas specialus režimas ir užmirštami žemės ūkio produktai, kurie turi didelę maistinę vertę ir kuriems vartotojai teikia pirmenybę. Todėl Parlamentą raginame patvirtinti nuoseklesnę ir logiškesnę poziciją, kad būtų galima apginti vartotojų interesus palaikant privalomą visų žemės ūkio produktų, tarp kurių yra perdirbti produktai, turintys tik vieną sudedamąją dalį, pvz., pienas, gamybos vietos ženklavimą.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Žemės ūkio produktų kokybės politikoje gali būti numatytas sprendimas daugeliui ūkininkų. Orientavimasis į kokybę, o ne kiekybę gali duoti ilgalaikės naudos daugeliui namų ūkių. Todėl Europos Sąjungai reikia nuoseklios šios srities politikos, kuria Europos ūkininkams kartu būtų sudaromos sąlygos būti konkurencingiems pasaulinėje rinkoje. Tokiomis aplinkybėmis G. Scottà pranešimas palankiai vertintinas lygiai taip pat, kaip ir Komisijos nario D. Ciołošo paskelbtas teisės aktų paketas.

Kartu mums reikės kažko kito, kas suteiktų mums galimybę pasiekti kokybės tikslus, t. y. ateityje turėti stiprią bendrąją žemės ūkio politiką su pastoviu biudžetu. Žemės ūkio produktų kokybės politika ir Europos žemės ūkio biudžeto mažinimas – dvi nesuderinamos idėjos.

Be to, mes turime suteikti pakankamai priemonių ūkininkams, kad jie galėtų kurti savo kokybės politiką, ir – ne mažiau svarbu – reikia, kad ūkininkai iš Vakaruose ir Rytuose esančių valstybių narių galėtų naudotis lygiomis galimybėmis.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Ponia pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, svarstydami kokybės logotipą ir privalomas maisto produktų kilmės vietos nuorodas neturime pamiršti, kad mūsų politinius sprendimus reikia įgyvendinti praktikoje. Negaliu įsivaizduoti, kaip praktikoje būtų galima įgyvendinti 4 ir 5 pakeitimus, todėl juos atmesiu.

Į kokybės logotipus iš esmės turėtų būti žiūrima kaip į naudingus, jeigu jie būtų savanoriški. Jais gamintojams ir perdirbėjams suteikiama galimybė klestėti nišų rinkose. Tačiau mums reikia atsižvelgti į tai, kad dėl keleto mažmeninių parduotuvių tinklų dominavimo rinkoje daugelis savanoriškų privačių logotipų suprantami kaip tariami standartai. Taip iš gamintojų ir perdirbėjų atimama jų verslo laisvė, o vartotojams sumažinamos galimybės rinktis.

Panaši padėtis dėl privalomo žemės ūkio produktų, pvz., pieno, kilmės vietos nurodymo. Vargu ar būtų įmanoma šį reikalavimą įgyvendinti žemės ūkyje ir perdirbimo pramonėje techniniu požiūriu. Mums reikia būti atsargiems, kad geri ketinimai nevirstų per dideliu biurokratizmu.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Ponia pirmininke, noriu atkreipti dėmesį į G. Scottà pranešimo 9 punkto tinkamumą, nes jame pabrėžiama, jog per derybas su PPO Komisija privalo siekti, kad būtų sudarytas susitarimas dėl „nekomercinių klausimų“, kuriuo būtų užtikrinama, kad importuojami žemės ūkio produktai atitiktų tokius pačius maisto saugos, gyvūnų gerovės ir aplinkosaugos reikalavimus, kokie taikomi Europos Sąjungoje gaminamiems žemės ūkio produktams.

Problema ta, kad tai tikriausiai 150-as kartas, kai Europos Parlamentas išdėsto, jog importuotojams turėtų būti taikomi tokie pat reikalavimai, kokie taikomi Europos Sąjungos gamintojams. Tačiau nebuvo reaguojama, todėl iki šiol situacija tokia, kad mūsų gamintojai, ūkininkai ir perdirbėjai turi laikytis aukštų ir brangiai kainuojančių standartų, nors importuotojai šių standartų ir nesilaiko. Taip skatinama nesąžininga konkurencija. Kaip teisingai pabrėžta pranešime, tai turi pasikeisti.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Ponia pirmininke, maisto produktų kontrolė yra utopinė svajonė. Spaudimas dėl kontrolės ir rezultatų, atrodo, taip pat. Vadinasi, teisingai seniai nerimaujame! Jei kiltų pavojų sveikatai, valdžios institucijos turėtų paskelbti perspėjimus, tačiau jos nėra įpareigosotos tai daryti. To pasekmės neseniai matėme kilus listerijomis užkrėstų sūrių skandalui. Maisto kontrolieriai dažnai turi kovoti su nepakankamu ženklavimu, tačiau ne tik kontrolieriai; vartotojai turi tokių pat problemų. Jie visiškai sutrikę ženklavimo džiuuglėse. Pvz., ant pakuotės gali būti parašyta „ūkininkas“, nors produktas buvo perdirbtas pramoniniu būdu, arba gali būti parašyta „Austrijos kilmės“, nors sudedamosios dalys gaunamos iš bet kurios vietos.

Apie kokybę mąstantys vartotojai už aukštos kokybės produktus yra pasirengę mokėti daugiau. Kyla klausimas, kiek ilgai, jeigu sukčiaujantys prekybininkai taip pat veiks šioje srityje. Jeigu kontrolės sistemos orientuojamos į mažus ūkius, tačiau vargu ar atkreipiamas koks nors dėmesys į tai, ką daro dideli ekologiniai ūkiai, kažkas negerai visoje sistemoje.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Ponia pirmininke, Komisijos nary, šiandien pasakėte, kad produktai su kilmės vietos nuorodomis yra mūsų pramonės tikslas. Šiuo klausimu esate teisus. Tai ypač taikytina produktams, kurie gaminami sunkiomis sąlygomis, pvz., kalnuotose vietovėse, ir kuriems reikia didesnių maržų. Todėl nuoroda „kalnų produktas“ yra ypač svarbi.

Norėčiau atkreipti dėmesį į du klausimus. Manau, kad šių produktų klausimais turėtume suteikti ūkininkams galimybę susiorganizuoti į tarpšakinius komitetus ir paramos konsorciumus, kuriuose jie galėtų taip pat priimti su rinka susijusius sprendimus. Tai neprieštarautų konkurencijos įstatymui, o jeigu ir prieštarautų, tai bet kuriuo atveju būtų daug mažesnis prieštaravimas, negu parduotuvių tinklų koncentracija, kurią stebėjome pastaruosius kelerius metus.

Dėl kokybės standartų, apie kuriuos jau buvo tiek daug kalbėta, turiu pasakyti, kad žinau apie diskusiją spaudoje, taip pat kalbas apie kreivus agurkus. Tačiau gamintojai nori šių taisyklių ir jų jiems reikia. Turėtume į tai atsižvelgti savo diskusijoje, taip pat rytoj vyksiančiame balsavime.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Sertifikavimo mechanizmai galėtų prisidėti prie ūkininkų darbo vertės bei jų pajamų didinimo ir maisto kokybės bei saugumo reklamavimo. Kadangi dabartinės sertifikavimo procedūros vis dėlto yra sudėtingos, užimančios daug laiko ir visų pirma brangios, jų rezultatai buvo neigiami, ypač mažųjų ir vidutinių ūkių atveju. Didėsnių gamybos išlaidos ir pajamų pasiskirstymas visoje vertės grandinėje, į ją įtraukus dar vieną verslo tarpininką, tampa dar nepalankesnis gamintojui.

Atsižvelgiant į tai ir siekiant veiksmingai užtikrinti vartotojams skaidrumą, kokybę ir saugumą, sertifikavimą privalo atlikti viešosios įstaigos ir dėl jo gamintojai neturi patirti didesnių išlaidų.

Tačiau visų pirma, jeigu turi būti gera politika, turi būti kitokia žemės ūkio politika, taip pat išvalgi bendrosios žemės ūkio politikos reforma, kuria būtų remiama vietos apsauga, teisė gaminti ir teisė į nepriklausomumą maisto požiūriu, nes taip ūkininkai ir vartotojai būtų apsaugoti nuo pasaulinės prekybos reguliavimo panaikinimo ir nesulaikomo rinkų liberalizavimo pasekmių, pajungiant rinkas sau pagal dvišaliais susitarimais arba Pasaulio prekybos organizacijos susitarimais.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Europos Sąjungos žemės ūkio sektoriaus produktai pasaulinėje rinkoje yra žinomi ir vertinami dėl aukštos kokybės. Kalbant apie tolesnę bendrosios žemės ūkio politikos perspektyvą, esu įsitikinęs, kad produktų kokybė turi išlikti esminiu tikslu ir ateityje. Aukštos kokybės žemės ūkio produktai yra ne tik mūsų vizitinė kortelė pasauliniu mastu, bet kartu ir labai svarbi Europos Sąjungos regiono ekonominio ir socialinio gyvenimo dalis. Kokybės politika turėtų būti plėtojama suteikiant daugiau aiškumo produktų sertifikavimui ir ženklinimui, kuris turi būti suprantamas kiekvienam Europos Sąjungos vartotojui. Siekiant išsaugoti kokybiškos žemės ūkio produkcijos gamybą, reikia aiškiai nustatyti produktų, kuriuose gali būti genetiškai modifikuotų organizmų, ženklinimą. Ši problema tampa ypač aktuali po Komisijos sprendimo leisti naudoti pašarams genetiškai modifikuotas bulves. Kol nebus nustatyti ženklinimo ir sertifikavimo standartai tokiems produktams, iškyla grėsmė tolesnei Europos Sąjungos maisto kokybės politikai ir mūsų visų sveikatai.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Ponia pirmininke, dėl bendrosios žemės ūkio politikos priemonių Europos Sąjungos žemės ūkio rinkai būdinga aukštos kokybės žemės ūkio ir maisto prekių pasiūla. Aukšti standartai, tinkama maisto kokybė ir pakankama pasiūla yra aprūpinimo maistu saugumo sudedamosios dalys – juk būtent tai yra taip svarbu.

Svarbu, kad informacija apie prekių kokybę pasiektų vartotoją. Žinome, kad kiekvienas produktas, kuriam leidžiama patekti į rinką, privalo atitikti būtiniausius standartus. Ypatinga kokybė, kuria pranokstami būtiniausi standartai, turi būti išsamiai aprašyta ant produkto, kad būtų galima padidinti jo konkurencingumą atkreipiant dėmesį į papildomas jo savybes, už kurias vartotojas privalo sumokėti.

Kita svarbi informacija, kuri taip pat turėtų būti ant maisto produktų, – žaliavos kilmės ir perdirbimo vieta. Vartotojai turi žinoti, ką perka ir už ką moka. Dėl tokios informacijos nebuvimo mažėja Europoje pagamintų ir perdirbtų žemės ūkio ir maisto prekių konkurencingumas, palyginti su importuojamomis prekėmis, pagamintomis nekreipiant dėmesio į gyvūnų gerovę, aplinkosaugos reikalavimus arba socialinius darbuotojų standartus.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Ponia pirmininke, pavykęs G. Scottà pranešimas labai naudingas vartotojų apsaugai. Žemės ūkio produktų saugumas, taip pat ir sveikatos požiūriu, iš tiesų turi būti svarbiausias siekis. Norėčiau pabrėžti ypatingą maisto produktų kilmės vietos nuorodų tobulinimo svarbą. Kiekvienas žemės ūkio produktas ES privalo būti aiškiai paženklintas etikete su informacija apie žaliavos kilmę. Vartotojai

neturi būti kvailinami apgaulingu ženkliniu. Pavyzdžiui, imkime Kiniją. Importuojamos sėklos atvežamos į Austriją ir paskui joje parduodamas vadinamasis spaustas sėklų aliejus. Dar blogiau, kad nupenėti gyvūnai apgailėtinomis sąlygomis vežami per visą Europą, kad, pvz., būtų pagamintas vadinamasis tirolietiškas bekonas. Todėl mes daugiausia dėmesio turime skirti regionų ištekliais, taip pat mūsų vartotojų ir ūkininkų interesais mums reikia remti vietos ūkininkus ir mažas mėsines.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Ponia pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, sveikinu G. Scottą su šiuo pranešimu, kuriuo aiškiai informuojama apie Parlamento norą ir pasiryžimą aktyviai dalyvauti būsimoje diskusijoje dėl BŽŪP ateities. Teigiamai vertinu pasiūlymą sukurti logotipą, kuriuo būtų aiškiai parodyta, kad konkretus produktas gaminamas ir perdirbamas tikrai Europoje. Manau, kad taip būtų numatytas dar vienas būdas parodyti paramą ir autentiškos mūsų aukštos kokybės produktų garantiją.

Mano nuomone, turi būti įdiegta saugomų kilmės vietos nuorodų ir geografinių nuorodų sistema. Ja mums būtų suteikta galimybė išsaugoti savitus regionų ypatumus ir jų pobūdį ir padėti žmonėms pajusti, kad tai, ką jie gamina, pripažįstama ir vertinama rinkoje. Todėl manau, kad privalome išsaugoti garantuotų tradicinių gaminių priemonę ir ją laikyti geru mūsų susivienijimo įvairovėje pavyzdžiu. Nėra nieko blogo, jog žinoma, kad valgomė fetą iš Graikijos, baltą sūdytą sūrį iš Bulgarijos arba mocarelą iš Italijos. Maisto kokybė ir saugumas yra tarp pagrindinių uždavinių, kuriuos ateityje privalėsime išspręsti. Išsaugokime savo produktų kokybę bei jų konkurencingumą ir užtikrinkime padorias pajamas ir gyvenimą mūsų gamintojams ir ūkininkams.

Dėkoju už dėmesį.

Dacian Cioloș, Komisijos narys. – (FR) Ponia pirmininke, aš nesiūlau išvardyti visų čia iškeltų klausimų, ypač dėl to, kad rytoj ketinama balsuoti, vis dėlto norėčiau pabrėžti tam tikras mintis, ne kartą pasigirdusias kalbose.

Visiškai suprantu kai kurių Parlamento narių susirūpinimą dėl įvairių geografinių nuorodų sistemų sujungimo. Galiu jus užtikrinti, kad neturiu noro griauti tai, kas veikia, kas funkcionuoja, tai, prie ko vartotojai yra prisirišę. Mums tik reikia kokybės sistemą padaryti aiškesnę ir nuoseklesnę, juo labiau žinant, kad tarptautinėmis derybomis bandome įgyti šių sistemų pripažinimą.

Todėl svarbu, kad šios sistemos jau dabar būtų aiškios ir lengvai suprantamos mūsų partneriams, kad jos galėtų būti pripažintos. Todėl neturiu tikslo jas dėl to sujungti. Galutinis rezultatas bus sistema, kuria naudodamiesi galėsime daryti supaprastinimus nekeisdami vartotojų jau yra lengvai atpažįstamų dalykų.

Kalbant Europos kokybės logotipo klausimu reikia pasakyti, kad šioje posėdžių salėje taip pat privalome apsvarstyti ir apsispręsti, kuriuos tikslus norime pasiekti. Ar siekiama tik apsvarstyti atitiktą pagrindiniams standartams, kuriuos atitinka visi Europos ūkininkai ir kuriuos taip pat atitinka importuojamos prekės? Iš tikrųjų – noriu tai pabrėžti – visi importuojami žemės ūkio maisto produktai turi atitikti minimalius maisto higienos ir saugumo standartus, kuriuos atitinka mūsų produktai.

Todėl turime išsiaiškinti, koks geriausias būdas sėkmingai atskirti mūsų produktus nuo kitų produktų. Ar, užuot turėję Europos Sąjungos logotipą, turėtume nurodyti kilmės vietas ir gamybos vietas? Reikia surasti geriausią mechanizmą, todėl bet kuriuo atveju į tai atsižvelgsime.

Dėl geografinių nuorodų tarptautinių lygmeniu būkite tikri, jog mano reikalas užtikrinti, kad šią sistemą atpažintų mūsų partneriai. Tai bandome užtikrinti ne tik per Tarptautinės darbo organizacijos vedamas derybas, bet ir tada, kai turime galimybę tai padaryti derantis dėl dvišalių susitarimų.

Todėl ketiname toliau laikytis šio požiūrio, o be to, per savo kadenciją noriu sugebėti sustiprinti šių kokybės ženklų komunikaciją ir propagavimą tarptautiniu mastu, nes kokybė yra turtas, ir šis turtas gali mums užtikrinti intensyvesnį dalyvavimą tarptautinėje arenoje.

Dėl rezervuotųjų terminų „kalnas“, „sala“ ir kitų turiu pasakyti, kad ieškome galimybės įdiegti šių tipų sistemas. Šiuo klausimu mums taip pat reikia apsispręsti, kaip elgtis toliau siekiant užtikrinti, kad dėl jų nebūtų papildomų išlaidų ūkininkams, norintiems jas įsidiegti.

Dėl tarpšakinių organizacijų ir jų vaidmens valdant saugomas kilmės vietos nuorodas, kitaip SKVN, turiu pasakyti, kad ketiname – ypač dėl pieno, nes dauguma SKVN ir saugomų geografinių nuorodų (SGN) yra sutelkta šiame sektoriuje, – atlikti tyrimą siekdami išsiaiškinti, kokį poveikį kvotų panaikinimas turės sklandžiam šių kokybės apsaugos sistemų veikimui, ir tikiuosi, kad remdamiesi šia ataskaita matysime, kokių priemonių reikės imtis, jeigu atsirastų būtinybė.

Giancarlo Scottà, pranešėjas. – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai. Ačiū, Komisijos nary pone D. Ciołošai. Norėčiau pirmiausia labai trumpai pakalbėti apie žemę.

Žemė yra tai, iš kur gauname savo produktus ir kurią privalome išsaugoti ateičiai ir tiems žmonėms, kurie turės daryti tą patį. Todėl pasirinkęs šią paprastą mintį išeities tašku norėčiau pakalbėti apie gamintojus, t. y. žmones, kurie dirba žemę ir kuriuos taip pat turi pripažinti tie žmonės, kurie vėliau mėgaujasi komerciniais produktais, randamais prekybos centre arba kurioje nors kitoje parduotuvėje. Todėl vienintelis teisingas dalykas būtų tai, kad pirmiausia gerbtume žemę, kuri leidžia gaminti, paskui perdirbėją, jei toks yra, tačiau svarbiausia – vartotoją.

Norėčiau pateikti vartotojų interesus atitinkantį pasiūlymą, tačiau nesu įsitikinęs, ar jam būtų pritarta: kodėl vartotojų nepaklausus, ką jie nori žinoti? Taip sužinotume, kurias galimas etiketes vartotojai sugeba perskaityti ir suprasti, taigi, galbūt padarytume jas daug paprastesnes už tas sudėtingas etiketes, kurias yra dabar. Kodėl vartotojai neturėtų žinoti, kad turi pasirinkimą, ar išgerti litrą pieno iš Europos, ar litrą pieno iš Brazilijos? Būtų jų reikalas nuspręsti, ar litras braziliško pieno geriau negu litras Europos Sąjungoje pagaminto pieno.

Kad ir kaip ten būtų, manau ir tikiuosi, kad šis pranešimas bus naudingas Komisijos nariui D. Ciołošui, nes jame pateikiama papildoma išsami informacija siekiant padėti sutvirtinti šią mano minėtą seką: žemė, gamintojas, perdirbėjas, jei toks yra, vartotojas, saugumas; tačiau visų pirma kalbame apie saugumą ir kokybę. Visi kalbėjome apie kokybę, todėl manau, kad visi būtume už dar didesnę mūsų produktų kokybės gerinimą, jeigu tai reikštų valgyti gerai ir valgyti sveikai.

Pirmininkė. – Diskusijos pabaiga.

Balsavimas vyks rytoj.

Raštiški pareiškimai (149 straipsnis)

Paolo Bartolozzi (PPE), raštu. – (IT) Į žemės ūkio produktų kokybės politikos klausimą sulaukta autoritetingo ir vienbalsio Europos Parlamento Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto atsakymo, todėl galiojantys teisės aktai tapo išsamesni. Europos žemės ūkio gamintojai galiausiai susilaukė pripažinimo Europos teisės aktuose dėl savo produktų, susijusių su gamybos regionu, kokybės. Tai yra garantija, kuria siekiama juos apsaugoti nuo rinkos globalizacijos ir užtikrinti, kad informuotas vartotojas galėtų atvesti produktus, kurie neturi privalomų geografinės kilmės vietų nuorodų, t. y. nėra aiškiai sertifikuoti, ir kurie neatitinka rinkodaros ir kovos su klastojimu taisyklių. Vartotojai turės galimybę apsispręsti dėl pirkimo, puikiai nusimanydami apie taisykles, susijusias su jų [norimu pirkti produktu. Europos Parlamentas toliau kovos dėl ūkininkų ir vartotojų apsaugos. Antrųjų sveikata priklauso nuo pirmųjų produktų kokybės. Mano pasiūlytame pakeitime dėl produktų savybių apsaugos, kuri patvirtino Žemės ūkio ir kaimo plėtros komitetas, pripažįstama, kad regionai atlieka svarbų vaidmenį kaip gamintojų, visų pirma tradicinių ir ekologiškų produktų, partneriai, taip pat regionai raginami prisidėti prie produktų su geografinėmis nuorodomis, tradicinių produktų ir ekologiškų produktų pripažinimo ir reklamavimo. Džiaugiuosi galėdamas pažymėti tai, kad šios nuorodos pripažintos.

Sergio Berlato (PPE), raštu. – (IT) Ponia pirmininke, ponios ir ponai, žemės ūkio produktų kokybės klausimas yra labai svarbus, kai kalbama apie pirkėjo ir vartotojo informavimą apie produktų savybes ir tolesnį užtikrinimą, kad produktų iš Europos Sąjungos pirkimas asocijuotųsi su aukšta kokybe, kurią lemia įvairios regioninės Europos Sąjungos tradicijos. Bėgant metams žemės ūkio produktų kokybės politika evoliucionavo taikant pavienes priemones, ir šis būdas apibūdinamas kaip sektorinių priemonių seka. Rinkos globalizacija ir ekonomikos ir finansų krizė, ištikusi Europą, neaplenkė ir žemės ūkio sektoriaus. Kad išbristume iš jos, mums reikia dėmesį sutelkti į mūsų produktų kokybę ir saugumą. Tolesnis kokybės siekis turi būti pagrindinė ES žemės ūkio produktų sektoriaus vykdomos strategijos pasaulinėje rinkoje dalis. Be to, manau, kad turi būti atsakingai apsvarstytas Komisijos pasiūlymas suteikti ES kokybės logotipą tiems produktams, kurių kilmės šalis yra tik Europoje ir kurie pagaminti tik Europoje. Iš esmės šis logotipas galėtų reikšti oficialų Europos ūkininkų pastangų išlaikyti aukštus gamybos standartus pripažinimą. Galiausiai neabejotinai puiki mintis supaprastinti teisės aktus siekiant sumažinti biurokratinę naštą verslo subjektams, kartu užtikrinant, kad būtų laikomasi Europos gamintojų pasiektų kokybės standartų.

Robert Dušek (S&D), raštu. – (CS) Žemės ūkio produktų kokybės politika nėra nekintama politika, atskirta nuo kitų politikos krypčių, susijusių su žemės ūkiu. Priešingai, bendrosios žemės ūkio politikos reforma taip pat turėtų apimti politiką, skirtą prisitaikymo prie klimato kaitos, biologinės įvairovės išsaugojimo, patikimo energijos ir vandens tiekimo, tinkamų gyvenimo sąlygų užtikrinimo gyvūnams ir Europos žuvininkystės problemoms spręsti. Produktų kokybės politika gali padėti didinti Europos ūkininkų konkurencingumą ir krizės laikotarpiu kaimo vietovėse neprarasti ekonominio pelno, orientuojantis būtent į žemės ūkio produktų

kokybę ir aukštos kokybės maisto produktus. Ji turi būti toliau taikoma be išimčių, kad produktų iš ES įsigijimas reikštų, jog įsigijami aukštos kokybės produktai, kurie gaminami pagal įvairias regionines Europos tradicijas, kartu maisto saugumo požiūriu laikantis aukščiausių gamybos standartų. Palaikau Komisijos pasiūlymą įdiegti Europos kokybės logotipą, kuris būtų naudojamas tiems produktams, kurie yra kilę iš ES ir kurie taip pat pagaminti tik ES. Vartotojai painioja vietas, kurioje maistas perdirbtas, nuorodą su žemės ūkio produkto kilmės vieta. Būtina pabrėžti, kad pats gamybos procesas gali labai neigiamai paveikti produkto kokybę ir savybes. Be to, palankiai vertinu geografinių nuorodų ir tradicinių gaminių registravimo sistemų išsaugojimą, nes šios nuorodos yra reikšmingos Europos žemės ūkiui ne tik ekonominiu, bet ir aplinkosaugos bei socialiniu požiūriu.

19. G20 valstybių darbo ir užimtumo ministrų susitikimas (2010 m. balandžio 20–21 d., Vašingtonas) (diskusijos)

Pirmininkė. – Kitas klausimas – Komisijos pareiškimas dėl G20 valstybių darbo ir užimtumo ministrų susitikimo (2010 m. balandžio 20–21 d., Vašingtonas).

László Andor, Komisijos narys. – Ponia pirmininke, naujausios TDO ir EBPO prognozės rodo, kad nedarbo lygis pramonės šalyse vis dar didėja ir kad savo aukščiausiojo taško nepasieks anksčiau negu 2011 m.

Savo ruožtu daugiau nei 200 mln. besivystančių ir kylančios ekonomikos šalių darbuotojų gresia pavojus būti įstumtiems į didžiulį skurdą. Dėl to visame pasaulyje atsirastų beveik 1,5 mlrd. dirbančių vargšų. Taip galima spręsti iš šių skaičių. Iš tiesų dabartinė krizė išryškino skausmingiausius mūsų vis labiau susijusios pasaulinės ekonomikos trūkumus. Šiuo metu yra aiškus bendras sutarimas, kad pasaulinėms problemoms spręsti reikia pasaulinio masto veiksmų.

Praėjusiais metais Pitsburge G20 valstybių lyderiai pažadėjo užtikrinti, kad vėl prasidėjus augimui darbo vietų taip pat vėl atsirastų. Todėl G20 valstybių lyderiai susitarė kurti į užimtumą orientuotą pagrindą būsimam ekonomikos augimui.

Visa tai labai džiugina. Komisija visokeriopai remia bet kokių veiksmų, kuriais kokybiškoms darbo vietoms teikiama didžiausia svarba atkuriant ekonomiką ir padedama gyventojams sugrįžti į darbą visame pasaulyje, pagrindą. Šis požiūris atspindi akivaizdžią tikrovę, kad užimtumas yra galutinis dabartinės pasaulinės ekonomikos krizės rezultatas ir kad ekonomikos atkūrimas nesukuriant naujų darbo vietų nėra tinkamas pasirinkimas.

Pitsburge lyderiai paprašė JAV darbo ministrą sušaukti G20 valstybių darbo ir užimtumo ministrų susitikimą. Jiems bus pavesta įvertinti visuotinę užimtumo padėtį ir apsvarstyti politikos atsako į krizę poveikį, taip pat galimą būtinybę imtis bet kokių kitų reikalingų priemonių. Be to, ministrai turi apsvarstyti vidutinio laikotarpio užimtumo ir įgūdžių tobulinimo politiką, socialinės apsaugos programas ir geriausios patirties pavyzdžius siekiant užtikrinti, kad darbuotojai galėtų pasinaudoti mokslo ir technologijų pažanga. Šis neturintis precedento susitikimas vyks 2010 m. balandžio 20–21 d., Vašingtone. Komisija ir Tarybai pirmininkaujanti Ispanija taip pat dalyvaus.

Komisija glaudžiai bendradarbiauja su TDO rengiantis susitikimui, kuriame visų pirma mums bus suteikta galimybė Europos Sąjungos vardu propaguoti deramą darbą pasaulyje. Dabar itin svarbu taikyti tarptautiniu mastu pripažintus pagrindinius TDO darbo standartus ir stengtis pasiekti tikslą nuosekliai užtikrinti pagrindinę socialinę apsaugą. Be to, G20 valstybių įgaliojimai apima TDO ir kitų tarptautinių organizacijų vidutinės trukmės visuotinės mokymo strategijos plėtojimą.

Komisija labai prisideda prieš šių pastangų iniciatyva „Nauji gebėjimai naujoms darbo vietoms“. Tai yra 2020 m. Europos pavyzdinės iniciatyvos „Naujų įgūdžių ir darbo vietų kūrimo darbotvarkė“ dalis. Šiuo metu pagrindinis uždavinys yra padaryti pažangą įgyvendinant strategiją, kuria siekiama perkvalifikuoti ir patobulinti pasaulio darbo jėgą ir palengvinti jai pereiti iš vienos darbo vietos į kitą, o jaunimui – iš švietimo sistemos į darbo rinką.

Socialinių partnerių dalyvavimas gali duoti didžiulę papildomą naudą. Čia visi žinome, koks veiksmingas gali būti Europos socialinis dialogas, kai kalbama apie įvairių užimtumo srities priemonių sumanymų tobulinimą. Komisija pasirengusi pasidalyti šia patirtimi su Europos Sąjungos tarptautiniais partneriais. Komisija nuolat informuos Parlamentą apie Vašingtono susitikime pasiektą pažangą.

G20 valstybių darbo ministrų susitikimas mums suteiks galimybę sukurti naujų priemonių, kurios sudarys politikos po krizės pagrindą. Šiomis naujomis priemonėmis ir politika galima prisidėti prie sklandaus išbridimo iš krizės, atkuriant ekonomiką didžiausią svarbą teikiant darbo vietoms, taip pat galima įveikti krizės palikimą. Tikslas – suteikti būtiną informaciją ir kryptį G20 valstybių lyderių aukščiausiojo lygio susitikimams, vėliau šiemet vyksiantiems Kanadoje ir Korėjoje.

Elisabeth Morin-Chartier, PPE frakcijos vardu. – (FR) Ponia pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, šiomis dabartinės ekonomikos ir finansų krizės aplinkybėmis šis G20 valstybių aukščiausiojo lygio susitikimas mus verčia daryti išvadą, kad pirmasis tikslas, kurį privalome pasiekti, – suteikti daugiau galimybių darbuotojams dirbti.

Tai yra būtinybė, nes negali būti jokios socialinės integracijos be integracijos per darbo vietą. Todėl šiandien, kai rengiamės šiam G20 valstybių susitikimui, vienintelis šūkis ir vienintelis tikslas, kuriems galima pritarti, yra kova su nedarbu.

Komisijos nary, kaip jūs ką tik pasakėte, Europos Sąjungoje ir pasaulyje labai padidėjo nedarbas, tačiau visiškai aišku, kad nelygė didėja ir kad dar labiau didėja nelygė tarp jaunų žmonių, laikinų darbuotojų, migrantų ir moterų.

Todėl kai šiandien matome, kad 21,4 proc. jaunimo yra bedarbiai, palyginti su 14,7 proc. – jau ir taip dideliu procentiniu dydžiu – jaunimo, kurie buvo bedarbiais prieš dvejus metus, didėjimo sparta kelia labai didelį nerimą.

Todėl mums kartu, Europos ir pasaulio mastu, – nes atsakas gali būti tik visuotinis, – reikia kurti konvergencijos ir integracijos strategiją, kuria būtų aiškiai pripažįstama, kad dinamiška socialinė ir sanglaudos politika – mūsų visuomenės vystymosi pagrindas.

Be to, norėčiau jums priminti Pasaulio prekybos organizacijos Visuotinį darbo vietų paktą, kuriame siūlomos atitinkamos strateginių galimybių grupės siekiant mums sudaryti sąlygas išbristi iš krizės.

Kokiame etape esame atsižvelgiant į Europos Komisijos pasiūlymą pagrįsti naujos socialinės rinkos ekonomikos, integracijos ir skaidrumo strategijos po 2010 m. sistemą?

Tikiuosi, mūsų Europos darbo ir užimtumo ministrai šiame aukščiausiojo lygio susitikime nepamirš, kad jie privalės atsiskaityti už nedarbo didėjimą visiems milijonams žmonių, kurie pastaraisiais mėnesiais vienas po kito praranda darbą.

Komisijos nary L. Andorai, todėl Europos Sąjunga iš jūsų tikisi, jog veiksate taip, kad galėtume nuraminti savo piliečius ir sugrąžinti juos į darbą.

Alejandro Cercas, S&D frakcijos vardu. – (ES) Ponia pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, aš taip pat esu labai patenkintas, kad mums suteikta galimybė šią popietę dalyvauti šioje diskusijoje rengiantis aukščiausiojo lygio susitikimui, į kurį balandžio 20–21 d. Vašingtone jūs visi kartu susirinksite.

Už šį posėdį, kuriame šiandien dalyvaujame, esame labai dėkingi Užimtumo komiteto pirmininkei P. Berès. Šiandien dėl nenumatytų aplinkybių ji negali čia dalyvauti.

Ketinu kalbėti mūsų abiejų vardu. Kalbėsiu jos prancūzų kalba, pasinaudodamas jos parengtais dokumentais, nes esu tikras, nes esu įsitikinęs, kad jums bus labai įdomu išgirsti jos pačios žodžius:

(FR) Todėl, Komisijos nary, šiuo metu, kai nedarbo lygis Europoje gali greitai viršyti 10 proc. ribą, kai pasaulyje yra daugiau nei pusantro milijardo vargingai gyvenančių darbuotojų ir kai nuo krizės kenčia dar 200 mln. vargingai gyvenančių darbuotojų, lyderiams laikas sutelkti dėmesį į socialines krizės pasekmes ir suteikti prioritetą užimtumui.

Gerau vertiname parengiamąjį darbą, kurį atlikote glaudžiai bendradarbiaudami ir palaikydami dialogą su socialiniais partneriais.

Susitikimo, kurio reikalavo valstybių ar vyriausybių vadovai, susirinkę kartu Pitsburge, privalumas tas, kad makroekonomikos klausimai galiausiai buvo suderinti socialiniu aspektu. Siekdami išvengti klaidų, dėl kurių kilo krizė, kartojimo neabejotinai privalome užtikrinti, kad dėl krizės daugiau nedidėtų socialinė nelygybė mūsų šalyse, tarp valstybių narių ir tarptautiniu lygiu.

Privalome užtikrinti, kad dėl skubotos strategijos, kuria siekiama užbaigti krizę, nebūtų sugriautas mūsų socialinis modelis, nes šios krizės, kurią jau išgyvename trejus metus, ištakos yra išimtinai socialinės. Nepakanka reguliuoti finansinius produktus; privalome iki galo išnagrinėti pažeidimus.

Deja, nuogąstaujame, kad, nepaisant daugybės organizacijų, pvz., Tarptautinės darbo organizacijos (TDO) ir Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (EBPO), ataskaitų, kuriose pabrėžiama didėjanti socialinė nelygybė, iki šiol trūksta politinės valios, kai kalbama apie socialinį aspektą. To įrodymas – labai menkas socialinių klausimų matomumas, apie juos neužsimenama net oficialioje G20 valstybių susitikimo interneto svetainėje. Panašiai yra nepriimtinas ir paskutinis ECOFIN tarybos sprendimas panaikinti išskirtines užimtumo paramos priemonės, numatytas siekiant greitai atkurti viešuosius finansus.

Finansų ministrai ir užimtumo ir socialinių reikalų ministrai tarpusavyje žaidžia pavojingą žaidimą.

Komisijos nary, mes tikimės, kad jūs ir Tarybai pirmininkaujanti Ispanija pasipriešinsite šiam trumpalaikiam požiūriui ir kad Europos ir tarptautinėje veikloje didžiausią svarbą teiksime socialiniams klausimams.

Marian Harkin, ALDE frakcijos vardu. – Ponia pirmininke, svarbiausia, kad G20 valstybių užimtumo ir darbo ministrai savo ekonomikos atkūrimo planuose didžiausią svarbą suteiktų kokybiškoms darbo vietoms.

Daugeliui darbuotojų – kaip jūs, Komisijos nary, žinote, – vaizdas atrodo niūrus dėl didėjančio nedarbo, mažinančių darbo valandų, didelių darbo užmokesčio mažinimų, jūsų minėtų dirbančiųjų vargšų ir nepakankamų arba nesuteikiamų galimybių mokytis. Kartu darbuotojai mato, kaip bankai atstato savo kapitalą, o mažosios ir vidutinės įmonės – ekonomikos augimo varikliai – stokoja lėšų ir prarandamos darbo vietos.

Fiskalinė drausmė ir taupymas neturi pakeisti paskatų kurti darbo vietas plano, tačiau tai vyksta daugelyje valstybių, įskaitant mano valstybę Airiją. Komisija giria mūsų fiskalinę drausmę, tačiau netenkame darbo vietų. Mes balansuojame sąskaitas, tačiau už tai moka mūsų darbuotojai. G20 valstybių ministrai turi tvirtai įsipareigoti remti deramą darbą ir suteikti prioritetą darbo vietų skaičiaus didinimui, taip pat tų asmenų, kurie neturi darbo, minimalioms pajamoms, socialinei apsaugai ir mokymui arba perkvalifikavimui.

Galiausiai sutinku su jumis, kad jie privalo įsipareigoti įgyvendinti politiką, atitinkančią pagrindinius TDO principus ir teises, ir neleisti, kad dabartine ekonomikos krize būtų naudojamos kaip dingstimi susilpninti tarptautiniu mastu pripažintus darbo standartus arba jų nepaisyti.

Ilda Figueiredo, GUE/NGL frakcijos vardu. – (PT) Europos Sąjungos lyderiams seniai laikas pripažinti vaidmenį, kurį jie taip pat atliko sukeliant rimtą socialinę krizę, kuri išgyvenama visoje Europoje ir pasaulyje. Ji yra finansų ir ekonomikos krizės, kuriai kilti jie padėjo, kai neatsižvelgdami į darbuotojų arba visuomenės interesus panaikino finansų ir prekybos rinkų reguliavimą ir pasiekė, kad būtų priimti laisvosios prekybos susitarimai su trečiosiomis šalimis, pasekmė.

Dėl nedarbo didėjimo ir menkai apmokamo darbo, kaip tiesioginės neoliberalios politikos ir kapitalizmo krizės pasekmės, didėja skurdas. Tarptautinė darbo organizacija (TDO) ir Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacija laikosi nuomonės, kad nedarbas pramonės šalyse dar nepasiekė savo aukščiausio lygio ir kad netrukus daugiau nei 200 mln. darbuotojų gali būti įstumti į itin didelį skurdą. Tai reiškia, kad vargingai gyvenančių darbuotojų skaičius galėtų pasiekti 1,5 mlrd., iš jų daugiausia nukentėtų moterys ir jaunimas.

Laikas sustabdyti socialinių ir darbo teisių atžangą, kurią matome. Kokybiškos darbo vietos su joms numatytais teisėmis privalo tapti prioritetu ir būti sukurtos taip, kad atitiktų bent TDO konvencijas. Nesukūrus naujų darbo vietų su joms numatytais teisėmis negali būti jokios galimybės išbristi iš šios krizės.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Manau, jog visi esame patenkinti, kad dabar G20 valstybių susitikime susitinka užimtumo ir socialinių reikalų ministrai ir kad taip jie pagal rangą tampa lygūs finansų ministrams, ko iki šiol nėra buvę. Atrodo, kad būtent ekonomikos krizė privertė suteikti galimybę kalbėti apie pasaulines ekonomines priemones, susijusias ne tik su ekonomika ir finansais, bet ir su socialiniais ir užimtumo klausimais. Tai ypač svarbu dabar, kai atrodo, kad neigiamas krizės poveikis ekonomikai mažėja, nors nedarbas ir skurdas toliau didėja. Žinome, kad tai turės ilgalaikių socialinių ir politinių pasekmių. Visame pasaulyje tai vyksta kartu reiškiantis ekstremizmui, kuris taip pat kelia ilgalaikę grėsmę.

Svarbu, kad užimtumo ir socialinių reikalų ministrai sukurtų sektorinę politiką, kuria būtų galima ištaisyti užimtumo padėtį ir sumažinti skurdą. Norėčiau pateikti konkretų pavyzdį, kuris buvo minimas G20 valstybių aukščiausiojo lygio susitikime, t. y. apie mikrokreditų priemonę, kuria didinama ne tik socialinė sanglauda, bet ir apsirūpinimas, ir kuri dėl šios priežasties taip pat gali būti svarbi. Vis dėlto gaila, kad Parlamentas negali

patvirtinti pozicijos ir jos pateikti G20 valstybių susitikime, o gali tik pasiųsti mūsų žodinius pranešimus. Tačiau manau, kad net tai yra daugiau negu bet kas, ką darėme praeityje.

Elizabeth Lynne (ALDE). – Ponia pirmininke, kaip visi sakome, finansų krizė labai skaudžiai smogė paprastiems žmonėms.

Todėl, kaip ką tik buvo minėta, prieš sušaukdami G20 valstybių užimtumo ministrų susitikimą pirmiausia turime įsitikinti, ar iš jo sulauksime pozityvių rezultatų. Tiesiog tikiuosi, kad tie pozityvūs rezultatai bus. Esu patenkinta, kad jie ketina ne tik sutelkti dėmesį į finansų sektorių, bet ir apsvarstyti socialinį poveikį gyventojams.

Mes žinome, kad daugelyje viso pasaulio šalių yra rekordinis nedarbas. Mes turime paieškoti realaus būdo įdarbinti žmones – realiose darbo vietose. Pvz., turi būti atitinkamos mokymo programos, kurios patenkintų dabartinius poreikius. Mes privalome pasižvalgyti, kad nustatytume geriausią patirtį tų šalių, kurios jau panaudojo įvairias priemones, ir pabandytume ją įdiegti kitose šalyse ir taip pamėgintume padėti labiausiai visuomenėje socialiai atskirtiems asmenims. Jeigu tose kitose šalyse buvo atliktas tam tikras darbas, kodėl iš jų nesimokome?

Mes turime užtikrinti, kad pagrindinės TDO konvencijos būtų tikrai įgyvendintos. Privalome užtikrinti, kad būtų įgyvendinta JT neįgalųjų teisių konvencija. Turime užtikrinti, kad tie, kurie šiuo metu nėra apsaugoti, būtų apsaugoti ateityje.

Thomas Händel (GUE/NGL). – (DE) Ponia pirmininke, Komisijos nary, ponios ir ponai, Pitsburgo G20 valstybių aukščiausiojo lygio susitikime buvo parodytas puikus pavyzdys. Jame pareikalauta ekonomikos atkūrimo planų, kuriais būtų siekiama paremti deramą darbą ir taip prisidėti prie darbo vietų saugumo ir kūrimo, ir buvo suteiktas prioritetas užimtumo didinimui.

Todėl raginu Europos darbo ministrus spausti G20 valstybes nares, kad: pirma, ne laikytųsi savo ekonomikos atkūrimo priemonių paketų, bet intensyviau ir daugiau dirbtų siekdamos sukurti naujų darbo vietų; antra, dirbtų, kad užtikrintų finansiškai saugų trumpalaikį darbą ir taip išvengtų darbo vietų praradimo; trečia, viešosiomis investicijomis prisidėtų prie darbo vietų kūrimo ir tvaraus ekologiško augimo; ketvirta, stiprintų ir plėstų socialinės apsaugos priemones, siekdamos sudaryti sąlygas naudotis šiomis priemonėmis. Šitaip taip pat būtų išsaugoma perkamoji galia vidaus rinkoje ir užimtumas ir padedama kovoti su skurdu. Europos darbo ministrams akivaizdžiai labai svarbu bendradarbiauti su socialiniais partneriais, kad būtų galima socialinį dialogą suintensyvinti dar labiau, negu norėjo Komisijos narys.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Ponia pirmininke, Komisija, balandžio 20 d. Vašingtone vyks premjera: pirmą kartą dvidešimties turtingiausiųjų Žemės regionų užimtumo ministrai ketina surengti konferenciją. Reikia, kad ten būtų išgirstas garsus ir stiprus Europos balsas. Gresia pavojus, kad per artimiausius trejus metus Europoje gali būti prarasta puspenkto milijono darbo vietų ir kad tai turės poveikį augimui, pakenks socialinei sanglaudai ir dėl to kils socialinių neramumų.

Darbo vietų kūrimas turi būti Europos prioritetas. Reikia skubiai nustatyti realius, konkrečius ir kiekybiškai įvertinamus ilgalaikius ir artimiausius tikslus. Mums būtinai reikia sugebėti užtikrinti deramą darbą Europos piliečiams. Mums būtinai reikia sugebėti užtikrinti užimtumą ir darbuotojų teises į pensiją.

Baigiamė paminėti akivaizdų dalyką: darbas yra augimo svertas. Manau, jog galiausiai mums reikia suprasti, kad negalime kalbėti apie ekonomikos politiką, nuolat negalvodami apie užimtumo kriterijų.

Norėčiau baigdamą pasakyti, kad priešingu atveju, užuot kalbėję apie Užimtumo Ministrų Tarybą, turėsime kalbėti apie nedarbo Ministrų Tarybą.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Ponia pirmininke, mano nuomone, ilgalaikio nedarbo ir nepakankamo užimtumo problemos sprendimo nebus, jei nepakeisime dabartinio požiūrio, pagal kurį prioritetas teikiamas kapitalui, o ne darbui, ir jei neįgyvendinsime naujo tipo turto paskirstymo, kuris apimtų darbo užmokesčio, socialinės apsaugos lygio ir minimalių išmokų padidinimą. Būtent taip bus sukurtos sąlygos tvariam atsigavimui, dėl kurio bus užtikrinta daugybė darbo vietų. Būtina ekonomikos krizės nutraukimo sąlyga yra socialinė pažanga, o ne atvirkščiai.

G20 valstybių susitikimas turėtų tapti paskata dėl atrankinio kreditavimo mobilizuoti tarptautinį bankininkystės sektorių, kad padėtų užimtumui, darbo vietų kūrimo investicijoms ir naujos ekologiškos ekonomikos propaguotojams.

Kartu spekuliaciniai kapitalo srautai turėtų būti apmokestinami, kad juos būtų galima nukreipti kovai su skurdu.

Siūlau, kad ištirtume ir išbandytume profesinę ir su mokymais susijusios socialinės apsaugos sistemą ateities darbo vietoms ir kartu plėtotume viešuosius mokslinius tyrimus, kurie būtų itin svarbūs naujai ilgalaikiai ir tvariai ekonomikai.

PIRMININKAVO: R. WIELAND

Pirmininko pavaduotojas

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) 2009 m. rugsėjo mėn. Pitsburge G20 valstybių lyderiai nustatė, kad ekonomikos atkūrimo planuose pagrindinis prioritetas turi būti esamų darbo vietų išsaugojimas ir naujų darbo vietų kūrimas.

Nepaisant Tarptautinio valiutos fondo 3 proc. ekonomikos augimo prognozių, EBPO ir TDO prognozės rodo, kad nedarbo lygis toliau sparčiai didės iki pat 2011 m. pirmojo pusmečio.

Ekonomikos ir finansų krizė nepaprastai stipriai smogė Europos įmonėms, jau nekalbu apie tai, kad netiesiogiai smogė ir valstybių narių biudžetams.

G20 valstybių darbo ir socialinės apsaugos ministrai turėtų paprašyti, kad parama, suteikiama įmonėms, patiriančioms sunkumų dėl ekonomikos krizės, būtų toliau tęsiama iki to momento, kai nedarbo lygis vėl ims mažėti.

Be to, manau, kad šie ministrai privalo rasti priemonių, kuriomis būtų galima paremti valstybės tarnautojus ir darbuotojus, kuriems mokama iš viešųjų fondų, pvz., mokytojus ir gydytojus, netenkančius darbo dėl viešosioms įstaigoms skirtų biudžetų mažinimo.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Būtina pasidžiaugti, kad pirmą kartą G20 susitinka darbo ir užimtumo ministrai. Per 2009 m. G20 lyderių susitikimą Pitsburge valstybių vadovai susitarė, kad nacionaliniai ekonomikos atgaivinimo planai turi būti akcentuoti į darbo vietų išsaugojimą ir darbo vietų kūrimą. Deja, po šio susitikimo situacija tiek Europos Sąjungoje, tiek ir pasauliniu mastu prastėja. Kasdien augantis bedarbių skaičius kai kuriose valstybėse narėse pasiekė kritinę ribą, o kai kurių nacionalinių vyriausybių krizių įveikimo planai ženkliai blogina žmonių padėtį, nes mažinamos pensijos ir kitos svarbiausios socialinės garantijos. Masiškai užsidaro smulkios ir vidutinės įmonės. Manau, kad G20 susitikimo pagrindiniu akcentu turi tapti susitarimas dėl konkrečių nedarbo lygio stabilizavimo priemonių, nes žmonių nusivylimas ir baimės neprisidės prie spartesnio mūsų valstybių ekonominio atsigavimo.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Pirmiausia, aš iš tiesų sveikinu, kad pirmą kartą G20, stipriausių pasaulio šalių ministrai, darbo ir užimtumo ministrai susitiks aptarti pačių svarbiausių problemų. Tai yra, kaip įveikti nedarbą ir kaip padidinti užimtumą. Iš tiesų, šitas susitikimas vyks labai sudėtingoje aplinkoje, vien tik Europos Sąjungoje apie 5,5 milijono jaunų žmonių neturi darbo. Ilgalaikių bedarbių skaičius irgi nuolat auga. Mano valstybėje Lietuvoje šią savaitę buvo užregistruota jau 300 tūkstančių žmonių, neturinčių darbo. To niekada nebuvo per 20 mano valstybės nepriklausomybės metų. Todėl labai svarbu, jog stipriausių šalių ministrai, susitikę, nustatytų konkrečias priemones, ko reikėtų imtis, kad žmonės Europos Sąjungos valstybėse turėtų ne bet kokią darbą, o tinkamą darbą, kokybišką darbą, normaliai apmokamą darbą, iš kurio galėtų pragyventi, o ne gyventų skurde. Taigi linkėčiau, kad tokie konkretūs sprendimai šiame susitikime būtų priimti.

László Andor, Komisijos narys. – Pone pirmininke, esu patenkintas šia šiandien vykusia diskusija dėl darbo ir užimtumo ministrų susitikimo Vašingtone, nes tai nebus vienintelis aukščiausiojo lygio susitikimas, kuriame bus girdima Parlamento narių nuomonė tokiu svarbiu klausimu. Netrukus bus kitas aukščiausiojo lygio susitikimas, kuriame taip pat bus išgirsta, ką jūs šiandien pasakėte: kalbu apie rytoj Briuselyje vyksiantį aukščiausiojo lygio susitikimą, kuriame bus galimybė palaikyti 2020 m. Europos darbotvarkę kartu su tvirtu integruojančiuoju ramsčiu ir pavyzdinėmis iniciatyvomis, kuriomis siekiama padidinti užimtumą ir sumažinti skurdą, ir rimtais tikslais, įtrauktais į šią strategiją.

Turi būti suprata, su kokia rimta krize pasaulio ekonomikos susiduria pastaruosius dvejus metus, tačiau kalbama ne vien apie blogėjančius statistinius duomenis. Visiškai sutinku su K. Göncz, kad taip pat turime pripažinti politinę grėsmę – grėsmę, kurią krizė kelia Europos civilizacijai.

Taip pat tikiuosi, kad lyderiai, kurie susitiks rytoj, tai supras ir padarys labai atsakingas išvadas iš šios padėties. Be šito būtų labai sunku pristatyti Europos vertybes pasaulyje; taip pat būtų labai sunku įtikinamai pristatyti įsipareigojimą spręsti nedarbo ir skurdo problemas G20 valstybių susitikime.

Tai, kad darbo ministrai susitinka G20 valstybių susitikime, didžiulis žingsnis į priekį. Ar mes išlaisvėjome, kad nusprendėme įtraukti finansų ministrus, dar reikia išsiaiškinti, tačiau labai svarbu, kad šis žingsnis žengtas ir kad yra galimybė dalytis patirtimi ir keistis nuomonėmis.

Tiesa, kad finansų krizės pirmiausia ėmėsi vyriausybės ir kad valstybės fiskalinė galia buvo nukreipta į bankininkystės sektorių stabilizavimą. Buvo atkurtas bankų kapitalas ir suteiktas prioritetas finansiniam stabilumui.

Dabar prioritetą turime suteikti darbo vietų kūrimui. Turime suteikti prioritetą strategijai, pagal kurią turi baigta taikyti priemones ir kuria nebūtų daroma žalos esamoms darbo vietoms ir nepakenkiama gebėjimui investuoti. Todėl pirmiausia turime priimti sprendimą, kuriuo būtų siekiama sukurti finansinę tvarką, atkurti stabilumą ir nutraukti spaudimą valstybių narių vyriausybėms, kad darytų neprotingus mažinimus, kurie neigiamai veikia socialinį sektorių ir užimtumą.

Visiškai sutinku, kad TDO yra kertinis akmuo rengiant TDO standartus ir kad tarptautinėje diskusijoje nepaprastai svarbu pateikti nuorodas į juos. Tai patikimas standartas mums darant pažangą užimtumo ir socialinių reikalų srityje.

G20 valstybių susitikimai yra puiki galimybė įsitraukti į diskusijas, vykstančias išorės pasaulyje, nes šiais susitikimais esame įtraukiami į diskusijas ne tik darbo santykių, bet ir finansų reguliavimo klausimais, taip pat tokiais klausimais, kaip operacijų mokestis, kuris drąsiai svarstomas kitose pasaulio dalyse ir kartais nusipelno didesnio dėmesio Europos Sąjungoje.

Taigi, esu labai dėkingas už pastabas, kurias išgirdau, ir mintis, kurias galiu perduoti kitiems partneriams G20 valstybių grupėje.

Pirmininkas. – Diskusijos pabaiga.

Raštiški pareiškimai (149 straipsnis)

Ádám Kósa (PPE), raštu. – (HU) Mano nuomone, būtina pripažinti, kad šiandienos sprendimus priimančys asmenys nežengia koją kojon su pasaulyje vykstančiais pokyčiais, ekonomika ir technologija: greitai net energetikos įmonė sugebės į ateitį planuoti toliau negu tarptautiniai politiniai veikiantieji subjektai. Deja, dabartinėje strategijoje „Europa 2020“ akivaizdus nesugebėjimas pripažinti šios tikrovės. Europos Sąjunga turėtų žvelgti toliau, taip pat išreikšti norą aukotis darnesnės visuomenės interesais. Mums reikia vis daugiau dėmesio skirti infrastruktūros ir darbo vietų kūrimui, o ne nuo importo priklausančiam vartojimo didinimui. Besąlygiška laisvąja prekyba negarbingai atimamos darbo vietos, griauinama aplinka, keliama grėsmė vartotojų sveikatai ir prieinamumo požiūriu kliūtys didinamos vien tam, kad būtų užtikrinta produkto ar paslaugos kaina. Negalime sugrįžti prie išsikerojusio kapitalizmo dienų kraštutinumų – Oliverio Tvisto pasaulio! Priešingu atveju strategija „Europa 2020“, lygiai taip pat, kaip Lisabonos strategija, patirs nesėkmę.

20. Kova su tuberkulioze (diskusijos)

Pirmininkas. – Kitas klausimas – Komisijos pareiškimas dėl kovos su tuberkulioze.

John Dalli, Komisijos narys. – Pone pirmininke, teigiamai vertinu šią galimybę Pasaulinę tuberkuliozės dieną pabrėžti Komisijos pasižadėjimą spręsti dėl šios ligos kylančias problemas.

Patikėjome, kad mūsų pastarųjų dešimtmečių pastangos padėjo pašalinti grėsmę, susijusią su šia didžiule visuomenės sveikatos problema. Tačiau pernelyg ilgai klaidingai mažinome apsaugą nuo tuberkuliozės. 2008 m. Europos ligų prevencijos ir kontrolės centras pranešė apie apytikriai 83 000 tuberkuliozės atvejų ir beveik 6 000 mirčių nuo jos atvejų Europos Sąjungoje ir ELPA šalyse. Tai prilygsta apytikriai 16 mirties atvejų kasdien. Tokia padėtis paprasčiausiai nepriimtina, todėl reikia visų suinteresuotųjų sektorių ir subjektų veiksmų. Tai nepriimtina dėl to, kad tuberkuliozė yra išvengiama ir pagydoma liga, dėl kurios neturėtų būti tokių sukrečiančių pasekmių.

Tuberkuliozė yra tarpšakinis klausimas ir yra susijusi su daugeliu visuomenės sveikatos problemų, su kuriomis susiduriame Europos Sąjungoje, įskaitant antimikrobinio atsparumo plitimą, naujų veiksmingų priemonių

tuberkuliozei diagnozuoti ir gydyti trūkumą, staigų bendrųjų infekcijų, pvz., pasitaikančių kartu su ŽIV, padidėjimą ir nevienodumą, kai nuo tuberkuliozės neproporcingai nukenčia pažeidžiamiausios grupės.

Per pastaruosius kelerius metus Komisija pradėjo įgyvendinti daug iniciatyvų, kad padidintų gebėjimą spręsti tuberkuliozės problemą. 2000 m. tuberkuliozė buvo įtraukta į ES mastu prižiūrimų prioritetinių ligų sąrašą. Atsižvelgdama į tai, Komisija parėmė keletą projektų, kurie padėjo koordinuoti tuberkuliozės priežiūrą 53 PSO Europos regiono šalyse. Taip buvo pagerintas mūsų bendras išmanymas ir epidemiologinės padėties stebėseną. Be to, savo mokslinių tyrimų bendrosiomis programomis Komisija remia naujų gydymo metodų, vakcinų, vaistų ir tuberkuliozės diagnostikos priemonių kūrimą. Nuo 2002 m. šioms pastangoms buvo skirta daugiau nei 1 24 mln. EUR. Tačiau dėl to, kad sienos tuberkuliozės nesulaiko, turime remti šalis, esančias už Europos Sąjungos ribų.

Komisija remia besivystančias šalis joms vykdam tuberkuliozės kontrolės programas, taikydama Europos kovos su ŽIV/AIDS, maliarija ir tuberkulioze išorės veiksmų programą (2007–2011). Pagrindinis šios paramos finansavimo kanalas yra Pasaulinis kovos su AIDS, tuberkulioze ir maliarija fondas, į kurį nuo 2002 m. Komisija įnešė 870 mln. EUR, įnešdama metinius įnašus, kurie nuo 2008 m. sudaro 100 mln. EUR. Be to, ji remia klinikinius bandymus ir kompetencijos didinimą Afrikos šalyse į pietus nuo Sacharos per Europos ir besivystančių šalių partnerystę klinikinių tyrimų srityje (EDCTP). Galiausiai įsteigus Europos ligų prevencijos ir kontrolės centrą mums buvo suteikta galimybė padidinti savo pastangas kovojant su tuberkulioze iki naujo lygio.

2007 m. kovo mėn. Komisijai pareikalavus centras parengė ES kovos su tuberkulioze veiksmų planą. Jame sprendžiami šie pagrindiniai tarpšakiniai uždaviniai, kurie šiuo metu mums keliai tuberkuliozės prevencijos, kontrolės ir epidemiologinės priežiūros srityje: skubios ir kokybiškos TB priežiūros užtikrinimas visiems, naujų diagnostikos ir gydymo priemonių sukūrimas, bendrosios tuberkuliozės ir ŽIV infekcijos naštų mažinimas ir atsparumo daugeliui vaistų grėsmės pašalinimas.

Tačiau Komisija negali išspręsti šio uždavinio viena. Pilietinės visuomenės pagalba bandant padėti pažeidžiamiausiems asmenims ir valstybių narių įsipareigojimas – atsakymas į klausimą, kaip pasiekti mūsų paramos visuotinėje kovoje su šia liga tikslą.

Elena Oana Antonescu, PPE frakcijos vardu. – (RO) „Mirties priežastis antibiotikų amžiuje“ yra tai, ką grupė mokslininkų pavadino tuberkulioze – žodžiu, kuris, daugelio mūsų manymu, dingo iš mūsų kasdienės vartosenos, tačiau dėl šios ligos vis dar miršta labai daug žmonių.

Tuberkuliozė yra septinta iš dažniausiai pasaulyje pasitaikančių mirties priežasčių. Deja, dabartinė padėtis tokia, kad dažnėja atvejų, susijusių su tuberkuliozės atmaina, atsparia tipiniam gydymui vaistais.

2008 m. pasaulyje buvo 9,4 mln. naujų susirgimo tuberkulioze atvejų ir 1,8 mln. mirties nuo jos atvejų. Pasaulyje maždaug kas sekundę tuberkulioze užkrečiamas vienas žmogus.

Mums reikia išgirsti šiuos skaičius, kuo aiškiausiai išdėstytus svarbiame Europos Sąjungos forume, kad visi kiek įmanoma geriau suvoktume, kad ši liga iki šiol siaubia mūsų visuomenę ir atima gyvybę daugybei Europos piliečių.

Esu atvykusi iš šalies, deja, Europos Sąjungoje patenkančios tarp tų, kurios pagal niūrius susirgimo tuberkulioze atvejų reitingus užima pirmąsias vietas.

Nors galime kalbėti apie šio tokio mažėjimo pastaraisiais metais tendenciją ir išgydytų nuo cheminiams vaistams atsparios tuberkuliozės žmonių dalies padidėjimą, absoliutūs skaičiai toliau kelia nerimą ir atspindi tragišką tikrovę.

Mums reikia vesti nuoseklią kompleksinę kovą, grindžiamą kuo geresniu planavimu, kad ir toliau neišleistume šios nelaimės iš akių. Europos Sąjungoje turime toliau dirbti darbą, kurį darėme iki šiol, siekdami užtikrinti, kad visose valstybėse narėse pakeltume ligų nustatymo, galimybių pasinaudoti tinkamu gydymu, gydymo stebėsenos kokybės ir pacientams teikiamų medicininių priežiūros paslaugų lygį.

Mums taip pat reikia, kad visos vyriausybės suprastų šios kovos svarbą ir kuo veiksmingiau dirbtų kartu su socialiniais partneriais, siekdamos sumažinti europiečių, kenčiančių nuo šios ligos, kurios, manėme, buvo atsikratyta praėjusiame amžiuje, skaičių.

Visų pirma mums reikia versti šią kovą kartu, kaip šeimai, ne svarstant mūsų skirtumus, o tarpusavyje padedant spręsti šią problemą.

Galiausiai mes esame Europos Sąjunga ir mūsų stiprybė yra vienybėje.

Åsa Westlund, S&D frakcijos vardu. – Pone pirmininke, šiomis dienomis ir šiame amžiuje niekas neturėtų mirti nuo tuberkuliozės.

S&D frakcijos vardu.(SV) Būtent tai pasakė Ban Ki-Moon šiandien, Pasaulinę tuberkuliozės dieną.

Žinoma, jis teisus. Nepaisant to, šiuo metu visame pasaulyje nuo tuberkuliozės vis dar miršta labai daug gyventojų, ypač jaunimo ir vargšų. Todėl mums reikia padidinti savo pagalbą pasauliniam fondui, kuris atsakingas už labai didelę kovos su tuberkulioze, maliarija ir ŽIV skurdžiausiuose pasaulio regionuose darbo dalį.

Tačiau, kaip pabrėžė Komisija, Europos gyventojai taip pat miršta nuo tuberkuliozės. Mums reikia suintensyvinti mūsų bendradarbiavimą siekiant sustabdyti įvairiems vaistams atsparios TB plitimą ir rasti veiksmingus gydymo būdus, kurie taptų prieinami visoms pažeidžiamoms visuomenės grupėms.

Europos ligų prevencijos ir kontrolės centras, įsteigtas Solnoje (Švedija), turi atlikti svarbų vaidmenį šiuo klausimu, taip pat esu patenkinta, kad Komisija nutarė, kad šiandien svarbiausia yra atvykti čia ir surengti diskusiją šiuo svarbiu klausimu.

Charles Goerens, ALDE frakcijos vardu. – (FR) Pone pirmininke, kol kas medicinos pažanga krizė neįveikiama. Todėl ji klaidingai buvo laikoma liga, nuo kurios kenčia tik neturtingos šalys. Taip nepakankamai įvertinamas būdas, kuriuo ji plinta, ypač Vidurio ir Rytų Europoje.

Tiesa, nė viena šalis nėra apsaugota nuo šios baisios ligos, kuri buvo netoliese daug tūkstančių metų. Be to, daugeliui vaistų atsparios atmainos teikia mažai vilčių įveikti šią nelaimę artimiausiu metu. Būtinybė kovoti keliomis kryptimis tokiomis priemonėmis, kaip prevencija, medicininė priežiūra, prevencinių ir higienos priemonių moksliniai tyrimai ir platinimas, skatina mums veikti koordinuotai ir ryžtingai. Trumpai tariant, šioje srityje visada turime pasikliauti geriausia strategija.

Kalbant apie priemonių finansavimą, patartina atskirti du scenarijus. Pirma, mūsų šalių socialinės apsaugos sistemos iš esmės turėtų sugebėti užtikrinti pakankamą medicininę aprėptį. Tačiau besivystančių šalių pacientai vis dar deda viltis į solidarumą, kurį nuo 2002 m. įkūnijo pavyzdinis metodas, nustatytas Pasaulinio kovos su AIDS, tuberkulioze ir maliarija fondo.

Jeigu iš tiesų siekiama 2000–2015 m. perpus sumažinti susirgimo tuberkulioze atvejų skaičių, turės būti patvirtintas vienas iš trijų Pasaulinio fondo prezidento M. Kazatchkine pasiūlytų scenarijų.

Norėčiau Komisijos paklausti, kurį iš trijų scenarijų ji taiko kaip pagrindą teikdama pasiūlymus mūsų valstybėms narėms dėl būsimo Pasaulinio kovos su AIDS, tuberkulioze ir maliarija fondo finansavimo.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Pasaulinė tuberkuliozės diena, kuri yra šiandien, yra proga paraginti suintensyvinti politinį dialogą ir vyriausybes bei pilietinę visuomenę įtraukti į šį reikalą.

Susirgimo tuberkulioze atvejų skaičius ES mažėjo. Sumažėjimas taip pat buvo pastebėtas Portugalijoje, tačiau sergamumo rodiklis vis dar viršija ES vidurkį. Šis sumažėjimas susijęs su nacionaliniu kovos su tuberkulioze planu. Tačiau kai kuriose šalyse neseniai paaiškėjo, kad liga atsigauna.

Įvairūs Europos Komisijos propaguojami veiksmų planai yra žingsniai teisinga kryptimi. Norėčiau pabrėžti Europos ir besivystančių šalių partnerystę atliekant klinikinius bandymus. Mokslinių tyrimų ir technologinės plėtros bendrosios programos parama taip pat yra svarbi gyvosios gamtos mokslų srityje. Kovoje su tuberkulioze itin svarbu didinti klinikinių ir mokslinių tyrimų vaidmenį. Todėl nepaprastai svarbu, kad atliekant šį darbą toliau būtų atrandamos naujos ir geresnės kovos su tuberkulioze priemonės ir propaguojamos pažangios diagnostikos technologijos, kartu ir vaistai bei vakcinos.

Todėl raginu Komisiją ir valstybes nares sujungti pastangas ir sustiprinti kovą su tuberkulioze, kad būtų sėkmingai pasiektas tikslas kontroliuoti ir sunaikinti šią ligą.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Mes turime kovoti su tuberkulioze, nes kasmet daugybė žmonių pasaulyje miršta nuo šios ligos, beveik kas trečias pasaulio gyventojas yra ja užsikrėtęs. Norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad tuberkuliozė – tai plačiausiai paplitusi infekcinė liga pasaulyje, kuri yra stipriai susijusi su socialinėmis ir ekonominėmis problemomis, tai yra, skurdu, nedarbu, alkoholizmu, narkomanija, ŽIV/AIDS, taip pat su nepakankama sveikatos priežiūros sistemos būkle neturtingose šalyse bei pavėluota diagnostika. Kad įveiktume šiuos tuberkuliozės sukeliančius veiksnius, Europos Komisija, Europos Sąjungos valstybės narės turi imtis

konkrečių ir skubių veiksmų, siekiant sukurti bendras kovos su šia baisia liga priemones, surasti bendrą politinį dialogą dėl finansinės paramos ir priimti bendrą kovos veiksmų planą.

Nežiūrint į tai, kad tuberkuliozė įtraukta į prioritetinių ligų sąrašą, kova su tuberkulioze vis dar nepakankamai finansuojama, todėl būtina peržiūrėti Europos Sąjungos biudžeto asignavimus šioje veiksmų programoje. Taip pat raginčiau skatinti didesnes investicijas į mokslinius tyrimus kovoje su tuberkulioze.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Šiandien Pasaulinė tuberkuliozės diena, kuri mums suteikia progą paminėti, kad, nepaisant iki šiol pasiektų puikių kovos su šia liga rezultatų, tuberkuliozė lieka didžiule visuotine problema. Daugiau nei 2 mlrd. žmonių yra užkrėsti tuberkuliozės bacilomis, o vienas iš dešimties šių žmonių serga aktyvia jos forma.

Tuberkuliozės paplitimas ir visų pirma nevienodi šios ligos gydymo ir stebėjimo lygiai yra susiję su nevienodomis socialinėmis ir ekonominėmis sąlygomis įvairiuose regionuose, taip pat įvairiose socialinėse grupėse. Ankstyva tuberkuliozės diagnozė ir visapusiškas ir visapusiškai stebimas ligos gydymas, kitaip tariant, gydymas, kuris yra nepertraukiamas ir pakankamos trukmės, yra pagrindinė išankstinė sąlyga, kad būtų sumažinta didelio atsparumo gydymui ir daugeliui vaistų atsparių tuberkuliozės formų išsivystymo rizika, tai taip pat yra gydymas, kuris yra nepaprastai brangus ir daugelyje šalių sunkiai įgyvendinamas. Panašiai svarbus yra sveikatos sistemų ir kasdienės praktikos pritaikymas, įskaitant ligos stebėjimą didelės rizikos grupėse ir aprūpinimą kvalifikuotais sveikatos priežiūros darbuotojais bei atitinkamais įrangos ištekliais.

PSO skaičiavimai rodo, kad per artimiausius 10 metų nacionaliniu lygmeniu kovai su tuberkulioze reikia išleisti 44,3 mlrd. USD, tačiau vargu ar bus galimybė gauti pusę reikalingų išteklių. Todėl ES užduotis – suvienyti pastangas su PSO ir atskiromis šalimis kartu su jų nacionalinėmis sveikatos priežiūros sistemomis ir kovą su tuberkulioze padaryti vienu svarbiausių plėtros pagalbos trečiosioms šalims prioritetų.

John Dalli, Komisijos narys. – (MT) Klausytis gerbiamųjų Parlamento narių kalbų buvo nepaprastai malonu ir įdomu. Norėčiau juos užtikrinti, kad Komisija labai rimtai vertina šią ligą, taip pat teikia didelę reikšmę tam, kas buvo šiandien pasakyta. Esame pasiryžę pasiekti savo tikslus, kad galėtume kontroliuoti tuberkuliozės ligą. Tokios diskusijos yra ypač svarbios siekiant sutelkti visą dėmesį į šią ligą. Parlamento įnašas ir parama yra itin svarbūs prisidedant prie mūsų pastangų kovoti su šia liga Europos Sąjungoje, taip pat kitose šalyse.

Pirmininkas. – Diskusijos pabaiga.

Raštiški pareiškimai (149 straipsnis)

Nessa Childers (S&D), raštu. – Nors daugelis į tuberkuliozę žiūri būtuojau laiku ir ją laiko XIX amžiaus bėda, ji toliau kiekvienais metais turi didelį poveikį, tiek tiesiogiai, tiek netiesiogiai, šimtų tūkstančių visos ES ūkininkų gyvenimui. Nors tuberkuliozė savo žmogiškąja forma daugumoje ES šalių yra suvaldyta nuo XX amžiaus vidurio, ji toliau agresyviai plinta tarp gyvulių ir kiekvienais metais mano Airijos Rytų rinkimų apygardoje pakenkia 5 proc. galvijų bandų.

Neseniai gavau laišką iš Vestmido grafystės pienininko, kurio labai vertinamų pieninių karvių banda buvo vos nesunaikinta nuo to laiko, kai jis mažiau nei prieš metus savo ūkyje pirmą kartą nustatė tuberkuliozę. Barsuko platinama liga pirmą kartą buvo nustatyta tą dieną, kai praėjusį birželio mėn. jis turėjo išvykti dviem savaitėms atostogauti, o nuo to laiko jis neteko 64 iš 82 savo tvirtų galvijų.

Nors pastaruoju metu visa ES galia žmonių tuberkuliozė buvo įveikta, rengdami ateičiai teisės aktus dėl tuberkuliozės turėtume rimtai atsižvelgti į ligos galvijų formą, dėl kurios kiekvienais metais prarandami milijonai eurų pajamų.

21. Pasaulinės finansų ir ekonomikos krizės poveikis besivystančioms šalims ir vystomajam bendradarbiavimui (trumpas pristatymas)

Pirmininkas. – Kitas klausimas – E. G. Salomo (A7-0034/2010) pranešimo dėl pasaulinės finansų ir ekonomikos krizės poveikio besivystančioms šalims ir vystomajam bendradarbiavimui, pateikto Vystymosi komiteto vardu, trumpas pristatymas (COM(2009)0160 – 2009/21 50(INI))

Enrique Guerrero Salom, pranešėjas. – (ES) Pone pirmininke, Komisijos nary, finansų ir ekonomikos krizė daro skaudžiausią ir didžiausią poveikį kylančios ekonomikos ir besivystančioms šalims, ypač turinčioms mažesnes pajamas. Dėl šios krizės sulėtėjo tvarus augimas, per pastarąjį dešimtmetį vykęs daugelyje šių šalių,

t. y. ekonomikos augimas, kuriam vykstant jose buvo kuriamos darbo vietos ir kuris joms padėjo susitvarkyti viešąsias sąskaitas, sudarė sąlygas sumažinti savo užsienio skolą, skatino plėsti savo verslo veiklą ir, be kita ko, padėjo joms gauti daugiau oficialios plėtros pagalbos.

Tačiau šios šalys jau kentėjo kelerius metus iki krizės: pirmiausia nuo maisto krizės, kuri kelia grėsmę šimtų milijonų gyventojų išlikimui; paskui nuo energetikos krizės, dėl kurios buvo išnaudota daug tų subjektų išteklių, kurie neišgauna naftos arba dujų; galiausiai nuo klimato krizės, kurios poveikis derliui ir infrastruktūrai daugiausia žalos padaro skurdžiausioms šalims.

Prie šios nestabilios padėties, kurioje yra atsidūrusios šios šalys, kuriai iš dalies turėjo įtakos finansų krizė. Kaip nurodo pati Europos Komisija, finansų krizės, padariusios poveikį besivystančioms ir kylančios ekonomikos šalims, trečioji banga smarkiai pakenkė skurdžiausioms šalims, paversdama šią krizę, kuri teoriškai yra ekonomikos krizė, vystymosi, socialine ir humanitarine krize.

Iš esmės buvo pakenkta visoms šių šalių veiklos sritims. Buvo pakenkta ekonomikos augimui, kuris 2009 m. bus daug mažesnis negu ankstesniais metais. Prekyba sumažėjo, todėl pablogės šių šalių einamųjų sąskaitų balansai. Šiose šalyse yra mažiau užsienio investicijų, jos turi mažiau galimybių pasinaudoti tarptautiniu finansavimu, taip pat matome stiprėjančią išsivysčiusių šalių protekcionistinę reakciją.

Kartu staigiai sumažėjo emigrantų perlaidos, taip pat buvo sumažinta oficiali pagalba vystymuisi. Todėl šimtai milijonų gyventojų papildė neturtingiausių gyventojų sąrašą, o tokiuose žemynuose, kaip Afrika, šimtai tūkstančių vaikų mirs jaunesnio amžiaus.

Susidūrus su šia tikrove, Europos balsas turi būti savaime išgirstas mums pareikalavus laikytis prisiimtų oficialios pagalbos vystymuisi įsipareigojimų, pareikalavus naujų papildomų išteklių šaltinių šioms šalims padėti, pareikalavus sumažinti rinkliavas ir mokesčius emigrantams, pareikalavus pasipriešinti bandymams taikyti protekcionizmą ir tam, kad būtų išlaikoma parama Dohos plėtros derybų raundui, pareikalavus imtis veiksmų prieš mokesčių rojus ir mokesčių vengimą ir, be to, dirbant skolų atidėjimo arba skolų panaikinimo skurdžiausioms šalims klausimu.

Kaip šio pranešimo pranešėjas, norėjau pasiekti kuo didesnę bendrą sutarimą, todėl derybose sutikau su visų frakcijų pakeitimais, tačiau dar noriu rytoj pateikti žodinį šio pranešimo 34 skyriaus pakeitimą, kad dar padidintumėm balsų skaičių. Tai būtų papildomas įgaliojimas tam, kas, mano manymu, būtų itin svarbu – kad pagalbos besivystančioms šalims klausimu Europos balsas būtų vieningas ir tvirtas.

John Dalli, *Komisijos narys*. – Pone pirmininke, visų pirma norėčiau padėkoti pranešėjui už šį labai išsamų pranešimą.

Kaip teisingai pabrėžta šiame pranešime, besivystančios šalys nuo krizės nukentėjo labiau negu iš pradžių buvo tikėtasi. Tiesą sakant, joms smogta keliais poveikio perdavimo kanalais, pvz., nestabiliomis prekių kainomis, mažėjančiomis eksporto pajamomis ir pajamomis iš turizmo, taip pat mažėjančiais kapitalo srautais ir pervedimais. Viena bendra savybė – daugelio šalių finansinių poreikių didėjimas.

Daug besivystančių šalių buvo įpareigojamos mažinti socialines išlaidas (ypač mitybos, sveikatos ir švietimo srityse), nors toks mažinimas turi skaudžias socialines ir politines pasekmes ir ne tik kelia grėsmę, kad iki 2015 m. gali būti nepasiekti Tūkstantmečio vystymosi tikslai, bet ir kenkia buvusiai pažangai, kuri pastaraisiais metais buvo pastebima. Nepaisant kai kurių pirmųjų visuotinio atsigavimo ženklų, besivystančios šalys, ypač Afrikos šalys į pietus nuo Sacharos, tikrai atsiliks.

ES tai, kad yra lyderė, ir vienybę pademonstravo bendru ES atsaku į krizę, sudarančiu visuotinio atsako dalį, būtent Jungtinėse Tautose ir G20 ir G8 valstybių susitikimuose. Mes veikėme greitai ir veiksmingai, kad pažadus paverstume konkrečiais įsipareigojimais padėti besivystančioms šalims įveikti krizę.

Praėjusį pavasarį ES patvirtino keletą visapusiškų, taip tik laiku pasiūlytų, tikslingų ir koordinuotų priemonių, kad sušvelnintų krizės poveikį žmogui, paskatintų ekonomikos augimą besivystančiose šalyse ir apsaugotų pažeidžiamiausius gyventojus.

ES atsakas apima ne tik Bendrijos atsaką, bet ir ES valstybių narių atsakus (jų atitinkamus dvišalius atsakus, taip pat jų įnašus į tarptautinių finansų įstaigų išteklius, kaip buvo pareikalauta G20 valstybių susitikime). Be to, glaudus bendradarbiavimas su Pasaulio banku ir TVF mums suteikė galimybę užtikrinti atitinkamų mūsų tikrinimų nuoseklumą ir mūsų pagalbos papildomumą.

Kaip pabrėžta pranešime, Komisija nustatė ir šiuo metu įgyvendina labai konkretų ir trumpalaikį *ad hoc* mechanizmą, vadinamą pažeidžiamumo V-FLEX priemone, kad būtų galima paremti pažeidžiamiausias

šalis, nelabai gebančias atsispirti išorės veiksniams, ir suteikti joms galimybę palaikyti prioritetines išlaidas, ypač socialiniuose sektoriuose.

Kitos priemonės apima persikirstymus po *ad hoc* šalies peržiūrų ir 10-ojo Europos plėtros fondo pažangios laikotarpio vidurio peržiūros, kuri šiuo metu vykdoma, paramą pagal tradicinę FLEX priemonę, pagalbos paankstinimą, kai įmanoma, ir kt.

Oficiali vystymosi pagalba (OPV) buvo ir toliau bus nepaprastai svarbi remiant mūsų partnerių pastangas, kuriomis siekiama susidoroti su krize. Atsižvelgdama į tai, Komisija teigiamai vertina jūsų pastangas raginti valstybes narses likti įsipareigojusiomis iki 2015 m. pasiekti 0,7 proc. OPV/BNP tikslą. Kiti donorai turėtų priimti panašius plataus užmojo tikslus didinti OPV, todėl privalome paraginti visą donorų bendruomenę vykdyti savo įsipareigojimus pagalbos masto ir veiksmingumo požiūriu.

Balandžio 21 d. Komisija valstybėms narėms paskelbs savo kasmetinį pavasario vystymosi pasiūlymų paketą. Šiais metais daugiausia dėmesio bus skiriama veiksams, kurių reikia TVT pasiekti. Pakete bus patvirtintas visapusiškas požiūris ir nustatytas spartesnės pažangos siekiant TVT užtikrinimo veiksmų planas. Juo taip pat bus suteikta galimybė ES svariai prisidėti prie būsimo JT aukšto lygio TVT persvarstymo, vyksiantį rugsėjo mėn. Taip elgdamasi ES toliau liks patikima savo įsipareigojimų požiūriu ir toliau atliks lyderės vaidmenį tarptautinio vystymosi srityje.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Ekonomikos ir finansų krizė taip pat labai skaudžiai smogė Moldovai, besivystančiai šaliai. TVF skaičiavimais, praėjusiais metais šios šalies ekonomika sumažėjo 9 proc., o nedarbo lygis peržengė 6 proc. ribą. Būtina skatinti tiesiogines investicijas.

Norėčiau atkreipti dėmesį, kad Moldova vienų metų laikotarpiui įdarbino devynis vyresnius Europos patarėjus, kurie Kišiniove teiks pagalbą pagrindiniams ministrams.

Atsižvelgiant į tai, kad kalbame ta pačia kalba, mūsų kaimynai iš kitos Pruto upės pusės gali pasinaudoti Rumunijos kompetencija visose be išimties srityse.

Būtina sumažinti pinigų pervedimų, kuriuos daro emigrantai iš šalių, kuriose dirba, išlaidas. G8 valstybių lyderių priimtas įsipareigojimas per artimiausius penkerius metus šias išlaidas sumažinti nuo 10 iki 5 proc. yra pirmas žingsnis šia kryptimi.

Šiandien norėčiau pritarti rekordinei finansinei paramai, kurią sudaro 2,6 mlrd. USD, Moldovai suteiktai 2011–2013 m. laikotarpiui. Šiandien donorų konferencijoje Ministras Pirmininkas V. Filat pasiekė susitarimą.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Pone pirmininke, nors krizės epicentras nėra besivystančiose šalyse, būtent jos daug ir smarkiai nukentėjo nuo didžiulės jos bangos.

Kreditų trūkumas, netikrumas, kurį lėmė nuosmukis, ir tarptautinės prekybos, investicijų srautų ir darbuotojų emigrantų perlaidų sumažėjimas buvo pagrindinės prielaidos plisti krizei, iki kurios buvo didelis pagrindinių produktų ir maisto produktų kainų nestabilumas ir dėl to susidarė sąlygos didžiuliui visuotiniam disbalansui.

Imantis suderintų atsakomųjų veiksmų prieš krizę būtina atsižvelgti į besivystančias šalis, o jų darbotvarkė turi būti pagrindinė pasaulinio ekonominio bendradarbiavimo dalis.

Per Ekonomikos ir pinigų politikos komitetą paprašėme, kad pranešime, kurį turi parengti būsimam G20 valstybių susitikimui, Tarptautinis valiutos fondas atsižvelgtų į naštą, kuri dėl krizės teko besivystančių šalių viešiesiems finansams, ir kad Komisija paskelbtų komunikatą, kuriame būtų pateiktas įvertinimas, kaip finansinių operacijų mokestis galėtų padėti pasiekti Tūkstantmečio vystymosi tikslus, ištaisyti visuotinį disbalansą ir remti tvarų vystymąsi.

Esu patenkintas, kad E. G. Salom pritarė šiems pasiūlymams, ir sveikinu jį su puikiu pranešimu.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Pone pirmininke, norėčiau padėkoti pranešėjui už svarbų pranešimą.

Esu įsitikinęs, kad geriausia atremti krizę laisvesne prekyba ir globalizacija, o ne protekcionizmu. Todėl Europa privalo neuždaryti savo rinkų, kad būtų galima kovoti su nuosmikiu, stimuliuoti augimą tiek Europoje, tiek pasaulyje, ir tai darant kovoti su skurdu.

Po keleto dienų Tenerifėje susirinks AKR ir ES jungtinė parlamentinė asamblėja. Mano kolegos iš AKR šalių visada yra linkę pabrėžti problemas, kurių jų rinkoms kyla dėl ES subsidijuojamų žemės ūkio produktų.

Šioms šalims reikia prekiauti, tačiau mūsų politika yra veikiamą prieš klestinčių žemės ūkio produktų rinkų sukūrimą besivystančiose šalyse.

– Komisijos narys sako, kad ES įrodė esanti lyderė, tačiau mes galime padaryti gerokai daugiau. Komisijos nary, tai sąžiningos prekybos klausimas.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Šiame pranešime minėtos maisto, energetikos, klimato, finansų, ekonomikos ir socialinės krizės yra ne kas kita, kaip įvairios tos pačios struktūrinės krizės, kuri tęsiasi dešimtmečius, įvairūs pavidalai. Kai kuriuose regionuose, pvz., Afrikos šalyse į pietus nuo Sacharos, daug dešimtmečių turtas vienam gyventojui vis labiau skyrėsi nuo kitų pasaulio regionų turto vienam gyventojui. Nepaisant šiuo metu esančių skirtumų, besivystančioms šalims yra būdinga turėti tam tikrų bendrybių: priklausomybę nuo kelių žaliavų eksporto, nepakankamą ekonomikos įvairinimą, griežtą orientavimąsi į energijos ir kasybos pramonę arba turizmą ir stiprų užsienio kapitalo sektorių.

Šioms šalims buvo primestas – kai reikėjo, griebiantis šantažo, – progresyviojo eksporto ir prekybos liberalizavimo modelis. Kaip parodė derybų dėl ekonominės partnerystės susitarimų procesas, tai lemia šių šalių priklausomybės didėjimą, kliudantį bet kokiam įmanomam vietos vystymuisi. Iki šiol būtent užsienio skola tebėra pagrindinė besivystančių šalių išteklų eikvotoja. Ji jau daug kartų išmokėta, tačiau dėl to, kad visada didėja, pasiekė milžinišką sumą, todėl savaime palaikomas pernelyg didelis šių šalių išnaudojimas ir dėl to nesikeičia jų santykių su šiaurinio Žemės pusrutulio šalimis padėtis. Skolos panaikinimas paprasčiausiai yra teisingumo klausimas.

Pirmininkas. – Kalbai skirtu laiku laikymasis taip pat yra teisingumo klausimas.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Didžiausia nuo praėjusio šimtmečio ketvirtojo dešimtmečio finansų ir ekonomikos krizė, kaip žinome, skaudžiai smogė ne tik Europai. Besivystančios šalys ypač smarkiai kenčia nuo krizės padarinių, tačiau jos mažiausiai gali ką nors dėl to padaryti. Dėl neatsakingo spekuliacinio, gobšumo siekiant greito pelno, kuris visiškai nesusijęs su realia ekonomika, ypač anglosaksiškose šalyse, ir dėl finansų sistemos, kuri žlunga, pasaulis atsidūrė prie finansinės prarajos krašto.

Kita krizės priežastis – globalizacijos koncepcija, pagal kurią visiškam reguliavimo panaikinimui teikiama didžiausia svarba. Siekdamas atkurti savo ekonomiką, Europos šalys dar giliau klimpsta į skolas. Tačiau daugeliu atvejų besivystančioms šalims tai padaryti neįmanoma dėl jų prastos finansinės padėties. Todėl joms turi būti suteikta galimybė veiksmingiau ginti savo nacionalinę ekonomiką nuo importuojamų prekių, kurios parduodamos dempingo kainomis ir griaua vietos rinkas ir vietos gyventojų pragyvenimo šaltinius.

Privalome suteikti besivystančioms šalims galimybę išbristi iš krizės savo jėgomis. Tikriausiai gali būti pripažįstama, kad tradicinės vystymosi pagalbos tikslas iš esmės nepasiektas. Galiausiai turime panaikinti problemos priežastį ir priimti griežtus reglamentus dėl finansų rinkų, uždrausti spekuliacinę praktiką ir greitai nustatyti finansinių operacijų mokesčius.

Pirmininkas. – Diskusijos pabaiga.

Balsavimas vyks 2010 m. kovo 25 d., ketvirtadienį.

Raštiški pareiškimai (149 straipsnis)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), raštu. – (LT) ES pareiga – padėti besivystančioms šalims įveikti su pasauline ekonomikos krize ir skurdu susijusius sunkumus, kurių atsirado ne dėl jų kaltės.

Labai svarbu, kad Komisija ryžtingai siektų tarptautinio vystymosi bendradarbiavimo reformos įgyvendinimo, kad kartu su Taryba gerintų dvišalio ir daugiašalio vystymosi bendradarbiavimo koordinavimą, nes trūkumai šioje srityje yra pagrindinis veiksnys, dėl kurio gali nukentėti paramos vystymuisi veiksmingumas.

Pagalba, kuria sumažinamas skurdas ir atskirtis, priemonės, prisidedančios prie vystymosi, ir priemonės, būtinos išbristi iš krizės, reikalingos besivystančioms šalims ypatingai šiuo sunkiu laikotarpiu metu.

Galėsime įgyvendinti priimtus plačius įsipareigojimus – bendrai vykdant geriau koordinuojamus ir veiksmingiau bei skaidriau administruojamus veiksmus, siekiant platus masto pagrindinių paramos teikėjų, šalių partnerių, finansinių institucijų ir pilietinės visuomenės susitarimų.

Įgyvendinant šiuos veiksmus Europos Sąjunga turi būti lyderė ir veikti ryžtingiau – tam didesnius įsipareigojimus turi priimti visos Europos Sąjungos institucijos, o Parlamentas šiuo klausimu neabejotinai išsakė savo nedviprasmišką nuomonę.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), raštu. – (RO) Besivystančios šalys galiausiai tapo pagrindinėmis finansų krizės aukomis, nepaisant pirminių prognozių, kurias skelbiant buvo tvirtinama, kad daugiausia nukentės išsivysčiusios šalys. Tikrovė paneigė teoriją, jog besivystančios šalys nėra pakankamai tvirtai susijusios su pasaulio ekonomika, kad joms galėtų smarkiai pakenkti krizė finansų rinkose. Mes matome, kaip daugelyje besivystančių šalių gilėja krizė, susijusi su neturinio precedento nedarbo lygiu ir eksponentiniu valstybės skolos ir biudžeto deficito didėjimu. Kol visa tai vyko, išsivysčiusios šalys, kurios labai smarkiai nepajuto krizės poveikio arba turėjo joms prieinamas veiksmingas priemones jos poveikiui sušvelninti, išgyveno ekonomikos augimą, nors ir sąlyginį. Ekonomikos krizė jau tiesiogiai turi poveikį gyventojams, kai besivystančiose šalyse didėja nedarbas. Valstybių, kurios toliau jaučia krizės poveikį, pastangos pradėti atkurti ekonomiką galėtų turėti neigiamą poveikį visoms socialinėms grupėms, nes atkūrimo priemonės gali turėti tik skausmingą poveikį. Tarp pasaulyje esančių finansinės pagalbos programų ES finansavimo programos išsamiausios ir daugiausia apimančios. Nukentėjusios valstybės narės turi kuo tinkamiau pasinaudoti pinigais, kurie skirti susitvarkyti su aplinkybėmis, kurios riboja ekonominę veiklą ir turi socialinių pasekmių.

Proinsias De Rossa (S&D), raštu. – Pasaulinė finansų ir ekonomikos krizė taip stipriai smogė išsivysčiam pasauliui, kad dabar kovojame su socialine ir nedarbo krize. Tačiau mažiausiai išsivysčiusiose šalyse tokios problemos, už kurias jos nėra atsakingos, tampa dar sunkesnės dėl maisto ir klimato krizių padarinių, skaudžiai atsiliepiančių šeštadaliui pasaulio gyventojų, kurie kenčia nuo bado. Kaip didžiausios bendros pagalbos donorės, ES valstybės narės privalo įvykdyti savo oficialios vystymosi pagalbos (OPV) įsipareigojimus, padidinti pagalbos veiksmingumą ir suintensyvinti savo pastangas, kad iki 2015 m. būtų pasiekti Tūkstantmečio vystymosi tikslai. Spekuliacijos finansų sektoriuje padarytos žalos dydis išryškina prevencinių priemonių, pvz., finansinių operacijų apmokestinimo, svarbą ir duoda pagrindą apsvastyti kompensavimo iš sektoriaus, atsakingo už krizės išlaidas, klausimą. Kadangi mokesčių rojai ir lengvatinės prekybos įmonės atima iš besivystančių šalių dėl oficialios vystymosi pagalbos keleriopai padidintas sumas, neveikimas šioje srityje yra nepriimtinas.

Siiri Oviir (ALDE), raštu. – (ET) Nors šiuo metu jau galime kalbėti apie dėl ekonomikos ir finansų krizės susidariusios padėties pagerėjimą kai kuriose valstybėse narėse, turėtume pripažinti, kad besivystančioms šalims ši krizė ir visos baisios jos pasekmės vis dar daro didžiulį poveikį. Be abejo, žodžius „ekonomikos vystymasis“ turėtume laikyti svarbiausiais sprenddami dabartinės pasaulinės krizės problemą. Tačiau imdamiesi savo ekonomikos gaivinimo neturėtume pamiršti, kad besivystančiose šalyse užsitęsusi krizė taip pat labai kliudo pasaulio ekonomikos augimui, todėl kliudo mūsų vystymuisi. Manau, kad Europos Sąjungos valstybės narės turi toliau teikti pagalbą, kad sumažintų skurdą ir socialinę atskirtį besivystančiose šalyse, nuolatos ją prisitaikydamos prie naujų aplinkybių ir sąlygų. Atsižvelgdamas į skaudžias pasaulinės krizės pasekmes besivystančioms šalims palaikau tuos, kurie sako, kad, nepaisant krizės, visos ES valstybės narės galėtų iki 2015 m. padidinti savo bendrą vystymosi pagalbą iki 0,7 proc. savo BNP. Svarbu imtis priemonių siekiant paskatinti vystymąsi ir išbristi iš krizės dabar – 2010 m. Todėl palaikau tuos, kurie sako, kad dabartinėje situacijoje labiausiai išsivysčiusios šalys, tiek ES, tiek už jos ribų, turėtų imtis veiksmų, siekdamas pagerinti tarptautinį vystymąjį bendradarbiavimą. Negalime sau leisti nedėti pakankamai pastangų, kad nebūtų panaikinti ankstesni pasiekimai skurdo ir socialinės atskirties srityse, taip pat negalime leisti susiklostyti situacijai, kurioje, užuot buvus dabartiniams šimtams milijonų itin skurdžiai gyvenančių gyventojų, būtų milijardas į tokią padėtį patekusių gyventojų.

22. Kito posėdžio darbotvarkė (žr. protokolą)

23. Posėdžio pabaiga

(Posėdis baigtas 23.15 val.)